

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริม กับกลุ่ม
ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ของโรงเรียนสุนทรวัฒนา
สำนักงานเทศบาลนครอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาบัตร

ของ

วิชัย เพ็ชรเรือง

ว-3 ส.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

176630

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
ปัญหานี้นั้นแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน

.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ปริญญาพนันฉบับนี้ได้รับพระราชทานเงินทุนช่วยเหลือการวิจัยจาก "ทุนสิรินธร"
ซึ่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
โปรดกระหม่อมพระราชทานให้แกมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อพระราชทานแก่นิสิต
ในการศึกษาและวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ อย่างหาที่สุดมิได้

วิชัย เพ็ชรเรือง

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรวิทย์ โสมประยูร รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จริย์ สุวาทิต ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อ
การวิจัย ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา
และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ที่กรุณา
ตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ อาจารย์พิศิษฐ์ ฤทธิจักร หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอเมือง
จังหวัดชัยภูมิ ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในการทำปริญญานิพนธ์ อาจารย์อัมพร
ป้อมสุวรรณ หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ
อาจารย์กค ชาติศรี อาจารย์ยวทันพร ตั้งอำนวย ศึกษานิเทศก์อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
อาจารย์ทรงพจน์ แสงสุบิน อาจารย์สุรัชย์ เจนวิดี อาจารย์ประสิทธิ์สม จันทรสม
ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ แนะนำในการสร้างและตรวจเครื่องมือในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุนทรวัฒนา ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้มีพระคุณท่านอื่น ๆ ซึ่งไม่อาจระบุนามได้ทั้งหมดที่ให้ความ
ช่วยเหลือทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบ เป็นเครื่องบูชาพระคุณ
พ่อแม่และแม่ ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนในการวางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัย

วิชัย เพ็ชรเรือง

สารบัญ

บทที่	หน้า		
1		บทนำ	1
		ภูมิหลัง	1
		ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
		ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
		ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
		นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2		เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
		เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม	12
		เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	25
		เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	69
		งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับประถมศึกษา	81
		งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับประถมศึกษา	81
		งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับประถมศึกษา	84
		งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก	86
		งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก	86
		งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก	87
		งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง	89
		งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง	89
		งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง	90
		สมมุติฐานในการวิจัย	91

3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	93
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	93
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	98
	การสร้างและการหาคุณภาพของ เครื่องมือ	98
	วิธีดำเนินการทดลอง	110
	แบบแผนการทดลอง	112
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	113
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	117
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	117
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	117
5	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	126
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	126
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	126
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	127
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	127
	แบบแผนการทดลอง	128
	ระยะเวลาในการทดลอง	128
	การดำเนินการทดลอง	129
	การวิเคราะห์ข้อมูล	129
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	130
	อภิปรายผล	131
	ขอเสนอแนะ	134
	ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า	137
	บรรณานุกรม	139
	ภาคผนวก	151

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 80 % ของแบบฝึกที่ 10	108
2	การกำหนดวันและเวลาเข้ารับการสอนซ่อมเสริมในการอ่าน ทั้งสองกลุ่ม	111
3	แบบแผนการทดลอง แบบกลุ่มทดลอง-กลุ่มควบคุม ได้จาก การสุ่มกลุ่มตัวอย่างและมีการสอบก่อน การสอบหลังการทดลอง	113
4	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง พยางค์ สระ วรรณยุกต์ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม ทดลองที่ 2	118
5	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	119
6	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง เพิ่มคำ หรืออ่านออกเสียงลดคำ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2	120
7	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง หรืออ่านออกเสียงคู่คำ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	121
8	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของกลุ่ม ทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	122
9	ผลการเปรียบเทียบร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้รับการสอน ซ่อมเสริมแต่ละครั้งของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	123
10	ผลการเปรียบเทียบร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนสอบได้ จากการสอนซ่อมเสริมแต่ละครั้งของกลุ่มทดลอง และกลุ่มทดลองที่ 2	124

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงหลักการสอนซ่อมเสริมทั่วไป	16
2 แผนภูมิแสดงขั้นตอนการดำเนินการสอนซ่อมเสริม	20
3 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการอ่าน	28
4 แผนภูมิระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของกานเย	33
5 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน	47

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ ถ้าขาดสิ่งสำคัญนี้แล้วมนุษย์คงไม่สามารถรวมกันเป็นสังคมได้ สำหรับทักษะทางภาษาที่มนุษย์ชาติโดยทั่วไปใช้ติดต่อสื่อสารกันมี 4 ประการ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มนุษย์อาศัยทักษะทั้ง 4 ประการนี้สร้างเสริมความรู้ สติปัญญา ความรู้สึก พัฒนาอาชีพ พัฒนาบุคลิกภาพ คุณภาพชีวิตและอื่น ๆ ให้กับตนเองและสังคมตลอดมา ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงต้องเรียนรู้ภาษาของตน รวมทั้งภาษาของชาติอื่น ๆ ด้วย (วรรณิ์ โสภประยูร 2526 : 218)

สำหรับภาษาไทยมีความสำคัญสำหรับคนไทยอย่างยิ่ง ทั้งในฐานะที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ (กรมวิชาการ 2525 : 7) จึงควรให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ และมีเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมกับวัย และระดับชั้น เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม (วรรณิ์ โสภประยูร 2526 : 219) นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องช่วยกันรักษาไว้ให้มีอยู่ตลอดไป ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ได้พระราชทานแก่ผู้เข้าประชุมของชุมนุมภาษาไทยตอนหนึ่งว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ... ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน... เรามีโชคดีที่มีภาษาของเราเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้" (ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2505 : 17 - 19) ดังนั้นคนไทยทุกคนที่ใช้ภาษาเป็นสื่อแสดงความรู้สึนึกคิด เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ เพื่อสร้างสติปัญญาให้กับตนเองและสังคมไทยเท่านั้นยังไม่เพียงพอ ควรจะช่วยกันรักษา

ระเบียบของภาษา ลักษณะของภาษา และความงดงามของภาษาให้ดำรงไว้ เป็น
เครื่องแสดงวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติตลอดไป ในระดับประถมศึกษา
ซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานและเป็นการศึกษาภาคบังคับ ความสำคัญดังกล่าวนี้ได้กำหนดอยู่ใน
แผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2520 ทั้งในส่วนที่เป็นจุดมุ่งหมาย แนวนโยบาย
การศึกษาของรัฐ และระบบการศึกษา ซึ่งมีใจความสำคัญสรุปได้ว่า รัฐต้องจัดการศึกษา
ให้ประชาชนชาวไทยมีความรู้ ความสามารถในการอันที่จะใช้ภาษาไทยติดต่อสื่อสาร
ทำความเข้าใจ และคงสภาพอ่านออกเขียนได้ตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ
2520 : 2 - 8)

สำหรับการอ่านเป็นทักษะสำคัญยิ่งประการหนึ่งของนักเรียนในการเรียนภาษา
เด็กเริ่มเรียนอ่านภาษาไทยตั้งแต่ชั้นอนุบาล ตลอดไปจนถึงในมหาวิทยาลัย การอ่านใน
ระยะเริ่มแรกนี้การอ่านออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึง
ความก้าวหน้าในการอ่านของตน เด็กจะได้รับการเสริมแรงและได้รับความพอใจ
ในส่วนตัวของเด็กด้วย (ประเทิน มหาชน 2523 : 207) นอกจากนี้ การอ่าน
ยังมีความจำเป็นต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่น ๆ นักเรียนที่มีทักษะในการอ่านมาก
ก็จะมีความรู้มาก (Strang. 1967 : 4) ทักษะการอ่านยังมีผลต่อการดำรงชีวิต
ในสังคมปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารเพื่อธุรกิจ การประกอบอาชีพ การ
แสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลิน หรือเป็นเครื่องมือในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ
ซึ่งกล่าวได้ว่า แทบจะไม่มีกิจกรรมใดในชีวิตประจำวันของคนเราที่ไม่อาศัยการอ่าน
เข้าช่วย (Tinker. 1968 : 1) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการอ่านเปรียบเสมือน
หัวใจสำคัญของการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน โดยเฉพาะกับเด็ก
ในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานและเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียน
ใช้สำหรับเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัวตลอดไป (The World Book Encyclopedia.
1969 : 151)

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้กำหนดลักษณะการอ่านสำหรับ ประถมศึกษาไว้ 3 ประเภท คือ การอ่านออกเสียง การอ่านในใจ และการอ่าน ทำนองเสนาะ การอ่านทั้ง 3 ประเภทนี้ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านควบคู่ด้วย (ศรีปัญญา อยู่สอน 2527 : 2) การอ่านออกเสียง เป็นประเภทหนึ่งของการอ่าน ที่ครูสอนให้นักเรียนเป็นอันดับแรกเพื่อปลูกฝังการอ่านและพูดออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะถ้าออกเสียงผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจำแล้วจะทำให้เสียบุคลิกภาพ ผู้ฟัง เกิดความรำคาญ ทั้งยังเกิดผลเสียในด้านการสื่อความหมายอาจทำให้เข้าใจผิดได้ (คุชฎีพร ชำนิโรคนานท์ 2516 : 7) ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน ออกเสียงของเด็กตั้งแต่เริ่มเรียน เพื่อเป็นการขจัดปัญหาตั้งแต่ระยะเริ่มต้นก่อนที่จะ คิดเป็นนิสัย การแก้ไขข้อบกพร่องนั้นควรกระทำทันทีเพราะถ้าละเลยจะทำให้เกิด ความเคยชิน (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 3) ทำให้สะสมคำผิดเหล่านั้นต่อไปเรื่อย ๆ เป็นจำนวนเพิ่มขึ้นและแก้ไขได้ยากเมื่อจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว และเพื่อ เป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย

จากการรายงานผลการค้นคว้าและวิเคราะห์สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนา การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ (เจิม อุนนวล 2528 : 17) กล่าวถึงการเรียนในปีการศึกษา 2524 ของนักเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติชั้น 503,097 คน คิดเป็นร้อยละ 7.96 และชั้นมากที่สุดในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 15.18 และในปีการศึกษา 2525 นักเรียนชั้น 436,965 คน คิดเป็นร้อยละ 6.96 ชั้นมากที่สุดในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 เช่นเดียวกัน ส่วนความสามารถในการอ่าน ออกเสียง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประมาณร้อยละ 19 อ่านเรื่องที่เข้าใจ ในบทเรียนไม่ได้เลย ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประมาณร้อยละ 16 อ่านเรื่อง ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไม่ได้ ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีคะแนน ความเข้าใจในการอ่านต่ำกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งนับเป็นปัญหาความสูญเสียทางการศึกษาที่จะต้องแก้ไข

สาเหตุการตกต่ำชั้นดังกล่าวสามารถแก้ไขได้โดยวิธี "การสอนซ่อมเสริม" ซึ่งเป็นการสอนซ่อมเด็กที่เรียนช้าหรือเรียนอ่อนและมีปัญหาไม่ทันเพื่อน เพื่อให้เรียนได้ทันเพื่อนในระดับชั้นเดียวกัน หรือทันตามโครงการที่กำหนดไว้ และสอนเสริมสำหรับเด็กฉลาดให้ใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เต็มความสามารถของเด็กแต่ละคน นอกจากนี้ การสอนซ่อมเสริมยังช่วยพัฒนาความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งสภาพทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และการปรับตัวทางสังคม การสอนซ่อมเสริมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสอนซ่อมเสริมตลอดเวลา โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ แม้ว่าหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ได้กำหนดให้มีการสอนซ่อมเสริมแล้วก็ตาม แต่มีบางโรงเรียนไม่สามารถสอนซ่อมเสริมระหว่างเรียนได้ เพราะครูผู้สอนมีจำนวนชั่วโมงหรือภาระอย่างอื่นมาก (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช 2523 : 25) โดยเฉพาะครูที่สอนในโรงเรียนที่มีเด็กพูดภาษาถิ่นนั้นมีภาระมากกว่าครูที่สอนในโรงเรียนที่เด็กพูดภาษาไทย ดังนั้นโรงเรียนที่มีเด็กพูดภาษาถิ่น จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ในการสอนซ่อมเสริมที่มีลักษณะเฉพาะ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครูและเหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาถิ่นด้วย

การสอนซ่อมเสริมมีหลายวิธี เช่น สอนกลุ่มใหญ่โดยใช้วิธีสอนที่แตกต่างไปจากเดิม สอนเป็นกลุ่มย่อยที่มีปัญหาค้นหา ๆ กัน สอนเป็นรายบุคคล สอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม สอนโดยใช้แบบฝึกและอื่น ๆ สำหรับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกทำให้เกิดผลคือหลายประการ ประการที่หนึ่งสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งเวลาและความสามารถ ประการที่สองช่วยประหยัดแรงงานของครู ประการที่สามจัดทำอย่างเป็นระบบช่วยให้ประเมินผลได้ง่าย นอกจากนี้ พูนศรี อิมประไพ (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 71 - 72) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกกับเด็กในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเด็กที่มีประสบการณ์ในการอ่านแตกต่างกันมาก ผลปรากฏว่า แบบฝึกสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงได้สูงขึ้น ดังนั้นการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกจึงเหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาถิ่นซึ่งมีความแตกต่างด้านการอ่านมาก

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย เพื่อพัฒนาการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป
2. เพื่อสร้างแบบฝึกหัดเสริมการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อให้ครูประถมศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่าแบบฝึกหัดเสริมการอ่านภาษาไทย ใช้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนได้
2. เป็นแนวทางให้ครู ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องได้สร้างแบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ทั้งแบบฝึกหัดเสริมประเภทอ่านออกเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ อ่านออกเสียงตัวหัวหรืออ่านออกเสียงตัวคำ และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
3. เพื่อให้ครูประถมศึกษาได้นำแบบฝึกหัดเสริมการอ่านภาษาไทยทั้ง 5 ประเภทไปทดลองใช้ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนกับเด็กที่พูดภาษาถิ่นให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 200 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดย
การสุ่มอย่างง่ายวิธีจับสลากจากนักเรียนที่ได้คะแนนความสามารถในการอ่านไม่ผ่าน
เกณฑ์ 80% ของแบบสอบการอ่านออกเสียงภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความเข้าใจใน
เรื่องที่อ่านฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพหอมรองเทา วิทยุวิจัยสร้างขึ้น
3. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่ การสอน
ซ่อมเสริม 2 วิธีคือ
 - 3.1.1 การสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่วิทยุวิจัยสร้างขึ้น
 - 3.1.2 การสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
 - 3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ ความสามารถ
ในการอ่านภาษาไทย ซึ่งมี 2 ประเภทคือ
 - 3.2.1 ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
 - 3.2.2 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนที่วิทยุวิจัยสอนเพิ่มเติมให้นักเรียนที่ได้
คะแนนการอ่านออกเสียงและความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถึงเกณฑ์ 80 ที่กำหนดไว้
จุดประสงค์ของแบบสอบการอ่านออกเสียงภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความ
เข้าใจในเรื่องที่อ่าน วิทยุวิจัยสร้างขึ้น

2. การสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริม หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยสอนนักเรียนที่ไต่คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงและคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถึงเกณฑ์ 80% ที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ของแบบทดสอบ โดยให้นักทำแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งแยกตามสภาพข้อบกพร่องในการอ่านเป็น 5 ประเภท ประเภทละ 10 แบบฝึก

3. การสอนซ่อมเสริมทั่วไป หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยสอนนักเรียนที่ไต่คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงและคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถึงเกณฑ์ 80% ที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ของแบบทดสอบ โดยให้นักทำแบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ซึ่งแยกตามสภาพข้อบกพร่องในการอ่านเป็น 5 ประเภท ประเภทละ 10 แบบฝึก

4. แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม และข้อความต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยประมวลคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ซึ่งแยกตามประเภทของข้อบกพร่องทั้งหมด 5 ประเภท ประเภทละ 10 แบบฝึก รวมทั้งหมด 50 แบบฝึก ได้แก่ แบบฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน แบบฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน แบบฝึกอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ แบบฝึกอ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตัวคำ และแบบฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

5. แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม และข้อความต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยเรียบเรียงขึ้นจากแบบฝึกหัดภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งแยกตามประเภทข้อบกพร่องทั้ง 5 ประเภท ประเภทละ 10 แบบฝึก รวมทั้งหมด 50 แบบฝึก ได้แก่ แบบฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน แบบฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน แบบฝึกอ่านออกเสียงเพิ่มคำ หรืออ่านออกเสียงลดคำ แบบฝึกอ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตัวคำ และแบบฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

6. ความสามารถในการอ่านภาษาไทย หมายถึง คะแนนความสามารถในการอ่าน ซึ่งได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านที่ผู้อ่านแปลเสียงตามตัวอักษรอย่างถูกต้องชัดเจนตามหลักภาษา และสามารถแปลความ ที่ความ ขยายความสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้มีความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ไปสู่ผู้ฟังโดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

7. ข้อบกพร่องในการอ่าน หมายถึง คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย ที่นักเรียนสอบได้ไม่ถึง เกณฑ์ 80% ที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมใน ป.๐2/4 ซึ่งแบ่งข้อบกพร่องในการอ่านออกเป็น 5 ประเภทได้แก่

กลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน หมายถึง นักเรียนที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงผิดหรือเพี้ยน เช่น เสมือน อ่านเป็น เสมียน นักเรียน อ่านเป็น นักเลือน

กลุ่มอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน หมายถึง นักเรียนที่อ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ จากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น บ้านหนองกวาง อ่านเป็น บ้านหนองกวง เกลียว อ่านเป็น เกียว

กลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ หมายถึง นักเรียนที่อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำที่กำหนดให้อ่านจากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง เช่น ขณคุณ อ่านเป็น ขอบพระคุณ มะละกอ อ่านเป็น มะกอ

กลุ่มอ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่านออกเสียงคู่คำ หมายถึง นักเรียนที่อ่านออกเสียงผิดตัวอักษร ทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จากคำที่กำหนดให้อ่านใน

แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง เช่น เรียน อ่านเป็น เลียน
ริมทอง อ่านเป็น ลิ้มทอง กับ อ่านเป็น กัน

กลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน หมายถึง นักเรียนที่ทำแบบทดสอบ
วัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถึง 80% ที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
ของแบบทดสอบ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก มีจำนวนฉบับละ 20 ข้อ

8. ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาพื้นเมืองที่ประชาชนในท้องถิ่นใช้เป็น
เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนในท้องถิ่นเดียวกัน ซึ่งเป็นภาษาที่แตกต่างไป
จากภาษาไทยกลาง ทั้งในด้านการอ่านออกเสียง และรูปคำพูด ในที่นี้คือ ภาษาถิ่น
อีสาน ซึ่งเป็นภาษาที่นักเรียนในท้องถิ่นโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ใช้พูดจากันในชีวิตประจำวัน

9. กลุ่มทดลองที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก
ซ่อมเสริม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีทั้งหมด 5 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน

10. กลุ่มทดลองที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก
ซ่อมเสริมตามแบบฝึกหัดภาษาไทย ของกระทรวงศึกษาธิการ มีทั้งหมด 5 กลุ่ม
กลุ่มละ 8 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน การสร้างแบบฝึก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งนั้นเพื่อความสะดวกในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

เอกสาร

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
 - 1.1 ความหมายของการสอนซ่อมเสริม
 - 1.2 หลักการสอนซ่อมเสริม
 - 1.3 จุดมุ่งหมายในการสอนซ่อมเสริม
 - 1.4 ประเภทของ เด็กที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริม
 - 1.5 การดำเนินการสอนซ่อมเสริม
 - 1.6 ข้อควรคำนึงในการสอนซ่อมเสริม
 - 1.7 สาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนได้ช้า
2. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 2.3 ทฤษฎีการอ่าน จิตวิทยาการอ่านและแนวความคิดของนักจิตวิทยา
 - 2.4 ลักษณะของกระบวนการอ่าน
 - 2.5 องค์ประกอบที่สำคัญของ ความเข้าใจในการอ่าน

ต่อการอ่าน

- 2.6 ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา
- 2.7 ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง
- 2.8 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน
- 2.9 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่าน
- 2.10 หลักการสอนภาษาที่สอง
- 2.11 วิธีสอนอ่าน
- 2.12 ขั้นตอนต่าง ๆ ของการอ่าน
- 2.13 หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน
- 2.14 ความเข้าใจในการอ่าน
- 2.15 ข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียง
- 2.16 ปัญหาในการอ่านออกเสียง
- 2.17 การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
 - 3.1 ลักษณะของแบบฝึก
 - 3.2 รูปแบบของแบบฝึก
 - 3.3 หลักในการจัดทำแบบฝึก
 - 3.4 เกณฑ์ในการพิจารณาคุณภาพของแบบฝึก
 - 3.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

งานวิจัย

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม

1.1 ความหมายของการสอนซ่อมเสริม ได้มีผู้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริม (Remedial teaching) ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 2523 : 135, 884, 349, 925) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริม โดยแยกไว้เป็นคำ ๆ ดังนี้

การ (งาน) น. แปลว่า กิจ งาน. ชูระ หน้าที่สอน ก. แปลว่า บอกวิชาความรู้ให้ แสดงให้เข้าใจ
เริ่มฝึกหัด

ซ่อม ก. แปลว่า ทำให้ดี ทำให้บริบูรณ์คงเดิม
เสริม (เสริม) ก. แปลว่า เพิ่ม เติม

กลาต และสตาร์ (กาญจนา เกียรติประวัติ ม.ป.ป. : 251 อ้างอิงมาจาก Clark and Starr. 1972) กล่าวถึงการสอนซ่อมเสริมว่าเป็นการสอนสำหรับผู้เรียนที่ยังไม่สามารถผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

อำไพ สุจริตกุล (อำไพ สุจริตกุล 2514 : 141) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและเสริมทักษะใหม่ให้แก่เด็ก เป็นการสอนที่จัดขึ้นสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครู กล่าวคือ เป็นทั้งการสอนซ่อมเสริม และป้องกันข้อบกพร่องของเด็ก

สมจิตต์ ศรีวัชรินทร์ (สมจิตต์ ศรีวัชรินทร์ 2520 : 19) การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การแก้ไขข้อบกพร่องหรือขจัดปัญหาทางการเรียนอันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ที่เกิดจากทัศนคติ หรือนิสัยทางการเรียนที่ไม่เหมาะสมหรือปัญหาที่เกิดจากการไม่มีพื้นฐานความรู้อันเป็นรากฐานในการเรียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 141) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมว่า การสอนเป็นกรณีพิเศษ นอกเหนือไปจากการสอนตามแผนการสอนโดยปกติ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่พบในชั้นนักเรียน

จินนาภา สัตบุทร (จินนาภา สัตบุทร 2521 : 6) การสอนซ่อมเสริม คือ วิธีการที่ครูจะช่วยนักเรียนให้บรรลุผลการเรียน แต่ละระดับได้ หรือเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกเหนือไปจากแผนการสอนปกติ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนให้กับนักเรียนที่ไม่สามารถผ่านเกณฑ์ของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

บันลือ พดกษะวัน (บันลือ พดกษะวัน 2522 : 116) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นวิธีสอนอีกแบบหนึ่งที่จะช่วยแก้ไข ส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มเด็กให้เรียนได้ดีขึ้น เป็นการมุ่งที่จะช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนหรือมีปัญหาในการเรียนโดยเฉพาะ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้สามารถเรียนทันหรือมีพื้นฐานทางวิชาการสูงขึ้น

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ 2523 : 24) กล่าวถึงการสอนซ่อมเสริมว่า คือ การให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้มีเวลาเรียนเพิ่มขึ้น ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เข้าใจขึ้น จนสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2523 : 32) ได้กล่าวถึงการสอนซ่อมเสริมไว้ในคู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ว่า คือ การสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนช้า หรือนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการเรียน

วิรัช พดพิบูล (วิรัช พดพิบูล 2527 : 8) สรุปไว้ว่า การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเป็นกรณีพิเศษนอกเหนือไปจากการสอนตามแผนการสอนโดยปกติ เพื่อช่วยเหลือและแก้ไขสิ่งที่ยกพร่องในเด็กที่เรียนอ่อนให้มีโอกาสบรรลุตามจุดหมายที่กำหนดไว้ และยังรวมไปถึงการส่งเสริมเด็กที่ฉลาดหรือมีความถนัดในด้านต่าง ๆ ให้พัฒนาเต็มความสามารถของตน

พูนศรี อิมประไพ (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 33) ให้ความหมายการสอนซ่อมเสริม คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในลักษณะต่าง ๆ ให้ผู้เรียนที่มีปัญหาและข้อบกพร่อง ทั้งยังเป็นการเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ ให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถยิ่ง ๆ ขึ้นไป จนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

จากความหมายของการสอนซ่อมเสริมที่กล่าวมานี้ พอสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นการสอนนักเรียนที่อยู่ในระดับต่ำหรือสูงกว่าเพื่อนในระดับชั้นเดียวกัน การสอนซ่อมเสริมจึงแยกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสอนซ่อมสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนไม่ทันเพื่อน เพื่อให้เรียนได้ทันเพื่อนในระดับชั้นเดียวกัน หรือทันตามโครงการที่กำหนดไว้
2. การสอนเสริมสำหรับเด็กฉลาด ให้ได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เต็มที่และเป็นไปในแนวทางที่ถูกตองที่ควรและมีประโยชน์

1.2 หลักการสอนซ่อมเสริม

หลักการสอนซ่อมเสริมเด็กที่เรียนอ่อน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 33) ได้เสนอหลักการสอนซ่อมเสริมเด็กที่เรียนอ่อนไว้ดังนี้

1. ศึกษาสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักเรียนเรียนอ่อน เช่น การหยุดเรียนบ่อย ๆ สุขภาพไม่สมบูรณ์ ร่างกายพิการ ขาดความพร้อม สติปัญญาต่ำ และอื่น ๆ เพื่อหาทางสอนซ่อมเสริมให้ตรงกับสาเหตุ
2. ปรึกษาให้ผู้ปกครองของนักเรียนได้เข้าใจ เพื่อขอความร่วมมือในการแก้ปัญหาหรือสาเหตุนั้น ๆ
3. ถ้านักเรียนเรียนอ่อนหลาย ๆ วิชา ควรแก้ไขหรือสอนซ่อมเสริมทีละอย่าง ไม่ควรสอนซ่อมเสริมทีเดียวหลาย ๆ วิชา
4. ระยะเวลาของการซ่อม อาจซ่อมในเวลาเรียนขณะเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ เวลาก่อนเข้าเรียนในตอนเช้า ขณะพักรับประทานอาหารกลางวัน หรือหลังจากเลิกเรียนแล้ว ในการสอนแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลานานเกินไป
5. ไม่ควรสอนสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่แล้วซ้ำอีก ถ้าจำเป็นต้องทวนความรู้เดิมเพื่อให้คิดทบทวนหรือเกี่ยวโยงกัน ควรใช้เวลาเพื่อการนั้นเพียงระยะสั้น ๆ

6. วิธีสอน ควรใช้วิธีการใหม่ ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีการเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว ตลอดจนอุปกรณ์การสอนก็ควรได้จัดเพิ่มเติมให้แปลกไปจากเดิม
7. หลังจากมีการสอนซ่อมเสริมไปแล้ว ครูต้องติดตามผลงานอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ

บันทึก พกษะวัน (บันทึก พกษะวัน 2522 : 116 - 117) กล่าวว่า หลักการสอนซ่อมเสริมเบื้องต้น ควรเป็นดังนี้

1. แนวคิดในหน้าที่ของครูจะต้องถือว่า สอน สอบ และสอนซ้ำในการสอนซ้ำเพื่อเพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องไม่เข้าใจที่เรียนไปแล้ว
2. ครูจะต้องรู้ว่าเด็กรู้อะไรมาบ้างแล้ว ควรเริ่มจากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ไม่รู้ ครูต้องใจเย็นพอ รู้จักนำเอาผลการทดสอบมาพิจารณาเป็นแนวทางที่จะช่วยเหลือแก้ไขผู้เรียน
3. รู้จักเลือกวัสดุหรืออุปกรณ์การสอนที่ช่วยสอนซ่อมเสริมเด็กแต่ละคนอาจไม่ต้องเรียนเหมือนกันในขณะเดียวกัน พยายามหากิจกรรมแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนหลายแบบ จะช่วยให้เด็กเข้าใจดีขึ้น
4. กระตุ้นและส่งเสริมกำลังใจให้เกิดความอบอุ่น เพราะธรรมชาติเมื่อผู้เรียนรู้ว่าไม่ได้รับผลที่น่าพอใจในสิ่งที่เรียน ผู้เรียนก็ไม่อยากสนใจในสิ่งนั้น ๆ สิ่งที่คุณครูสอนจะต้องคิดก็คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนรู้ว่าเขาได้รับการยกย่องและยอมรับจากเพื่อน ครูจะต้องหาทางช่วยเหลือให้เด็กประสบความสำเร็จไม่ตำหนิและไม่ให้เขารู้ว่าเขาประสบความสำเร็จล้มเหลว ครูควรจะต้องเอาใจใส่ช่วยเหลือก่อให้เกิดสนใจและให้กำลังใจอยู่เสมอ และควรอย่างยิ่งที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหาของตนเอง รู้จักประเมินผลงานหรือผลการเรียนของตนเอง ครูควรเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีให้ความรักเมตตา แสดงความสนใจเด็ก แม้ว่าการทำงานหรือการเรียนนั้น ๆ ยังไม่ประสบความสำเร็จ ก็ควรบอกว่าเขาใกล้จะประสบความสำเร็จอยู่แล้ว หากเป็นไปได้ครูควรแสดงผลการเรียนของเขาหลังจากการซ่อมเสริมแล้ว ให้ความก้าวหน้าเป็น Chart ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

นัฐพร จิระโชติวานิช (นัฐพร จิระโชติวานิช 2526 : 15)

ได้ให้หลักการซ่อมเสริมไว้ว่า

1. ต้องสำรวจข้อบกพร่องด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การสอบ การสัมภาษณ์ การให้งานทำ แล้วนำผลการทดสอบมาพิจารณาว่าแต่ละคน มีจุดอ่อนเรื่องใด

2. ครูต้องพยายามทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่า การแก้ไขข้อบกพร่องนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำ และเต็มใจที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

3. วางแผนร่วมกับนักเรียนว่าจะแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ด้วยวิธีใดโดย

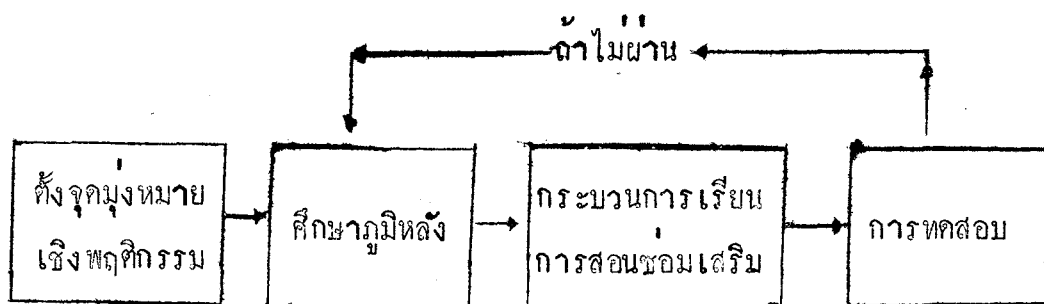
3.1 กำหนดวัตถุประสงค์ให้แน่ชัด

3.2 กำหนดเวลา

3.3 เลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับบุคคล ตามลักษณะข้อบกพร่องนั้น

4. ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนประเมินผลความก้าวหน้าของตนเองโดยอาจทำกราฟแสดงความก้าวหน้าของคะแนนที่ได้เป็นระยะ

จากหลักการสอนซ่อมเสริมเบื้องต้น พอจะสรุปเป็นหลักการรวม ๆ ที่จะใช้สอนซ่อมเสริมทั่ว ๆ ไป ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงหลักการสอนซ่อมเสริมทั่วไป

1.3 จุดมุ่งหมายในการสอนซ่อมเสริม

อำไพ สุจริตกุล (อำไพ สุจริตกุล 2514 : 142) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

1. เพื่อช่วยแก้ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และทางด้านการเรียนรู้
 2. เพื่อช่วยขจัดปัญหาต่าง ๆ ของโรงเรียน อันมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนที่เรียนไม่ทันเพื่อน แล้วกลายเป็นตัวก่อกวนภายหลัง
 3. ให้นักเรียนแข่งขันกับตัวเอง จนสามารถเรียนได้ดีเท่าเดิม
 4. ให้นักเรียนเรียนเก่งยิ่งขึ้นจนเต็มขีดความสามารถของตน
- จากจุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม พอสรุปได้ว่า เพื่อสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้เรียนได้ทันตามโครงการที่กำหนดไว้ และเสริมให้เต็มขีดความสามารถของแต่ละบุคคล

1.4 ประเภทของเด็กที่ควรจะได้รับการสอนซ่อมเสริม

ออกโท แมคเมเนมี และสมิท (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม 2525 : 24 อ้างอิงมาจาก Otto, McMenemy and Smith. 1973) กล่าวถึงเด็กที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริม 6 ประเภท ดังนี้

1. พวกที่มีสมรรถวิสัยระดับปานกลาง เด็กพวกนี้มีความสามารถและระดับสติปัญญาในขั้นที่จะเรียนได้ตามปกติ หากแต่ผลงานและผลการเรียนที่ออกมาแสดงให้เห็นถึงความสามารถที่ต่ำกว่าระดับสติปัญญา และสมรรถวิสัยของเขา เด็กพวกนี้จึงมีปัญหายากในการเล่าเรียนจนทำให้ประสบความล้มเหลวทางการเรียน ซึ่งนำไปสู่ความคับข้องใจ การมีปัญหาด้านอารมณ์ ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่จะขัดขวางการเรียนรู้ทั้งสิ้น เด็กประเภทนี้มักพบบ่อยและควรได้รับการช่วยเหลือ
2. พวกเรียนช้า เด็กประเภทนี้มี I.Q. ระหว่าง 80 - 90 จึงได้ชื่อว่าเป็นพวกเรียนช้าหรือสมองช้า สมรรถวิสัยที่จำกัดของเด็กเหล่านี้ทำให้ไม่อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจได้ในชั้นเรียนปกติ เป็นพวกที่เรียน

ไม่ทันเพื่อน แต่ถาเป็นงานที่อยู่ในระดับความสามารถของเขาเขาก็จะเรียนได้
จึงควรได้รับการสอนตามระดับความสามารถในการเรียนรู้ของเขา

3. เด็กฉลาด เป็นเด็กที่มีระดับความสามารถสูง แต่กลับมี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควร ปกติเด็กพวกนี้มักจะถูกละเลย เพราะครูมักจะ
ถือว่าเป็นเด็กที่ช่วยตัวเองได้ ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่าย

4. เด็กไม่เต็มใจเรียน เด็กบางคนสามารถทำอะไรก็ได้ที่
พอสมควรจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แต่เวลาเรียนในชั้นมักไม่สนใจหรือสนใจน้อย
ไม่สนใจบ้าง ผลงานจากการสอบบ่อย ๆ จึงไม่สม่ำเสมอสุดแล้วแต่ว่ามีความตั้งใจเรียน
แค่ไหน เด็กประเภทนี้มักเป็นเด็กที่มีปัญหาเนื่องจากการขาดแรงจูงใจในการเรียน
ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูที่สอนรวมเสริมจะต้องให้ความสนใจเช่นกัน

5. เด็กที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด ใกล้เคียง เด็กที่มาจาก
ครอบครัวที่ยึดมั่นในวัฒนธรรมหรือความเชื่อบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้
รวมถึงเด็กที่มาจากครอบครัวที่ทั้งอยู่ห่างไกลมีปัญหาทางภูมิศาสตร์ เช่น ชาวเขา
ชาวเรือ เป็นเหตุให้ขาดโอกาสที่จะแสวงหาประสบการณ์หลาย ๆ อย่างที่เด็กทั่วไป
ได้รู้จักและเรียนรู้ จึงควรให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

6. เด็กที่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา ภาษาเป็น
เครื่องมือสื่อความหมายที่สำคัญ และเป็นเสมือนกุญแจที่จะไขเข้าไปสู่แหล่งความรู้
ต่าง ๆ เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา จึงยากที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้
ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ความบกพร่องทางร่างกาย และอวัยวะ
สัมผัสต่าง ๆ จึงควรให้ความช่วยเหลือรวมเสริมตามสภาพของปัญหา

จะเห็นว่าเด็กที่ควรได้รับการสอนรวมเสริมนั้นไม่เฉพาะแต่
เด็กเรียนช้า เด็กที่มีสติปัญญาต่ำ หรือเด็กที่มีสติปัญญาสูง เท่านั้น หากแต่จะต้องรวมถึง
เด็กประเภทต่าง ๆ ที่มีผลการเรียนต่ำกว่าระดับสติปัญญาของเขาด้วย ซึ่งอาจเป็นเพียง
วิชาใดวิชาหนึ่งหรือหลาย ๆ วิชาก็ได้ ดังนั้นครูผู้สอนรวมเสริมจึงต้องทราบสมรรถวิสัย
ของเด็กด้วยจึงจะสามารถสอนรวมเสริมให้บังเกิดผลได้

1.5 การดำเนินการสอนซ่อมเสริม

อำไพ สุจริตกุล (อำไพ สุจริตกุล 2514 : 143)

ได้กล่าวถึงวิธีการดำเนินการสอนซ่อมเสริมว่า ก่อนอื่นครูต้องตรวจหาสาเหตุของความบกพร่องให้รู้แน่ชัดเสียก่อน (Diagnosis) แล้วจึงแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กแต่ละคน (Remedy) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. วัดความสามารถทั่ว ๆ ไปในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการอ่าน (Reading ability) ทดสอบความเข้าใจ (Comprehension) และประมวลคำ (Vocabulary)

2. แยกเด็กที่บกพร่องในการอ่าน (Identify the poor reader) แยกเด็กออกเพื่อสอนซ่อมเสริมให้ไม่จำเป็นต้องบอกให้เด็กรู้ตัว เพราะบางคนอาจจะเกิดปมค้อยภายหลัง เด็กที่แยกมานี้เป็นเด็กที่มีความสามารถในการเรียนรู้ต่ำกว่าระดับเฉลี่ย

3. สืบหาข้อบกพร่องของเด็กที่แยกออกมาให้รู้แน่ชัดว่าบกพร่องอะไร อย่างไร (Diagnose the poor reader) การสำรวจในขั้นนี้จะต้องวิเคราะห์เป็นรายบุคคลให้ละเอียดถี่ถ้วน เด็กบางคนอาจมีข้อบกพร่องด้านร่างกาย และอวัยวะเกี่ยวกับตา หูหรือปาก จนต้องส่งให้แพทย์รักษา บางคนอาจบกพร่องทางสติปัญญา หรืออารมณ์จนต้องส่งให้จิตแพทย์หรือ Specialist ช่วยเหลือโดยตรง

4. เมื่อรู้ข้อบกพร่องแน่ชัดแล้ว จึงดำเนินการแก้ไข และเริ่มวิธีสอนเพื่อซ่อมเสริมให้เด็กแต่ละคน (Remedy)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2525 : 122) ได้วางแนวทางในการดำเนินการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

1. วางวัตถุประสงค์ในการสอน จัดวัสดุอุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของเด็ก จัดวิธีการสอนที่เหมาะสม

ช่วยผู้ให้เด็กอยากเรียนและจัดกลุ่มนักเรียนที่ต้องช่วยเหลือคล้ายคลึงกันไว้ด้วยกัน

2. วิธีสอนของครูต้องเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่มแต่ละคน วิธีสอนสำหรับนักเรียนคนหนึ่งอาจไม่เหมาะสมกับนักเรียนอีกคนหนึ่ง

3. การดำเนินการสอนครูจะต้องปรับปรุงการสอนให้สอดคล้องกับนักเรียน จัดขอบกรอบความรู้วิธีการเรียนที่ถูกต้อง เพื่อสร้างเจตคติและนิสัยที่ดีให้กับนักเรียน

4. วิธีสอนของครูจะต้องสอนโดย

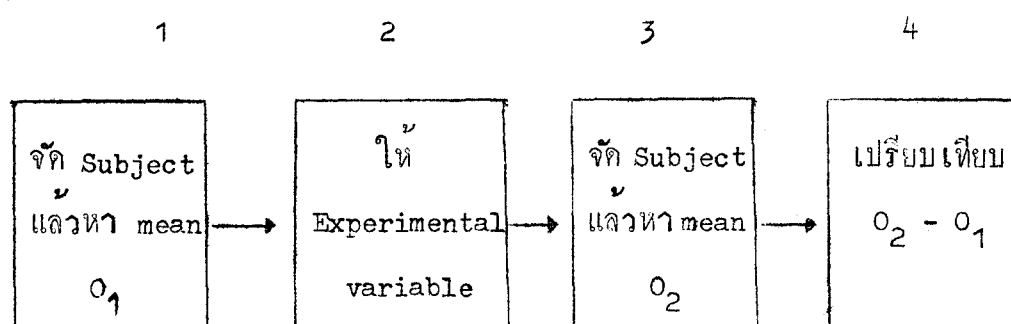
4.1 ให้นักเรียนเรียนด้วยความพอใจ

4.2 จัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก และให้ประสบ

ผลสำเร็จในการเรียนบ่อย ๆ

4.3 สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักเรียน

การดำเนินการสอนซ่อมเสริมจากเอกสารที่กล่าวมานี้ พอสรุปเป็นขั้นตอนได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงขั้นตอนการดำเนินการสอนซ่อมเสริม

1.6 ข้อควรคำนึงในการสอนซ่อมเสริม

ในคู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (กรมวิชาการ 2523 : 46) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

1. สังคมของนักเรียน ครูจะต้องเข้าใจนักเรียนในค่านิยม
ทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน
2. ความสนใจของนักเรียน ความสนใจของนักเรียนนับว่า
เป็นสิ่งสำคัญ เพื่อจะได้จับบทเรียนอยู่ในวงความสนใจ จะทำให้นักเรียนเรียนได้ดีขึ้น
3. หลีกเลียงการทำงานซ้ำ ๆ ซาก ๆ การให้งานนักเรียน
เป็นเรื่องสำคัญ เพราะนักเรียนเรียนอ่อน ความสนใจและความอดทนในการทำงาน
มีน้อย ดังนั้น การให้งานนักเรียนทำโดยไม่เปลี่ยนกิจกรรมบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียน
เบื่อหน่าย การเรียนย่อมไร้ผล
4. ผักผ่อนโดยใช้กิจกรรมการเรียนที่สนุกสนาน การฝึกฝน
ทักษะทางภาษานั้น ถ้าใช้การฝึกฝนเพียงวิธีหนึ่งวิธีใดเพียงวิธีเดียวย่อมทำให้นักเรียน
เบื่อหน่าย การฝึกฝนจะต้องใช้กิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวอริยาบถ
ทำให้นักเรียนสนุกสนานไม่คร่ำเคร่งเกินไป จะทำให้การเรียนได้ผลดีขึ้น
5. ความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่าง
ครูกับนักเรียนย่อมเป็นสิ่งสำคัญในการสอนซ่อมเสริม จะต้องมีความเข้าใจกัน นักเรียน
ให้ความร่วมมือในการเรียนกับครู ซึ่งอาศัยบุคลิกภาพและความหวังดีของครูที่มีต่อ
นักเรียน
6. ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน การสอนซ่อมเสริม
ต้องอาศัยความร่วมมือจากที่บ้านมีใช้น้อย ในการดูแลและให้ความสนใจนักเรียน
ตลอดจนการช่วยเหลือนักเรียน

เจิม อุ่นนวล (เจิม อุ่นนวล 2528 : 20) ได้กล่าวถึง
ข้อที่ควรคำนึงในการสอนซ่อมเสริมไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. ภูมิหลังของนักเรียน แยกได้เป็น 2 ประเด็น คือ
 - 1.1 ศึกษาภูมิหลังของนักเรียนเพื่อหาสาเหตุของการ
เรียนอ่อน เรียนช้า หรือมีปัญหา บกพร่อง ว่ามาจากสาเหตุอะไร เช่น ด้านเศรษฐกิจ

ทำให้ไม่มีเครื่องมือใช้ในการศึกษาเล่าเรียน การอ่านหนังสือไม่ออก เพราะจำสระไม่ได้ ผันไม่ถูก เหล่านี้ทอกรกหาสาเหตุๆ แล้วแก้ไขที่สาเหตุนั้น

1.2 ศึกษาภูมิหลัง เพื่อหาความเหมาะสมในการเลือกวิธีสอน เด็กนักเรียนคนหนึ่งต้องช่วยพ่อแม่ทำขนมตั้งแต่หัวค่ำจนถึงทุกวัน เพื่อจะได้ขายทันตอนเช้าตรู่ หากครูใช้วิธีสอนโดยมอบงานให้ไปทำที่บ้าน อย่างนี้ก็ไมเหมาะสม

2. ควรเปลี่ยนวิธีสอน การสอนซ่อมเสริมที่ใช้วิธีสอนเดียวกับการสอนในเวลาปกติ นอกจากนักเรียนยังคงไม่เข้าใจแล้ว ยังทำให้นักเรียนเกิดความจำเจ เบื่อหน่าย ซ้ำซาก

3. การให้นักเรียนช่วยสอนกันเอง มีผลดีในก้นเป็นก้นเอง การใช้ภาษาระดับเดียวกัน ทำให้เข้าใจดียิ่งขึ้น

จะเห็นไควว่าการสอนซ่อมเสริมนั้นควรคำนึงถึงภูมิหลังของนักเรียนเสียก่อน เพราะจะทำให้ครูทราบสาเหตุขอบกพร่องที่แท้จริง และจะได้แก้ไขขอบกพร่องนั้นไคถูกจุด หากครูไม่คำนึงให้รอบคอบก่อนให้การซ่อมเสริม แทนที่จะช่วยเหลือนักเรียน บางครั้งอาจจะเป็นการชมเชยรังแกนักเรียนก็ได้

1.7 สาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนไคช้า

อำไพ สุจริตกุล (อำไพ สุจริตกุล 2514 : 142) ได้แยกสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนไคช้า ดังนี้

1. มีความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ตาไมไค สายตาสั้น ตาเอียง ตาเหล่ หรือตาบอดสี หูฟังไมไค หูพิการ จับเสียงไคเพี้ยนไปจากเสียงจริง อวัยวะในปากบกพร่อง เช่น เพดานโหว่ ปากแหว่ง ลิ้นไคแยกเป็น 2 แฉก ทำให้พูดไมชัดหรือความถนัดผิดปกติ เช่น ถนัดมือซ้าย ถนัดเท้าซ้ายหรือมีความถนัดระหว่างมือและเท้าขัดกัน เป็นต้น

2. มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เช่น เด็กที่มีอายุสมมองน้อย มักอ่านไมไคไค มีความสังเกตน้อย ทำให้ไมเข้าใจสิ่งที่เรียนหรือไมสามารถสร้างมโนภาพไคตามข้อความที่อ่าน

3. มีความบกพร่องทางอารมณ์ เป็นคนใจคอหงุดหงิดเข้ากับใครไม่ได้ มีความหวกระแวง ว้าวุ่น วิดกกังวลอยู่ตลอดเวลา เด็กที่มีอารมณ์ไม่สม่ำเสมอ มักเรียนไม่เข้าใจ ขาดสมาธิ และไม่มีความมั่นใจในการอ่าน

4. มีความบกพร่องในด้านทักษะการเรียนรู้ กล่าวคือ ได้ทักษะที่ไม่ถูกมาแต่ต้น เช่น อ่านหนังสือด้วยวิธีเคลื่อนสายตารับตัวอักษร หรือตัวหนังสือทีละตัว ๆ ต้องทำปากขมุบขมิบ ออกเสียงตลอดเวลาที่อ่านในใจ ต้องใช้มือชี้ตัวหนังสือทุกตัวที่อ่าน หรืออ่านไปสะกดตัวไป ทำให้อ่านได้ช้า เป็นต้น

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม 2525 : 3) ได้สรุปสาเหตุของความล้มเหลวทางการเรียนไว้ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านสรีรวิทยา ได้แก่ การทำงานผิดปกติของร่างกายส่วนต่าง ๆ

2. องค์ประกอบด้านจิตวิทยา ได้แก่ สติปัญญา อัตราเร็วของการเรียนรู้ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง การปรับตัวทางอารมณ์และสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว และเพื่อนฝูง

3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพโรงเรียน หลักสูตร วิธีสอน อุปกรณ์จากวัฒนธรรม ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เด็กเคยเจอเขาเรียน

รวีวรรณ ชุ่มชัย (รวีวรรณ ชุ่มชัย 2523 : 1) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาไว้ว่า

1. ขาดความสนใจในการเรียน หรือมีความสนใจน้อยกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน

2. มีความสนใจในการเรียนรู้ในระดับต่ำกว่าผู้อื่น

3. มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนอันเนื่องมาจากความล้มเหลวในการเรียน

4. ได้รับความกดดันจากการเรียน หรือชนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ

5. ในด้านความสำเร็จในการเรียนจัดอยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทด์ที่ต่ำกว่า 30 อันเนื่องมาจากสาเหตุเหล่านี้ คือ

5.1 ความเจริญทางอารมณ์ต่ำ

5.2 ความเจริญทางด้านสังคมมีน้อย

5.3 ความเจริญด้านสติปัญญาต่ำ ความสามารถในการเรียนรู้น้อย ไม่สามารถแยกแยะปัญหาได้รวดเร็ว ทักเทียมในวัยเดียวกัน และมักจะพบว่ามีทัศนคติทางด้านภาษาต่ำ

5.4 มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย

5.5 มีประสบการณ์ทางการเรียน และประสบการณ์ทางด้านอื่น ๆ ไป น้อยกว่าผู้อื่น

นอกจากนั้น สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช 2523 : 24 - 25) ยังระบุว่าสาเหตุอื่น ๆ อีก ได้แก่

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนต่ำ

2. การสอนของครู เพราะไม่รู้ว่าจะสอนเนื้อหาที่อยู่ในบทเรียนอย่างไร หรือจะใช้วิธีสอนอย่างไรจึงจะทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้

3. นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านทัศนคติ ความถนัดและความขยัน

4. เพื่อเป็นการสอนซ้ำในเรื่องที่สอนไม่ดี หรือยังไม่ได้ออนทั้งหมด โดยปกตินักเรียนจะพยายามเอาหลักการ วิธีการที่เคยเรียนมาเพียงเล็กน้อยไปใช้ ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง อันที่จริงแล้วควรจะได้เรียนหลักการเหล่านั้นทั้งหมดเสียก่อน

5. สื่อการเรียนยังไม่ดีพอ เช่น หนังสือเรียนใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอย่างไร ตัวอย่างต่าง ๆ ที่อยู่ในหนังสือยังไม่ดี อุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่ได้รับการพัฒนาที่ดี

6. จุดประสงค์ที่ตั้งไว้บางจุดประสงค์อยู่ในระดับสูง หรือต้องใช้เวลามาก การเรียนจึงจะบรรลุ ดังนั้นการเรียนที่ผู้เรียนจะบรรลุได้ภายหลังการสอนจึงเป็นไปได้ยาก จำเป็นต้องมีการส่งเสริมเป็นบางส่วน

7. จุดประสงค์บางจุดประสงค์เป็นลำดับขั้นการเรียนรู้ต่อเนื่องกัน ฉะนั้นการที่นักเรียนจะผ่านจุดประสงค์ขั้นสูง จำเป็นต้องผ่านจุดประสงค์ขั้นต้นเสียก่อน การสอนส่งเสริมเพื่อให้ผ่านจุดประสงค์ขั้นต้นจึงจำเป็น

สาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนช้าจากเอกสารที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่าเกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่อง
2. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาไม่พัฒนาเท่าที่ควร
3. องค์ประกอบทางด้านอารมณ์ไม่ราบรื่น
4. องค์ประกอบทางด้านสังคมไม่ดีพอ

2. เอกสารที่เกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นของการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

ชาวล แพร่ตฤล (ชาวล แพร่ตฤล 2507 : 228 - 240)

ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า คือ การทำให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของปัญหา และของคุณภาพสมองที่พิศดารขั้นอื่น ๆ ที่เหนือขึ้นไปซึ่งประกอบกาย

การแปลความ (Translation) คือการแปลเรื่องราวเดิม ให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือรูปแบบใหม่

การตีความ (Interpretation) คือการเก็บความเดิมมาเรียบเรียงใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาแล้วเปรียบเทียบ

ทั้ง ความสำคัญและความสัมพันธ์กับหน่วยย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่อเรื่องจนเป็นข้อสรุปได้

การขยายความ (Extrapolation) คือการอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น

จุฑามาศ สุวรรณโคธ (จุฑามาศ สุวรรณโคธ 2519 : 27) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้ข้อความหรือสิ่งพิมพ์หรือสิ่งที่เขียนขึ้นหรือการรับรู้เครื่องหมายสื่อสารซึ่งมีความหมายและสามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่านโดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้อ่านประกอบด้วย

บันลือ พงษ์ตะวัน (บันลือ พงษ์ตะวัน 2522 : 80) ได้ให้ความหมายของการอ่าน หมายถึงการแปลตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางครั้งไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้

สุนันทา ทองซอน (สุนันทา ทองซอน 2525 : 9) ได้สรุปความหมายของการอ่าน = การมองดูตัวอักษรให้ชัดเจน + การเข้าใจความหมายของคำ + การพิจารณาเลือกเอาความหมายที่ดีที่สุดซึ่งเหมาะสมกับข้อความและเนื้อเรื่องตรงนั้น + การใช้ความหมายให้เป็นประโยชน์

อักษร รุ่งมณี (อักษร รุ่งมณี 2524 : 15) กล่าวว่า การอ่านคือ การใช้สายตาล้วนแปลความหมายของภาพหรือตัวอักษรออกมาเป็นความคิดหรือเรื่องราว การอ่านจึงไม่ใช่เป็นเพียงการออกเสียงพูดตามสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนเท่านั้น แต่รวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย

ทัศนีย์ ศุภเมธี (ทัศนีย์ ศุภเมธี 2527 : 64) กล่าวว่า การอ่านคือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ที่มีความหมายออกมา ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ได้

วันเพ็ญ สุภักดิ์ (วันเพ็ญ สุภักดิ์ 2528 : 9) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการติดต่อสื่อสารความคิดจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการแปลความ สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ไร้นัยคำพูดให้ได้ความหมายอย่าง

แจ่มชัดสมบูรณ์ โดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หัวใจที่สำคัญของการอ่าน คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน

พูนศรี อิมประไพ (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 19)

ได้สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการเริ่มตั้งแต่สายตากระทบตัวอักษรแล้วแปลงตัวอักษรนั้นเป็นภาษาพูดอย่างถูกต้อง ชัดเจนตามอักขรวิธี โดยใช้ประสาทสัมผัสที่เหมาะสมตามเรื่องราวที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านและผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวตามความหมายของอักษรนั้นด้วย

เบอร์ตัน (Burton. 1959 : 5) กล่าวว่า การอ่านคือ การมองดูเพื่อค้นหาและเก็บรวบรวมความคิดเห็นจากสิ่งพิมพ์

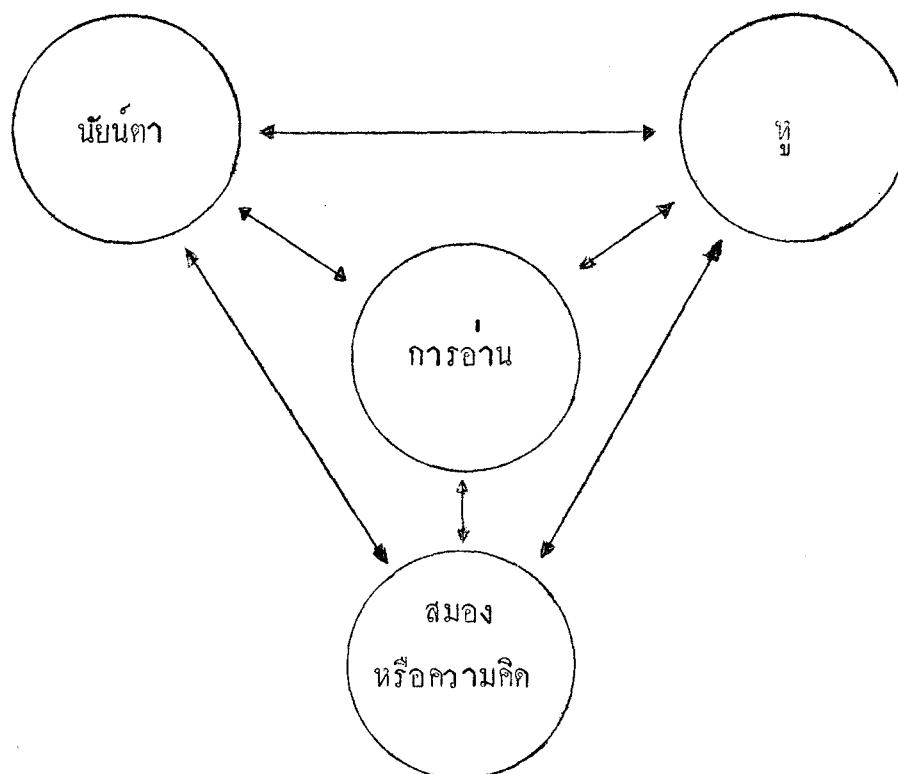
แฮริส และสมีท (Harris and Smit. 1976 : 14)

ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองบนกระดาษด้วยการที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมา พอสรุปใจความได้ว่า การอ่าน หมายถึง การทำงานที่สัมพันธ์กันขององค์ประกอบ 3 ส่วน ที่สัมพันธ์กัน อย่างแยกไม่ออก และถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่องก็จะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ได้ องค์ประกอบ 3 ส่วนนั้น ได้แก่

1. นัยน์ตาโดยการรับสัญญาณภาพ สัญลักษณ์
 2. หูใช้รับฟังเสียง
 3. สมองโดยใช้ความคิดแปลภาพ สัญลักษณ์ หรือเสียง
- ซึ่งอาจเขียนภาพแสดงความสัมพันธ์ให้เห็นองค์ประกอบ 3 มิติ

ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการอ่าน

2.2 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

คูลเนอร์ (Cullner. 1959 : 4 - 8) และมิลเลอร์ (Miller. 1972 : 15) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้สอดคล้องกันคือ

1. อ่านเพื่อจับใจความต่าง ๆ (Scanning or Skimming reading)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและใจความสำคัญโดยทั่วไป (Exploratory reading)
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical reading)

6. อ่านเพื่อการวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่อง
ที่อ่าน (Analytical reading)

วันเพ็ญ สุภิกิตย์ (วันเพ็ญ สุภิกิตย์ 2528 : 10) ได้สรุป
จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า

1. อ่านเพื่อให้เกิดความรู้
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านเท่าที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

คือ

1. อ่านเพื่อให้เกิดความรู้
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด
3. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินหรือบันเทิง

2.3 ทฤษฎีการอ่าน จิตวิทยาการอ่าน และแนวความคิดของนักจิตวิทยา

ต่อการอ่าน

ทฤษฎีการอ่าน

นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ซึ่งได้แก่
ทฤษฎีการจัดอันดับข้อความ และวิเคราะห์เชื่อมโยงข้อความ เป็นทฤษฎีที่มีผลต่อ
การอ่าน ซึ่ง แลปป์ และฟlood (Lapp and Flood. 1978 : 289 - 290)
ได้รวบรวมไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีเน้นการจัดลำดับข้อความ ทฤษฎีนี้เน้นว่าการอ่าน
เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับหลักจิตวิทยา 2 ประการคือ การรับรู้ข่าวสาร และ
เมื่อรับรู้ข่าวสารแล้วนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมแล้วจะเกิดความรู้ใหม่
โดยที่ผู้อ่านรับรู้ข่าวสารแล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม ของจริง หรือภาพ
ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวก็จะอ่านข้อความซ้ำ ถ้าข่าวสารที่อ่านให้ความรู้สึกในทางลบ
จะต้องใช้เวลาในการรับรู้นานกว่าข่าวสารที่ให้ความรู้สึกลงในทางบวก จากนั้นสมอง
ก็จะบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่างของคำและความหมายของประโยคไว้

2. ทฤษฎีการวิเคราะห์การเชื่อมโยงข้อความ ทฤษฎีนี้เห็นว่า ผู้อ่านมีวิธีการที่จะดึงข้อความที่มีความหมายคล้ายกันมาเกี่ยวข้องกัน หรือจัดข้อความที่ไม่ต้องการออก ข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วจะมีความสัมพันธ์เป็นบวก ความสัมพันธ์คือความเกี่ยวข้องของ ความหมายในแต่ละประโยค

นอกจากนั้น สุมิตรา อังวฒนกุล (สุมิตรา อังวฒนกุล 2527 : 108 - 110) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านที่เน้นพฤติกรรม การเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยให้การเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นการอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้น และทักษะที่มีความซับซ้อน แต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกหลอมรวมเข้าด้วยกัน โดยผ่านกลวิธีการฝึกให้นักเรียนแยกแยะได้ว่าส่วนใด เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอักษรและส่วนใด เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา

2. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ มีแนวคิดว่าพฤติกรรมทุกอย่างต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสมการณ์ ในการเรียนรู้ ความรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นทฤษฎีความรู้ความเข้าใจจึง เป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความตีความต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับความรู้จักเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสมการณ์เดิม และแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ท้องฟังก่อน และจะพัฒนาไปตามความเจริญของแต่ละวัย สิ่งสำคัญที่สุดของช่วงอายุคือ จะมีการเรียนรู้หรือทักษะเฉพาะอย่างในแต่ละช่วงอายุ ถ้าหากในช่วงนั้นไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม พัฒนาการการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะบกพร่องไป และจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนนั้นภายหลัง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

ทฤษฎีการอ่านดังที่มีผู้กล่าวไว้นั้นมี ทฤษฎีการอ่านที่เน้นการจัดลำดับข้อความ เน้นการวิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อความ นอกจากนั้นมีทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรม เน้นความรู้ความเข้าใจ และเน้นทฤษฎีพัฒนาการ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านให้เกิดผลดี

จิตวิทยาการอ่าน

จิตวิทยาการอ่านมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ดังที่ได้มีผู้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านไว้ดังนี้

ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน (ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน 2524 :

36) ได้กล่าวถึงความเกี่ยวพันของสมองกับดวงตาซึ่งทำให้เกิดการอ่านไว้ว่า สมอง เป็นแหล่งรวบรวมความรู้และจะรับรู้ได้โดยผ่านประสาทสัมผัสจากอวัยวะสัมผัส เช่น หู ตา จมูก เป็นต้น เมื่อเราอ่านหนังสือตัวหนังสือที่ผ่านเข้าไปในดวงตา โดยตาจะเคลื่อนไหว เป็นระยะเพื่อรับรู้ตัวหนังสือที่นำเข้าสู่สมอง ซึ่งเมื่อตัวหนังสือผ่านตาไปสู่สมอง สมองก็จะเก็บสิ่งที่สนใจไว้ สมองจะบังคับให้ตาเคลื่อนไหวในการอ่าน ถ้าตาไม่เคลื่อนไหวแสดงว่าสมองไม่ทำงาน หรือสมองล่า ตาเป็นประตูแรกของการอ่านที่จะนำความรู้ที่ได้จากการอ่านการเห็นไปสู่สมอง

นอกจากนั้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2527 : 63) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านไว้ว่า การอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 2 อย่าง คือ กระบวนการทางค่านกลไกซึ่งเกี่ยวข้องกับ การนำสิ่งเร้าเข้าสู่สมอง และ กระบวนการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตีความสิ่งเร้า หลังจากที่ได้เข้าสู่สมองแล้ว

จิตวิทยาการอ่านที่มีผู้กล่าวถึงไว้นั้นพอสรุปได้ว่า การอ่านเกิดจากการทำงานเกี่ยวพันกันของสมองกับตา ตารับรู้แล้วส่งต่อไปยังสมองเพื่อสมองจะได้รับรู้แล้วแปลความออกมาจึงจะครบขั้นตอนการอ่าน

แนวความคิดของนักจิตวิทยาต่อการอ่าน

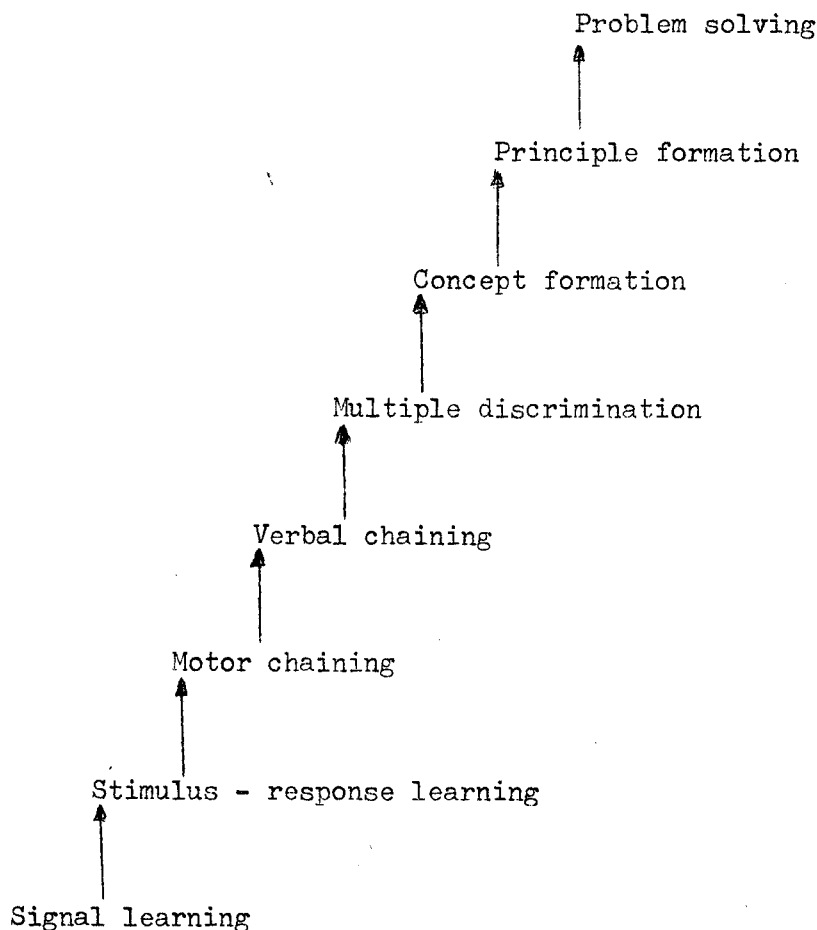
แนวความคิดของกานเย

กานเย (ฌีลส์ฌีฌ์ มุณยะภาณูจน 2524 : 19 - 21 อ้างอิงมาจาก Gagne) ได้ให้พฤติกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นแนวทางอันหนึ่งที่จะนำไปสู่การอ่านได้ 8 ระดับ คือ

1. Signal learning อากาการตอบสนองที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือโดยอัตโนมัติที่มีได้เรียนรู้มาก่อน เช่น เมื่อกักของเปรี้ยวจะมีน้ำลายไหลออกมา จะเกิดน้ำตาไหลเมื่อไอระเหยหัวหอมเข้าตา เมื่อฉายแสงเข้าไปในตาก็จะเกิดการเคืองและม่านตาจะหรี่ลง ไอระเหยของหัวหอมและแสงคือ Signal
2. Stimulus - response learning การเรียนรู้ของนักเรียนเริ่มด้วยการเร้า และการตอบสนองกับเงื่อนไขเฉพาะคือ ถ้าต้องการให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างไรก็กำหนดเงื่อนไขในการเร้าให้เฉพาะเจาะจงไปเฉพาะเรื่อง
3. Motor chaining เป็นการเรียนรู้ที่ขยายขึ้นต่อจาก S-R คือ มีการเร้าที่ต้องการให้ตอบสนองเป็นอนุกรมติดต่อกัน โดยเฉพาะในก้าน Motor skills เช่น การขับรถยนต์ เริ่มต้นด้วยขั้นตอนต่าง ๆ จนกระทั่งขับรถได้
4. Verbal chaining เป็นการเรียนรู้ชนิดตอบสนองด้วยคำพูดที่ติดต่อกันไป เช่น การเรียนเกี่ยวกับโคลงกลอน หรือเรื่องราวปะติดปะต่อกัน
5. Multiple discrimination เป็นการเรียนรู้ในขั้นขยายอนุกรมของ Chaining เช่น สามารถจำแนกพืชพรรณ โดยบอกชื่อของต้นไม้ได้อย่างถูกต้อง หรือสามารถแยกรายละเอียดของเนื้อหาที่อ่าน โดยบอกถึงความสำคัญในเนื้อเรื่องแต่ละตอนได้ถูกต้อง
6. Concept formation หรือ Classifying เริ่มต้นจากการที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า การแยกความแตกต่างของสิ่งเร้าจนกระทั่งเกิดความคิดรวบยอด เช่น ในการเรียนภาษาเริ่มแต่คำที่ง่าย ๆ สามารถจำแนกคำที่อ่านออกจากคำอื่น ๆ จนกระทั่งเข้าใจและเกิดความคิดรวบยอดในคำนั้น ๆ

7. Principle formation หรือ Rule using เป็นการเรียนรู้ถือหลักการต่าง ๆ ที่อาจจะโยงความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ระหว่างของตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไป เป็นกฎหรือหลักการ เช่น วัตถุที่เป็นวงกลมกับการเคลื่อนไหว นักเรียนจะทราบได้ว่าของกลมนั้นกลิ้งได้ เป็นต้น

8. Problem solving เป็นขั้นที่นำหลักการไปใช้ คือ ผู้เรียนต้องใช้ความคิดเพื่อให้ได้สิ่งใหม่ออกมา เช่น ในการตัดสินใจ หรือการแก้ปัญหา พฤติกรรมการแก้ปัญหานั้น กานเย (Gagne) ถือว่าเป็นพฤติกรรมสูงสุดในการเรียนรู้ ขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนรู้ชื่อว่า Gagne's Scenic Route แสดงเป็นแผนผังไคดังนี้

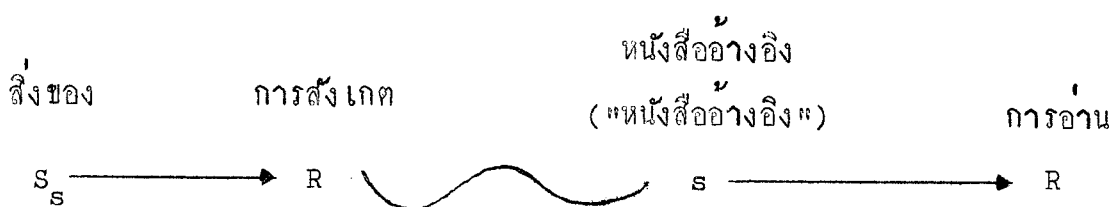
ภาพประกอบ 4 แผนภูมิระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของกานเย

จากพฤติกรรมการเรียนรู้ 8 ระดับของกานเยนั้น ประสาท อิศรปริกา
ได้ให้แนวการเรียนรู้ทางภาษาตามแนวความคิดของกานเย ว่า

การเรียนรู้ภาษาก็คล้าย ๆ กับการเรียนรู้ทักษะ กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษา
และการเรียนรู้ทักษะ ต่างก็เป็นการเรียนรู้ที่ประกอบกิจกรรมต่อเนื่องตามลำดับ
หรือเป็นสายโซ่ (Chain) ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับ
การตอบสนองตั้งแต่ 2 คู่ขึ้นไป แต่การเรียนรู้ทั้งสองก็ต่างกัน ในแง่ที่การเรียนรู้ทักษะ
จะเกี่ยวกับการตอบสนองค่านกลไกหรือกล้ามเนื้อ ส่วนการเรียนรู้ภาษาจะเป็นเรื่อง
ของการใช้ถ้อยคำ ซึ่งได้แก่ การออกเสียงเป็นพยางค์ เป็นคำ ฯลฯ

ในแง่ที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นสายโซ่ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า
และการตอบสนองตั้งแต่ 2 คู่ขึ้นไปนั้น อาจอธิบายได้คล้ายตัวอย่างต่อไปนี้

สมมติว่าเราจะสอนให้เด็กคนหนึ่งเรียนรู้ "หนังสืออ้างอิง" เราก็จำเป็นต้อง
ต้องมีวัตถุ คือหนังสืออ้างอิง (ซึ่งเป็นสิ่งเร้า) นั้นให้เด็กดู เด็กคนนั้นก็ตอบสนอง
โดยการสังเกต (Observing response) การตอบสนองโดยการสังเกตนี้ต่อมา
ก็จะกลายเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal stimulus) ที่จะทำให้เกิดการตอบสนอง
ทางภาษาขึ้นในเวลาต่อมา กล่าวคือ เมื่อเขาเห็นวัตถุนั้นในภายหลังและได้รับ
การบอกว่าสิ่งนี้คือหนังสืออ้างอิง เขาก็จะสามารถเรียกสิ่งนั้นโดยการพูดว่า "หนังสือ
อ้างอิง" ได้จากตัวอย่างนี้อาจแสดงได้ด้วยผังภาพ ดังนี้

สิ่งเร้ากับการตอบสนองครั้งแรก เป็นการใช้วัตถุหนังสืออ้างอิงและวัตถุอื่น
เป็นสิ่งเร้า (S_1) เพื่อให้เด็กตอบสนองการสังเกต (R) ความสัมพันธ์ในขั้นนี้
จะทำให้เด็กสามารถแยกความแตกต่างระหว่างวัตถุ หนังสืออ้างอิงกับหนังสืออื่น ๆ
ได้ และผลจากความสัมพันธ์ในขั้นนี้ก็จะกลายเป็นสิ่งเร้าภายใน (s ตัวเล็ก)

ซึ่งเมื่อมีผู้ใหญ่เห็นว่าถูกต้องนั้นมาให้ลูกอีกพร้อมกับบอกว่าเป็น "หนังสืออ้างอิง" เด็กก็จะสามารถเรียกว่ำนั้นโดยการพูดว่า "หนังสืออ้างอิง" (R ตัวที่ 2) ได้ นั่นแสดงว่าเด็กได้เกิดการเรียนรู้ภาษาขึ้นแล้ว

S-R ทั้ง 2 คู่นี้จะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อ และวัตถุ ซึ่งถ้าหากภาษานั้นมีความสัมพันธ์ซับซ้อนมาก ๆ ก็จะมี S-R หลายคู่มากขึ้น

การกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ของบลูม (Bloom) ที่เป็นแนวคิดในการอ่าน

การกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ของบลูมนี้ สามารถนำมาใช้ในการอ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งบลูมได้กำหนดพฤติกรรมไว้ในรูปของ Taxonomy แยกเป็น 3 domains ดังนี้ (ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ 2524 : 21 - 23 อ้างอิงมาจาก Bloom)

1. Cognitive domain เป็นพฤติกรรมในค่านกิจกรรมของสมอง
จำแนกได้เป็นส่วนย่อย 6 ระดับ คือ

ความรู้ คือ รู้ในข้อเท็จจริงต่าง ๆ รู้สิ่งที่เฉพาะแนวทาง เจื่อนไข
แนวโน้ม โครงสร้าง หลักการ และกระบวนการ

ความเข้าใจ มีความสามารถในการแปลความ ที่ความ โยงความสัมพันธ์
อธิบาย แนะนำ บอกแนวโน้มได้

การประยุกต์ เป็นความสามารถที่สามารถนำหลักการต่าง ๆ มาใช้ได้
อย่างถูกต้อง คือ แก้ปัญหาได้ สรุปความคิดรวบยอดได้

วิเคราะห์ สามารถจำแนกจากส่วนรวมมาเป็นส่วนย่อยได้ พิจารณา
เหตุผล หาความสัมพันธ์ของส่วนย่อยต่าง ๆ นั้นได้ และมองเห็นโครงสร้างของส่วน
ต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นส่วนใหญ่

สังเคราะห์ ความสามารถในการรวบรวมประเด็นย่อยต่าง ๆ ส่วนย่อย
อาจมาจากแหล่งต่าง ๆ กัน เมื่อสังเคราะห์แล้วจะเป็นรูปแบบหรือโครงสร้างใหม่
การสังเคราะห์เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความคิดริเริ่ม แต่อาจจะไม่เป็นความคิดริเริ่ม

ที่เสรีทั้งหมด เพราะมีขอบเขตจำกัดของปัญหา หรือขอบข่ายของงาน (Frame work) และ Materials ที่กำหนดไว้

การประเมินผล เป็นความสามารถในการตัดสินคุณค่า เกณฑ์การตัดสิน อาจขึ้นอยู่กับเงื่อนไขภายใน หรือภายนอกตัวบุคคล แล้วแต่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ

2. Affective domain เป็นพฤติกรรมในด้านความรู้สึก อารมณ์ทัศนคติที่เป็นผลจากการเรียนรู้ แยกเป็นส่วนย่อยได้ดังนี้

การยอมรับ เป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งเร้า เช่น ความพอใจ การยอมรับ การรับฟังหรือความตั้งใจ

การตอบสนอง คือ การมีปฏิกิริยาต่อสิ่งเร้า เช่น พยายามที่จะเรียน ความเต็มใจที่จะร่วมในกิจกรรม

คุณค่า มีความรู้สึกชื่นชม มีความเชื่อและเห็นคุณค่า

การรวบรวม จากการที่พอใจหรือยอมรับ หรือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน จะเกิดความคิดรวบยอดเฉพาะตน สามารถจะรวบรวม จัดระบบ ซึ่งตรงกับอุดมคติ หรือความต้องการของตน

คุณลักษณะเฉพาะตัว เมื่อเกิดความพอใจในการเรียน จะยอมรับเอามาเป็นความคิด ความเชื่อ ซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

3. Psychomotor domain เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกที่เห็นได้จากการกระทำ เช่น การรับรู้ (Perception) การเลียนแบบ และสามารถริเริ่มกระทำด้วยตนเองหรือเกิดแนวคิดใหม่ ปฏิบัติพลิกแพลงไปจากหลักการเดิม

เมื่อได้ทราบถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ในการเรียนรู้ ดังนั้น ในการอ่านหรือการแนะนำจึงต้องตั้งวัตถุประสงค์ไว้ในรูปที่สามารถสังเกตและจัดพฤติกรรมได้

จึงเรียกว่า วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Behavioral or Performance objectives) เพราะเป็นวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและวัดกัน สามารถระบุสิ่งที่ต้องการจะประเมินผลการกระทำของผู้เรียนได้ เช่น ตัวอย่างต้องการให้ผู้อ่านทำขนมเค้กเป็น และเมื่อผู้อ่านอ่านหนังสือวิธีทำขนมต่าง ๆ และหลังจากอ่านแล้วผู้อ่านสามารถทำขนมเค้กได้ นั่นก็หมายความว่า บรรลุถึงวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้ว

ทฤษฎีของ เพียเจต์ (Piaget)

ลำดับขั้นพัฒนาการความคิดตามทฤษฎีของ เพียเจต์ (ฉวีลักษณ์ บุญยะภาณุจน
2524 : 23 - 27 อ้างอิงมาจาก Piaget)

อายุ	ลำดับขั้นพัฒนาการ	ลักษณะพัฒนาการ
1. ตั้งแต่เกิด ถึง 2 ปี	1. ขั้นไร้มวลและ กล้ามเนื้อ (Sensory motor period)	- รูว่ำนันเป็นวัตถุซึ่งแตกต่างจากตัวเอง - รู้จักแสวงหาสิ่งเร้า รู้จักจำสิ่งน่าสนใจ - ภาษาพูดยังพัฒนาไม่เต็มที่ - เข้าใจเรื่องราวโดยการใช้ประสาทสัมผัส - รู้จักเขียนแบบ ทำซ้ำ ๆ - รูว่ำนันที่มีอยู่ยอมไม่สูญหายไป
2 - 7 ปี	2. ขั้นรู้จักคิดด้วยความคิด (Pre-operational thought period)	
2 - 4 ปี	คิดเบื้องต้น (Perceptual)	- คิดเอาแต่ใจตัว - ไม่เข้าใจความคิดของผู้อื่น - เห็นความเหมือนแต่ไม่เห็นความแตกต่าง ฉะนั้น ถ้าวัตถุสองอย่างมีความคล้ายกัน ในบางลักษณะ วัตถุทั้งสองอย่างนั้นย่อมเหมือนกันในลักษณะอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย - ความสามารถทางภาษาของเด็กมีเพิ่มมากขึ้น

อายุ	ลำดับขั้นพัฒนาการ	ลักษณะพัฒนาการ
4 - 7 ปี	คิดได้เอง (Intuitive)	- รู้จักแยกประเภทและแบ่งชั้น เข้าใจเรื่องความเกี่ยวพัน - เข้าใจจำนวนเลข สามารถคิดออกโดยไม่ต้องใช้เหตุผล แต่ใช้ความคล่องแคล่วในเชิงเปรียบเทียบแทน เพราะรู้จักแบ่งพวกแบ่งชั้นแล้ว - เริ่มพัฒนาความคิดเรื่องการทรงสภาวะเดิมของวัตถุ - การทรงสภาวะเดิมของปริมาณ (อายุ 5 ปี) - การทรงสภาวะเดิมของน้ำหนัก (อายุ 6 ปี) - การทรงสภาวะเดิมของปริมาตร (อายุ 7 ปี)
7 - 11 ปี	3. ขั้นใช้ความคิดเชิงรูปธรรม (Concrete operation)	- รู้จักคิดอย่างใช้เหตุผล สามารถคิดย้อนกลับได้ (ในเชิงเลขคณิต) - รู้จักแบ่งแยก จัดหมวดหมู่ ลำดับชั้น รู้จักจัดองค์ประกอบตามหลักหลั้้นจากเล็กไปหาใหญ่

อายุ	ลำดับขั้นพัฒนาการ	ลักษณะพัฒนาการ
11 - 15 ปี	4. ขั้นใช้ความคิดเชิงนามธรรม (Formal operation)	- สามารถคิดโดยไม่ต้องใช้วัตถุเป็นสื่อ (นามธรรม) - สามารถคิดรวบยอดได้ รู้จักคิด วิเคราะห์ ที่ความหมายและทดสอบสมมติฐานได้

อายุในตารางคืออายุโดยประมาณ

จากตาราง จะมองเห็นแล้วว่าในระยะที่เด็กเจริญทางภาษาเป็นต้นมา คือ ตั้งแต่ระยะ 2 - 7 ปี ระยะนี้จึงมีความหมายสำหรับผู้ปกครอง ครู บรรณารักษ์ เริ่มที่จะปลูกฝังความสามารถการเรียนรู้และทักษะให้แก่เด็ก เพราะกระบวนการอ่าน จำเป็นต้องมีพื้นฐานทางทักษะหลายอย่างที่เกิดจากประสบการณ์ คำศัพท์ แบบประโยค เข้าใจความหมาย สามารถตีความ เข้าใจความ แยกความ สรุปความจากเรื่องราวที่อ่านได้ นอกจากนั้น เพียเจต์ ยังเห็นว่า การอ่านนั้นจำเป็นต้องมีวิภาวิสัย (Effective domain) ด้วย เพราะการอ่านจะเป็นผลให้เกิดความรู้สึกรู้สึกมีอารมณ์ เช่น สนุกเพลิดเพลิน ชื่นชอบ รักการอ่าน หนังสือน่าสนใจ เห็นอกเห็นใจ เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นการอ่านนำไปสู่การกระทำใดด้วย เพราะการอ่านทำให้มีอิทธิพลเกิดขึ้นทางจิตใจและความประพฤติของผู้อ่านด้วย ทำให้เกิดภาพพจน์ จินตนาการ สร้างปรัชญาชีวิตของตนเอง สร้างความเข้าใจระหว่างตนทางสังคม ฉะนั้น นิทาน นิยาย อะไรที่เด็กอ่านจะมีอิทธิพลต่อตัวเด็กด้วย

ทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานของการอ่านได้ดี เช่น อ่านคล่อง อ่านเร็ว บทบาทของการสอนจะช่วยพัฒนาการอ่านให้แก่เด็กเป็นอย่างมาก คนบางคนให้คำจำกัดการอ่านเพียงอ่านออก คงหมายถึงอ่านออกเสียงได้ ให้อ่านคำได้เท่านั้น แต่ไม่คิดว่าการสอนอ่านจะให้อ่านได้เข้าใจ เอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิต

ประจำวันได้ ทั้งในค่านส่วนตัวผู้อ่านและสังคมที่ตนอยู่ ว่าที่จริงแล้ว การอ่านออกเขียนได้เป็นทางนำไปสู่ความเข้าใจและช่วยให้สังคมเข้าใจตนได้ดียิ่งขึ้น

การอ่านกับชีวิตปฐมวัย เริ่มตั้งแต่เกิดจนถึง 7 - 8 ขวบ ความสำคัญนี้มาแต่กำเนิดอยู่ในครรภ์มารดา คือ จะต้องนึกถึงสมองของเด็กที่จะต้องได้รับการพุ่มพักอย่างที่ดีจากมารดาขณะตั้งครรภ์ เพราะระหว่างนั้นเซลล์ระบบประสาทกำลังจะเติบโต โดยเฉพาะเซลล์สมอง สุขภาพของมารดาเป็นสิ่งสำคัญ การเจ็บป่วย การรับประทานยา การดูแลและวังสุขภาพอนามัยของมารดามีผลต่อทารกในครรภ์เป็นอย่างยิ่ง หลังจากเกิดความเจริญเติบโตทางร่างกายนั้นอยู่กับการเลี้ยงดู ให้ได้รับอาหารพอเพียงและความสมบูรณ์ของครอบครัว ประสิทธิภาพการเห็น-การได้ยิน การอ่าน-การฟัง การถ่ายทอดที่มองเห็นอะไรชัดเจน มองดูตัวหนังสือเห็นความแตกต่าง ฯลฯ

เด็กต้องมีประสบการณ์จากสัมผัส ไปสู่การรับรู้ (Perception) และไปสู่ความคิดรวบยอด (Concept) กล่าวคือ จะต้องต้องมีประสบการณ์จากการได้เห็น ได้ยิน รู้สึกได้กลิ่น ได้จับต้อง ได้พูด เพื่อนำไปสู่การรับรู้และมโนภาพนั่นเอง เพื่อจะทำให้เกิดกระบวนการทางความคิด

ความเจริญเติบโตของการอ่านในปีแรก ๆ ที่เด็กควรจะได้รับ เริ่มมาแต่ความเจริญเติบโตหรือการพัฒนาทางร่างกาย ความคล่องแคล่วของการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ทักษะทางการรับรู้และเข้าใจเรื่องราว สติปัญญาทางสมองและประสบการณ์ทางสังคมของเด็กแต่ละคน อันเป็นพื้นฐานสืบเนื่องของเด็กแต่ละคน เตรียมพร้อมที่จะรับประสบการณ์จากการเรียนการสอนอ่านในชั้นต่อไป ซึ่งในขั้นต้นเด็กจะสนใจและมีความอยากเรียนเฉพาะคำที่มีความหมายต่อตัว เด็กที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เด็กจะสนใจเฝ้าดูการเขียนคำต่าง ๆ วิธีลากเส้นตัวอักษร รูปร่างของตัวอักษร การเปล่งเสียงคำนั้น ๆ และอ่านเสียงของพยัญชนะตัวนั้น ๆ เด็กจะพอใจในการอ่านความเป็นคำ วลี ประโยค และจะพอใจในภาษาที่ใช้เรียนด้วย

อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการพัฒนาการอ่านในภาวะแรก ๆ ของเด็ก ควรให้ประสบการณ์อย่างกว้างขวางอันเหมาะสมกับวัย มิใช่ไปอยู่ในวงจำกัดเฉพาะอ่านออกหรืออ่านได้เพียงอย่างเดียว มีกิจกรรมทางภาษาอีกมากมายหลายอย่าง เช่น การอ่านบทกลอนง่าย ๆ การมีเพลงกล่อมเด็กร้อง มีนิทานสนุก ๆ เล่า เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ให้ภาพพจน์จินตนาการแก่เด็กเหล่านี้ เป็นกิจกรรมทางภาษาที่ควรจัดให้กับเด็ก เพื่อนำไปสู่ความรู้สึกประทับใจ สนุกและอยากเรียนภาษาไปด้วย ประสบการณ์จากกิจกรรมทางภาษาอย่างกว้างขวางเช่นนี้จะนำไปสู่เนื้อหาทางความมุ่งหมายในการอ่านออกเขียนได้ในโอกาสต่อไป หรือเป็นพื้นฐานอันเป็นแบบแผนทางภาษาที่ควรจะฝึกต่อไป เช่น การฝึกออกเสียงโดยการเปล่งเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การแจกลูกสะกดคำ การเขียนคำ เขียนวลี เขียนประโยคสั้นยาว เขียนบทความหลาย ๆ ประโยค และหลาย ๆ บรรทัด ได้ถูกต้อง

ตามทฤษฎีของ เพียเจต์ มีขั้นของการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาการอ่าน ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 ความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางกายและจิตวิทยา ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กัน นับแต่เด็กเริ่มปฏิสนธิ ได้แก่ ระบบเซลล์ประสาท และเซลล์สมอง การเลี้ยงดูของพ่อแม่ในเรื่องสุขภาพ อนามัย การให้อาหาร การปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

ทฤษฎีที่ 2 การช่วยส่งเสริมให้ประสบการณ์ในเรื่อง การจัดสิ่งแวดล้อมแก่เด็ก เพื่อส่งเสริมความเจริญเติบโตทางสติปัญญา กระบวนการเรียนรู้ และความเฉลียวฉลาด ด้วยเหตุเช่นนี้ ผลจากการทดลอง เอาเด็กมาเลี้ยงและศึกษาเกี่ยวกับอายุสมองปรากฏว่า อายุสมองเด็ก 2 คนที่เกิดจากมารคามีสติปัญญาหยาบทั้งถูก I.Q. 46 และ 35 ตามลำดับ เมื่อส่งเด็กไปอยู่ในสถาบันบำบัดเกี่ยวกับสติปัญญาหยาบเป็นเวลา 8 เดือน I.Q. ของเด็กเปลี่ยนเป็น 77 และ 87 และพอ 1 ปีให้หลัง เด็กเปลี่ยนมาเกือบเท่าคนธรรมดา วิธีการเลี้ยงดูคือจัดหาผู้หญิงมาดูแลอย่างใกล้ชิด ให้ความอบอุ่น ร้องเพลงให้ฟัง ให้ของเล่น พาเดินดูอะไรต่ออะไร เด็กได้รับความสนใจ ความรัก ความเอ็นดู ความอบอุ่น สิ่งเหล่านี้เป็นยาชูกำลัง

ให้เด็กเปลี่ยนได้ และสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเรียนภาษา การเรียนอ่านเป็นอย่างมาก ฉะนั้น ผลการค้นคว้าวิจัยต่าง ๆ ช่วยสนับสนุนให้เห็นว่า เด็กวัยก่อนวัยเรียนนั้น มีความต้องการเป็นอย่างมากในเรื่องที่ครู โรงเรียน หรือศูนย์รับเลี้ยง เด็ก หรือแม้แต่ในบ้านของเด็กเอง พ่อแม่ผู้ปกครอง แม่บ้านในสถานพยาบาล พี่เลี้ยง เด็กจำเป็นต้องจัดสิ่งแวดล้อมให้แก่เด็กวัยนี้ก่อน จึงจะช่วยปูพื้นฐานเพื่อพัฒนาการเรียนอ่านของเด็ก ตลอดจนการเรียนภาษาของเด็กในโอกาสต่อไป

ทฤษฎีที่ 3 คือ การประสมกลมกลืนระหว่างการจัดประสบการณ์ทางภาษา ในส่วนกว้าง ๆ เพื่อเสริมประสบการณ์และเพื่อพัฒนาในทางการอ่าน กิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ เช่น การเล่านิทาน การท่องกลอน การร้องรำทำเพลง การเล่นเกม การเชิดหุ่น ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้เด็กมีพื้นฐานทางภาษากว้างขวางขึ้น ในทางทักษะการเรียนภาษาโดยเฉพาะ เช่น การออกเสียงและการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านคำวลี ประโยคได้ สิ่งเหล่านี้เป็นทักษะโดยตรงเกี่ยวกับการอ่าน การเขียน เป็นกิจกรรมที่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่เห็นสมควรว่าจะนำมาสอนเด็กได้ในระยะใด

ทฤษฎีที่ 4 เกี่ยวกับการเรียนภาษานั้น ควรจะเริ่มจากจุดสนใจของเด็ก ความสนุกเพลิดเพลิน ความพอใจ และสนใจอยากเรียน ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่ จะต้องจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็กเล่น เรียน อยู่บ่อย ๆ เสมอ ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนและช่วยให้อยากเรียน

ทฤษฎีที่ 5 สมรรถภาพในการเรียน การอ่าน จะดีหรือไม่ดีก็ตาม มีสาเหตุมาจากปัจจัยหลาย ๆ อย่าง อาจซับซ้อนและไม่ซับซ้อน แต่เป็นปัญหาสืบเนื่องเกี่ยวของกัน

ทฤษฎีที่ 6 การวิเคราะห์ปัญหาเมื่อมีอะไรเกิดขึ้น เพื่อทราบสถานการณ์ ฉะนั้น ครูและบรรณารักษ์จะต้องศึกษาสาเหตุ และทราบข้อมูลของปัญหาด้วย

ทฤษฎีที่ 7 วางวัตถุประสงค์ของความมุ่งหมายในเรื่องการสอนอ่าน หรือการแนะแนวการอ่านว่าจะสอนอ่านหรือแนะแนวการอ่านเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางอะไร

1. เพื่ออ่านออก เพื่อทักษะในการอ่านเท่านั้น หรือ
2. เพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้อ่านในเรื่องของกระบวนการอ่าน กล่าวคือ อ่านได้ มีทักษะดีเยี่ยม มีความสนใจ เข้าใจความหมาย และเอาไปใช้ได้ ให้เกิดประโยชน์แกผู้อ่านในเรื่องพัฒนาตนเอง
3. สามารถรู้จักที่จะเลือกอ่านสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์ต่อตนได้
 - รู้จักการตัดสินใจยอมรับ และตัดทิ้งแนวความคิดที่ไม่ดีรับมาให้ตรงตามความต้องการ
 - ใช้แนวความคิดรวบยอด (Concept) ที่มีอยู่นั้นให้เป็นประโยชน์ในการอ่าน และในการคิดที่จะใช้ในโอกาสต่อไป

แนวความคิดของบรุนเนอร์ (Jerome Bruner) ที่จะนำมาใช้เกี่ยวกับการอ่าน

แนวความคิดเกี่ยวกับการอ่านตามทฤษฎีของบรุนเนอร์นั้น จะเป็นการผสมผสานกระบวนการต่าง ๆ 3 กระบวนการต่อไปนี้เข้าด้วยกัน ซึ่งทั้ง 3 กระบวนการนั้น อาจเกิดขึ้นเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ (ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ 2524 : อ้างอิงมาจาก Bruner)

1. ขั้นค้นหาความรู้ (Acquisition)
 ขั้นค้นหาความรู้ คือ กระบวนการของการรวบรวมความรู้จากการอ่านใหม่ ๆ เข้าแทนที่ความรู้เก่า หรือเป็นการจัดระเบียบโครงสร้างของความรู้ที่ได้รับมาให้เป็นระเบียบมากขึ้น
2. ขั้นคัดแปลงความรู้ (Transformation)
 ขั้นคัดแปลงความรู้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงข่าวสารความรู้ที่ได้รับมาจากการอ่านนั้น ให้เกิดประโยชน์ต่อประสบการณ์ หรือสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือเกิดแนวความคิดใหม่ ๆ ที่จะจัดระเบียบโครงสร้างของข่าวสารความรู้เดิมนั้น เพื่อให้สัมพันธ์หรือต่อเนื่องกับสถานการณ์หรือความรู้ใหม่

3. ขั้นตอนประเมินผลความรู้ (Evaluation)

ขั้นตอนประเมินผลความรู้ เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกับข้อ 2 โดยผู้เรียนหรือผู้อ่านจะประเมินว่า สิ่งที่แปลง เปลี่ยนไปนั้น เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี หรือทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นหรือไม่เพียงไร เป็นต้น

จากแนวความคิดของบรุนเนอร์ จะสามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้ คือ ผู้อ่านเมื่ออ่านไปแล้วได้รับความรู้ใหม่ว่าการจัดทำขนมที่ไม่ให้ยุ่งยากนั้น จะต้องทำอย่างไร เมื่อทราบแล้วก็นำเข้ามาคิดแปลงกับความรู้เก่าที่ผู้อ่านรู้อยู่แต่เพียงว่า การทำขนมนั้นทำอย่างไร และเมื่อมาถึงขั้นประเมินผลก็พอสรุปได้ว่า ควรจะลดส่วนผสมอะไร และใส่อะไรเพิ่มจากความรู้เก่าและใหม่ที่ได้อ่านทั้งสองอย่างนั้น มาประเมินผลลัพธ์ครั้งสุดท้ายอีกทีหนึ่ง เพื่อไม่ให้ขนมนั้นบูด

แนวความคิดของนักจิตวิทยาต่อการอ่านดังที่ผู้กล่าวไว้นั้นมี แนวความคิดของ กานเย การกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ของบลูม ทฤษฎีของเพียเจต์ และแนวความคิดของบรุนเนอร์ ซึ่งแนวความคิดเหล่านี้สามารถนำไปใช้ เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่าน ให้เป็นไปตามพัฒนาการเจริญเติบโตของนักเรียนให้เกิดผลดีขึ้นได้

2.4 ลักษณะของกระบวนการอ่าน

ประเทิน มหาพันธ์ (ประเทิน มหาพันธ์ 2523 : 31)

ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวของสายตาแล้วส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง
2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตาคาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษร ผัสสะต่าง ๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการ เริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

อัญชลี แจ่มเจริญ (อัญชลี แจ่มเจริญ 2526 : 82)

กล่าวว่า ลักษณะของกระบวนการอ่านประกอบด้วย

1. การสัมผัส หมายถึง การที่ตาสัมผัสอักษร
2. การรับรู้ เป็นเครื่องสนับสนุนให้เกิดการอ่าน และนำไปสู่

การออกเสียง และแปลความหมาย

3. การเข้าใจความหมาย การที่จะเข้าใจความหมายของคำได้ จะต้องผ่านการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์หลายอย่าง
4. การใช้ความหมายที่ได้มา เช่น ใช้ความหมายที่ได้มา เพื่อช่วยให้เกิดความรู้ และความเข้าใจเรื่องราว สามารถนำไปใช้ในการพูด การเขียนต่อไป

จากเอกสารที่กล่าวมาของลักษณะกระบวนการอ่านพอจะสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย

1. การสัมผัส หมายถึง ทั้งทางตาและหู เช่น การจับสายตา ช่วงสายตาที่อ่านจากจุดหนึ่ง ไปยังจุดหนึ่ง
2. การเข้าใจความหมาย โดยการทำงานสัมพันธ์กันระหว่าง สมองและความคิด ซึ่งรับช่วงต่อจากการสัมผัส
3. การย้อนกลับ บางครั้งอ่านแล้วไม่เข้าใจ หรือต้องการ หาคำอธิบาย เฉพาะจุด ซึ่งในครั้งแรกอ่านเพื่อทราบข้อมูล เบื้องต้นเท่านั้น

2.5 องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

เกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน จุฑามาศ สุวรรณโคธ (จุฑามาศ สุวรรณโคธ 2519 : 27 - 29) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจและได้ผลอย่างคุ้มค่าจากการอ่าน ประกอบด้วย

1. รู้จักเลือกอ่านได้ตรงตามความต้องการ
2. จับใจความได้

3. รู้จักบันทึกการอ่าน

4. มีวิจารณ์งานในการอ่าน คือสามารถชี้ได้ว่าหนังสือเล่มใด
ดีไม่ดีเพียงใด น่าเชื่อถือได้หรือไม่เพียงใด โดยการอ่านหนังสือในแนวเดียวกัน
หลาย ๆ เล่ม

5. อ่านได้เร็ว

6. มีนิสัยรักการอ่าน

บุช และเฮบเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 97)

ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. การตีความของตัวหนังสือ หรือสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น
2. การจับใจความได้
3. การซึมซับหรือเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอโดยตลอด
4. กระบวนการคิดหาเหตุผลและค้นหาความหมาย

เวนไรท์ (Wainwright. 1972 : 36 - 38) กล่าวว่า

ผู้ที่มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านจะต้องมีสิ่งต่อไปนี้

1. ความสามารถที่จะเก็บใจความสำคัญและระลึกถึงได้

เมื่อต้องการ

2. ความสามารถที่จะเลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ความสามารถที่จะตีความหมายใจความและแนวความคิดได้
4. ความสามารถที่จะสรุปเรื่องราวต่าง ๆ เพราะมีหัวข้อ

หลายหัวข้อที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่ถ้าผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องที่ตนอ่าน
จะสามารถสรุปเรื่องราวจากข้อความที่ตนอ่านได้

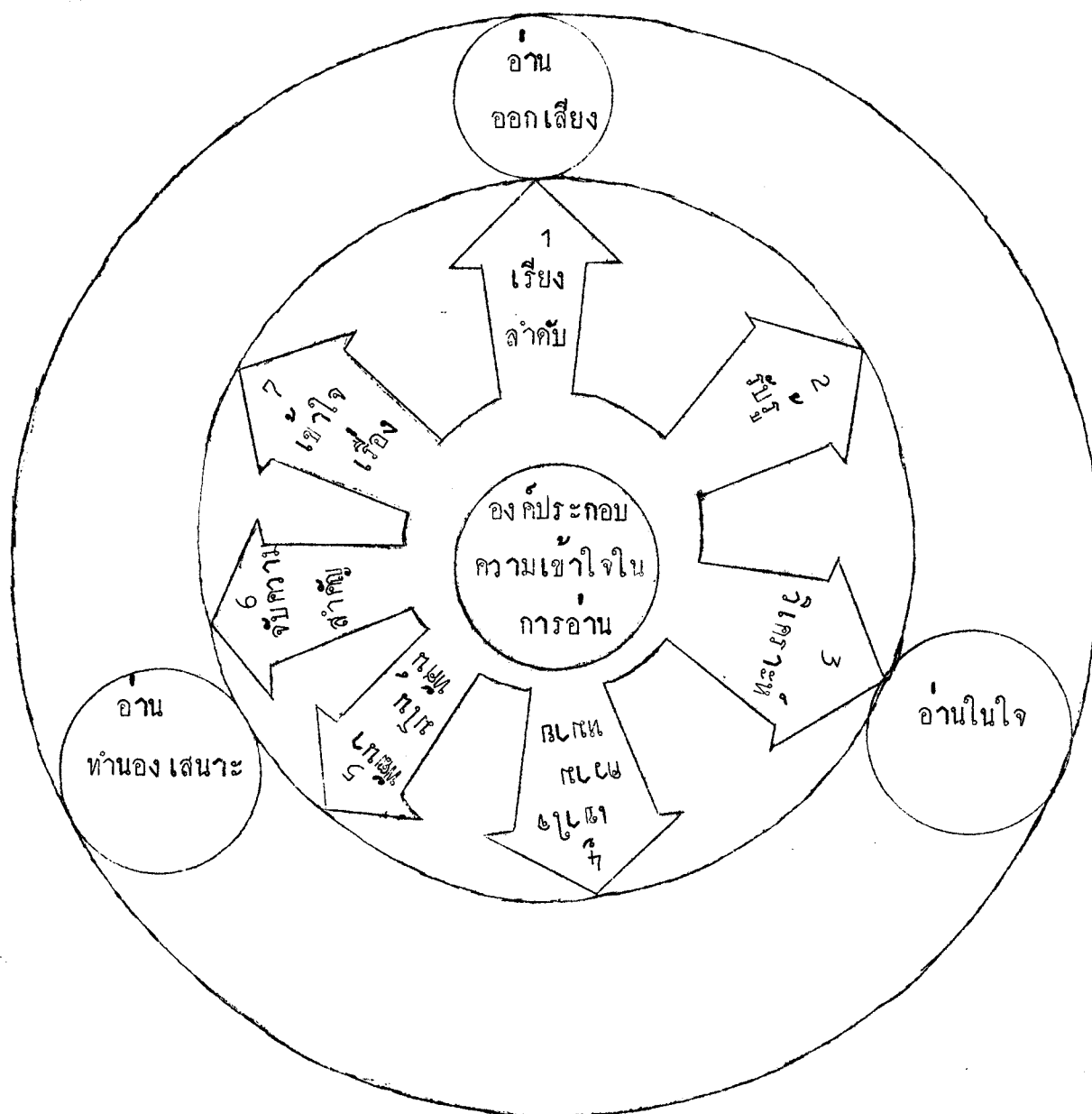
5. ความสามารถที่จะสรุปและประเมินคุณค่าเนื้อเรื่องที่ตน

อ่านได้

6. ความสามารถที่จะเชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์

เดิมได้

จากเอกสารที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านมี 7 ประการ ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิดังนี้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

1. เรียงลำดับเรื่องราวก่อนหลังได้
2. ความสามารถในการรับรู้ โดยใช้สายตา
3. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
4. เข้าใจความหมายของคำและประโยค
5. ความสามารถในการจำและพัฒนามโนทัศน์ในการอ่าน
6. จับความสำคัญของเรื่องได้
7. เข้าใจในสิ่งที่อ่านโดยตลอด

2.6 ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ
2520 : 32 - 54) ได้กำหนดจุดประสงค์ของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านได้ถูกต้อง คล่องแคล่วรวดเร็ว
2. อ่านจับใจความได้และเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รู้รายละเอียด สามารถ

ขยายความได้

5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้
8. อ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุขมิบ
9. เข้าใจจุดประสงค์และเจตคติของผู้เขียนได้

ส่วนความมุ่งหมายในการอ่านของหลักสูตรประถมศึกษา 2521

ตามคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กรมวิชาการ 2523 : 54 - 55)
ได้กล่าวว่า

1. สอนให้อ่านได้ คือ มีการพัฒนาและทักษะในการอ่าน ทั้งอ่าน
ในใจและอ่านออกเสียง รู้จักกวาดสายตา มีอัตราเร็วในการอ่านเหมาะสม มีทักษะใน

การอ่านสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจเรื่อง และแสดงความคิดเห็น
ต่อเรื่องที่อ่าน

2. สอนอ่านเพื่อเป็นเครื่องมือหาความรู้ คือ นำไปใช้ให้เป็น
ประโยชน์ในการเรียนตามกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ และแสวงหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ

3. สอนอ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ ให้ได้รับความสุข
สนุกสนานเพลิดเพลินในอรรถรสในการอ่าน ใช้เวลาเลือกหนังสืออ่านได้ถูกต้อง
มีรสนิยมในการอ่านที่สูงขึ้นตามลำดับตามวัย

2.7 ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงของหลักสูตรประถมศึกษา
2521 ตามคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (กรมวิชาการ 2523 : 32)
กล่าวไว้ว่า

1. เพื่อให้สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยม
2. เพื่อให้อ่านได้ชัดเจน
3. เพื่อให้สามารถจับใจความในเรื่องที่อ่านได้
4. เพื่อให้การใช้เสียงในการอ่านถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

ที่อ่าน

ส่วนความมุ่งหมายในการอ่านออกเสียงของหลักสูตรประถมศึกษา
2521 ตามคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กรมวิชาการ 2523 : 56)
กล่าวไว้ว่า

1. เพื่อให้สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยม
2. เพื่อให้สามารถใช้เสียงถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
3. เพื่อให้สามารถจับใจความที่อ่านได้
4. เพื่อการถ่ายทอดข่าวสารหรือเรื่องราวให้ผู้อื่นทราบ
5. เพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านวรรณคดีทั้งร้อยแก้วและ

ร้อยกรอง นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งในรสของวรรณคดี
อีกด้วย

6. เพื่อผู้อ่านจะได้ปรับปรุงตัวเองทั้งในด้านการอ่านและการพูด
7. เพื่อฝึกการพูดต่อหน้าผู้ชมชน ด้วยการอ่านออกเสียง จะทำให้เกิดความมั่นใจ
8. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน จะได้แก้ไขสิ่งที่บกพร่อง และส่งเสริมในสิ่งที่ดีอยู่แล้วให้ยิ่งขึ้น
9. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน อยากอ่านต่อไปเรื่อย ๆ
10. เพื่อพัฒนาทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจ

อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง นอกจากเพื่อเป็นการอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยมแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบการอ่านออกเสียง เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องการอ่านประเภทต่าง ๆ จะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในโอกาสต่อไป

2.8 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน

การแสวงหาความรู้ของมนุษย์ไม่มีวันสิ้นสุด และวิวัฒนาการไปโดยไม่หยุดยั้ง การอ่านจึงมีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ในยุคปัจจุบันที่จะใช้ติดต่อ ทำความเข้าใจ แสวงหาเนื้อหาสาระใหม่ ๆ ที่ถูกค้นพบอยู่เรื่อย ๆ การอ่านจึงมีความสำคัญและก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์หลายด้าน พอสรุปได้ดังนี้ (พจนศรี อิมประไพ 2530 :

19 - 20)

1. การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ เมื่อเกิดทักษะในด้านการอ่านก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต
2. การอ่านทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ด้วยการรับรู้ความงดงามของภาษา ทำให้เกิดความสุขและเกิดจินตนาการ
3. การอ่านเป็นเครื่องมือส่งเสริมความคิดให้แตกฉาน
4. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการ ทำให้มนุษย์เกิดความเข้าใจกัน อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

5. การอ่านทำให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุงอาชีพของตน

6. การอ่านเป็นเครื่องมือในการรับทอคมรคทางวัฒนธรรมของคนรุ่นก่อนสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป

2.9 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่าน

คานาแวน และเฮชแมน (Canavan and Hechman. 1966 : 121)

กล่าวถึงวิธีการอ่านว่ามี 5 ขั้น หรือ "The five step in SQ3R Method" ของ Robinson

1. ขั้นสำรวจ (Survey) คือผู้อ่านจะต้องสำรวจรายละเอียดต่าง ๆ ของหนังสือ เช่น หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย หัวพิมพ์เอน ตัวอย่าง เป็นต้น

2. ขั้นตั้งคำถาม (Question) ผู้อ่านจะตั้งคำถามจากเนื้อหาที่อ่าน เช่น อาจดัดแปลงจากหัวข้อเป็นรูปคำถาม

3. ขั้นอ่าน (Read) ขั้นนี้เป็นการอ่านแบบเข้ม (Intensive reading) คืออ่านให้เข้าใจในสาระสำคัญ และรวบรวมข้อเท็จจริงของสิ่งที่อ่านได้ครบถ้วนถูกต้องและรวดเร็ว ตลอดจนสามารถถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาได้อย่างแจ่มแจ้ง เป็นขั้นอ่านเพื่อหาคำตอบในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะใช้คินสอหรือปากกาขีดเส้นใต้ หรือทำเครื่องหมายกำกับเนื้อหาที่อ่านและบันทึกย่อ

4. ขั้นระลึก (Recall) เมื่อได้ข้อเท็จจริงและสาระสำคัญแล้ว ผู้อ่านอาจต้องนำไปใช้ในการรายงานหรือการสอบ ดังนั้นจึงควรจะได้มีการระลึกถึงสาระสำคัญของสิ่งที่อ่านย่อย ๆ เพื่อป้องกันการลืม

5. ขั้นทบทวน (Review) ก่อนจะไปรายงานหรือเข้าสอบควรจะได้มีการทบทวนจากบันทึกย่ออีกครั้งหนึ่ง เพื่อความมั่นใจ

วาสนา เกตุนาถ (วาสนา เกตุนาถ 2521 : 50 - 51)

ได้สรุปขั้นตอนในการอ่านดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน คือ ถามตนเองก่อนที่จะอ่านว่า จะอ่านเพื่ออะไร เช่น

- 1.1 อ่านเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง
 - 1.2 อ่านเพื่อความรอบรู้
 - 1.3 อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
 2. รู้จักลักษณะเนื้อหาที่ตนอ่าน คือรู้ว่าตนกำลังอ่านอะไร ทั้งนี้ เพราะเนื้อหาหรือหนังสือแต่ละประเภทย่อมมีลักษณะแตกต่างกันในแง่ศัพท์ เทคนิค การเขียน ฯลฯ
 3. สรุปรายละเอียดหรือส่วนประกอบของหนังสือ เพื่อผู้อ่าน จะได้ทำความรู้จักกับหนังสือและสามารถอ่านได้อย่างสะดวกรวดเร็ว
 4. อ่านอย่างมีสมาธิ คือตั้งใจอ่านเพื่อให้ได้ผลดังวัตถุประสงค์ ในอัตราความเร็วที่เหมาะสม
- เครดเลอร์ (Kreidler. 1975 : 181) ได้กล่าวถึงทักษะสำคัญ ในการใช้อ่านคือ
1. การเคลื่อนไหวสายตาในการอ่าน
 2. ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวอักษร ตัวหนึ่งกับอักษรอีกตัวหนึ่ง คำหนึ่งกับอีกคำหนึ่ง และกลุ่มคำหนึ่งกับอีกกลุ่มคำหนึ่ง
 3. ความสามารถเชื่อมโยงคำและความหมายได้ทันทีที่เห็น กลุ่มตัวหนังสือ นั้น ๆ
 4. ความสามารถในการตีความคำศัพท์ที่ตนไม่รู้ได้จากความสัมพันธ์ ในเนื้อหา
- ผะอบ โปะะกฤษณะ (ผะอบ โปะะกฤษณะ 2522 : 113) ได้เสนอข้อปฏิบัติในการอ่านไว้ดังนี้
1. สรุปรายก่อนว่าหนังสือนั้นกล่าวถึงอะไรบ้าง ดูได้จากสารบัญ
 2. สรุปรายว่าเรื่องใดตรงกับสิ่งที่เราต้องการ จะทำให้ย่นเวลา ในการอ่านได้มาก เพราะตรงกับจุดประสงค์

เช่น

3. ตั้งจุดประสงค์ให้แน่ว่าต้องการอะไรจากเรื่องที่เรารับ

- 3.1 อ่านเพื่อต้องการสาระสำคัญ
- 3.2 อ่านเพื่อเก็บรายละเอียด
- 3.3 อ่านเพื่อต้องการฟังความคิดเห็น
- 3.4 อ่านเพื่อวิจารณ์
- 3.5 อ่านเพื่อศึกษาทำนองเขียน

กอ สวัสดิ์พาณิชย์ (กอ สวัสดิ์พาณิชย์ 2494 : 230) ได้เสนอแนะหลักการสอนการอ่านดังนี้

1. สอนให้นักเรียนอ่านโดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน
2. สอนให้นักเรียนรู้จักค้นหาคำศัพท์ด้วยตนเอง
3. สอนให้นักเรียนรู้จักตีความหมายที่ซับซ้อน
4. สอนให้นักเรียนรู้จักแผนที่ แผนภูมิ และแผนภาพ เพื่อเป็น

เครื่องมือช่วยให้เข้าใจความหมายได้แจ่มแจ้งขึ้น

5. สอนให้นักเรียนทดสอบตนเอง โดยให้พบทวนเรื่องที่ได้อ่าน
6. สอนให้นักเรียนทดสอบความรู้ที่อ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 17) ได้เสนอแนะขั้นตอนอ่านจับใจความไว้ดังนี้

1. อ่านผ่าน ๆ โดยตลอด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องนั้นว่าด้วยเรื่องอะไรบ้าง จุดใดเป็นจุดสำคัญของเรื่อง
2. อ่านให้ละเอียด ทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ไม่ควรหยุดอ่านระหว่างเรื่อง เพราะจะทำให้ความเข้าใจในการอ่านไม่ติดต่อกัน
3. อ่านซ้ำก่อนที่ไม่เข้าใจ และตรวจสอบความเข้าใจในข้อความบางตอนให้แน่นอนและถูกต้อง

จากหลักและทฤษฎีที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การอ่านที่ดีต้องอาศัยทักษะเทคนิคและวิธีการหลายอย่างประกอบกันเช่น

1. ต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น รู้จักคำ การเคลื่อนสายตา ในการอ่าน การนำประสบการณ์ของตนเองเข้าตัดสินเรื่องราวที่อ่าน มีความสามารถในการตีความคำศัพท์ที่ตนไม่รู้ ฯลฯ

2. รู้ขั้นตอนและวิธีอ่าน

3. มีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

2.10 หลักการสอนภาษาที่สอง

ศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (ภาคศึกษา 2 ยะลา 2506 : 16 - 25) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษาที่สองไว้ว่า ภาษาที่มนุษย์ใช้เป็นครั้งแรก ในชีวิตหลังจากได้รับการฝึกฝนจากพ่อแม่ของคนหรือนุคคลที่อยู่ใกล้ชิด จนมีความสามารถสื่อความหมายได้เรียกว่าภาษาแม่ (Mother tongue) หรือภาษาที่หนึ่ง ในบางชุมชน ภาษาที่ใช้ในชุมชนมีมากกว่าหนึ่งภาษาขึ้นไป อาจเนื่องมาจากการย้ายภูมิลำเนา หรือจากความจำเป็นทางการค้า การติดต่อทางสังคมและการเมือง ทำให้คนที่มาอยู่ใหม่ จำต้องเรียนรู้ภาษาของชุมชนใหม่ เพื่อความสะดวกในการดำรงชีวิต ทำให้เกิดมีการใช้ภาษาสองภาษาในชุมชนนั้น คือ ในการติดต่อกับพวกของตนเอง ใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง ส่วนภาษาที่ใช้ติดต่อกับคนในชุมชนใหม่ก็ใช้ภาษาที่สอง (Second language) เด็กที่เกิดในชุมชนใหม่ก็จะเรียนภาษาแม่ที่บ้านของตน และเรียนภาษาที่สองในโรงเรียน เด็กเหล่านี้จะมีความสามารถที่จะใช้ภาษาทั้งสองภาษาอย่างคล่องแคล่ว (Bilinguals) เช่น เด็กจีนในประเทศไทย เด็กอิตาเลียนในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

วิธีสอนภาษาที่สอง วิธีที่ใช้สอนภาษาที่สองที่นิยมใช้มี 3 วิธีคือ

1. วิธีสอนแบบ แพล-ไวยากรณ์ วิธีสอนแบบนี้เป็นวิธีที่นักศึกษาลาติน กรีก ฝรั่งเศส บาลี หรือสันสกฤต ใช้ในการเรียนภาษา วิธีการคือเรียนไวยากรณ์ของภาษาที่สอง โดยท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ การฝึกฝนโดยการแปลจากภาษาที่สองมาเป็นภาษาที่หนึ่ง ไม่มีการสอนพูด จะสอนแต่การออกเสียงเท่านั้น เป็นวิธีสอนสำหรับสอน

ภาษาเขียน (Written language) คือสอนอ่านมากกว่าสอนพูด แต่เนื่องจากคนส่วนมากเรียนภาษาก่อนเพื่อจะได้เข้าใจและพูดได้ วิธีสอนที่มุ่งฝึกฝนการฟังและการพูดจึงเป็นที่นิยมมากกว่า

2. วิธีสอนแบบประสบการณ์ตรง เป็นการสอนภาษาที่สองที่ไม่ใช่ภาษาของผู้เรียนเลย บางที่เรียกว่า วิธีธรรมชาติ (Natural method) เพราะมีวิธีเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็ก ๆ ที่เริ่มหัดพูด วิธีนี้มีหลักการดังนี้

2.1 ให้ภาษาที่เรียนมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความคิดของผู้เรียน

2.2 ใช้ภาษาที่เรียนเท่านั้นในการสอน ครูไม่ใช่ภาษาของนักเรียนเข้าช่วยในการสอนเลย

2.3 ไม่ใช้การสอนโดยวิธีแปลจากภาษาที่เรียนเป็นภาษาของนักเรียนหรือแปลจากภาษาของนักเรียนเป็นภาษาที่เรียน เพราะเห็นว่า ความหมายของคำ ประโยคและโครงสร้างของภาษาต่างกัน ถ้าใช้ในการแปลแล้วจะทำให้เกิดการสับสน ดังนั้นจึงจำเป็นในการสอนตามวิธีนี้คือ

2.3.1 สอนโดยใช้วัสดุอุปกรณ์เข้าช่วย เพื่อหลีกเลี่ยงการแปล

2.3.2 สอนสิ่งที่ไม่มีความหมาย (Abstract) โดยใช้วิธีโยงความคิดให้สัมพันธ์กัน

2.3.3 สอนไวยากรณ์โดยการยกตัวอย่างและแสดงสาธิต

วิธีสอนจะเริ่มด้วยการพูด ครูผู้สอนจะให้คำและประโยค และจะอธิบายความหมายโดยการให้รูป ท่าทาง หรือการสาธิต นักเรียนฟังและพยายามเลียนแบบครู นักเรียนได้รับการฝึกฝนเพื่อให้มีทักษะในการฟังและพูด จนกระทั่งเขาใช้โครงสร้างของภาษาได้อย่างสะดวกสบาย โดยไม่ต้องคิดเลย วิธีนี้เชื่อว่าการสอนอ่านและเขียนควรทำภายหลังจากที่นักเรียนมีทักษะทางการฟังและการพูดแล้ว

3. วิธีสอนแบบภาษาศาสตร์ เป็นการสอนโดยยึดหลักการวิจัยภาษาของนักภาษาศาสตร์ มีหลักการสอนดังนี้

3.1 การสอนมุ่งให้เกิดทักษะ ฟังและพูด เป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องสามารถใช้ระบบเสียงของภาษาทั้งสองได้

3.2 เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ต่างกัน ฉะนั้นหนังสือเรียนที่ใช้ในการเรียนภาษาที่สองจะต้องมีเนื้อหาที่ได้มาจากการเปรียบเทียบภาษาที่เรียนกับภาษาของผู้เรียนทั้งในเรื่อง เสียง ไวยากรณ์ และศัพท์ เพื่อจะได้ไม่ต้องสิ้นเปลืองเวลาในการฝึกฝนสิ่งที่ไม่เป็นปัญหา

3.3 ผู้สอนอาจใช้ภาษาของผู้เรียนเข้าช่วยในการอธิบาย หรือทำความเข้าใจในเรื่องเสียงและโครงสร้างของประโยคได้ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโดยรวดเร็ว และจะได้ใช้เวลาที่เหลือส่วนใหญ่ไปในการฝึกฝน

3.4 ผู้สอนจะประวัງการสอนอ่านและเขียนไว้ ต่อเมื่อครูได้สอนและฝึกโครงสร้างต่าง ๆ กว้ปากเปล่า จนกระทั่งนักเรียนมีความสามารถที่จะใช้ได้ดีแล้ว

3.5 เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีระบบเสียงและไวยากรณ์แตกต่างกัน การเรียนระบบเสียงและไวยากรณ์ใช้วิธีแสดงหรืออธิบายให้เห็นความแตกต่างของเสียง หรือของโครงสร้างของภาษาที่เรียนกับภาษาของนักเรียน (Contract in form and meaning) เมื่อนักเรียนเห็นความแตกต่างแล้วก็ทำการฝึกฝนโดยการเลียนเสียงของเจ้าของภาษา การฝึกต้องทำโดยสม่ำเสมอและบ่อยครั้งที่สุด โดยมีอุปกรณ์การสอนเข้าช่วย

วิธีสอนภาษาที่สองตามวิธีภาษาศาสตร์ กำหนดชั้นสอนไว้ 5 ชั้นคือ

ชั้นที่ 1 มุ่งความสนใจของผู้เรียนในสิ่งที่จะสอนขึ้นเป็นจุดเริ่มแรก ที่ครูจะบอกกับผู้เรียนว่าครูจะสอนอะไร

ชั้นที่ 2 ให้ตัวอย่างที่เหมาะสมกับสิ่งที่ครูสอน โดยครูพูดปากเปล่า หรือเขียนบนกระดานก็ได้ แต่ควรเน้นฝึกการฟังมากกว่าการใช้สายตา

ขั้นที่ 3 เมื่อนักเรียนเข้าใจตัวอย่างแล้ว ให้นักเรียนสรุปกฎเกี่ยวกับเสียงหรือโครงสร้างที่เรียนไปแล้วด้วยตนเอง ครูคอยรับฟังและเพิ่มเติมถ้ายังไม่สมบูรณ์ ถ้ายังไม่เข้าใจอาจกลับไปสอนในขั้นที่สองใหม่

ขั้นที่ 4 เป็นขั้นฝึกฝน โดยให้ออกาสนักเรียนฝึกฝนให้มากที่สุด ถ้าเป็นเรื่องการออกเสียงอาจให้นักเรียนทั้งชั้นฝึกพร้อมกันก่อนแล้วจึงฝึกเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 5 เป็นขั้นฝึกฝนโดยครูจูงนักเรียนไปจากจุดที่เรียน โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้สิ่งที่เรียนมาแล้วพูด วิธีนี้ครูอาจใช้รูปภาพ สร้างสถานการณ์ช่วยด้วยก็ได้ การฝึกแบบนี้เรียกว่าฝึกโครงสร้าง (Pattern practice)

2.11 วิธีสอนอ่าน

บันทึก พฤษะวัน (บันทึก พฤษะวัน 2522 : 83 - 90) ได้สรุปวิธีสอนอ่านไว้ 5 วิธี คือ

1. Global Method เป็นวิธีที่ประสบความสำเร็จในประเทศเปรู โดยใช้ภาพช่วยในการสอนอ่าน ให้นักเรียนดูภาพแล้วจึงอ่าน ภาพจะช่วยให้อ่านคำได้ถูกต้อง เมื่ออ่านคำได้แล้ว ก็ฝึกเขียนคำนั้นควบคู่กันไป แล้วดึงคำที่อ่านได้นั้นมาใช้ในการวาดภาพ การนับจำนวนและเรียนวิชาอื่น ๆ ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามคู่มือครู โดยยึดเอาบทเรียนภาษาไทยเป็นหลักให้สัมพันธ์กันไป เป็นการสอนแบบบูรณาการสัมพันธ์วิชาวิธีหนึ่ง

2. ทฤษฎีการสอนอ่านของ Gray ซึ่งมี 4 ขั้นตอน

2.1 ขั้นเตรียม เป็นขั้นพัฒนาความพร้อมในการเรียนอ่าน กระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนอยากอ่านด้วยการดูภาพนิทาน ฝึกอ่านภาพ อ่านบัตรคำ ฝึกการฟังและเล่าเรื่องย่อได้

2.2 ขั้นเริ่มอ่าน คือเริ่มอ่านคำประโยค เรื่องสั้น ๆ ประกอบภาพ ฝึกอ่านแผนภูมิ ประสมการณ์ ฝึกการเทียบคำเทียบประโยค

2.3 ขั้นฝึกทักษะการอ่าน ทำให้อ่านได้เร็วขึ้น โดยใช้วิธีจำรูปคำและสะกดคำ ผสมคำไปพร้อม ๆ กันกับการเรียน ฝึกอ่านเรื่องที่ยากขึ้น จับใจความในการอ่าน ฝึกการอ่านคำประพันธ์

2.4 ขั้นสร้างนิสัยในการอ่าน คือรู้จักเลือกหนังสืออ่านตามความสนใจ สามารถประเมินเรื่องราวที่อ่านได้ จนถึงขั้นวิเคราะห์วิจารณ์

หนังสือ พงศาวดาร ได้เสนอเพิ่มเติมจากทฤษฎีการอ่านของ Gray ดังนี้ คือ

2.5 ขั้นส่งเสริมการอ่าน เป็นขั้นที่ช่วยให้การอ่านมีความหมายยิ่งขึ้น ทำให้รู้จักใช้เวลาว่างเพื่อการอ่าน และสามารถชักชวนผู้อื่นให้เห็นคุณค่าของการอ่านได้

3. การสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค (Basal Reader's Approach) เป็นแนวการสอนอ่านของสหรัฐอเมริกา เพราะภาษาอังกฤษออกเสียงไม่คงที่จึงไม่ค่อยเหมาะสมกับธรรมชาติของภาษาไทย แต่มีประโยชน์ที่สามารถนำสิ่งที่อ่านมาใช้ได้ การสอนวิธีนี้ใช้ภาพเป็นสื่อทำให้เข้าใจในความหมายของคำ เวลาสอนสะกดตัวต้องจัดคำที่ออกเสียงเหมือนกันสะกดแบบเดียวกันไว้เป็นหมู่ ๆ ทำให้เด็กอ่านคำได้คล่อง แต่เขียนไม่ได้ วิธีสอนแบบนี้เคยนำมาใช้สอนภาษาไทยอยู่ระยะหนึ่ง แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเพราะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือ

ข้อดี นักเรียนสนใจที่จะอ่านภาพ ทำให้อยากอ่าน คำที่นำมาสอนก็เป็นคำที่มีความหมาย นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีคำแบบที่จะนำไปสู่การแจกลูกได้ การสอนอ่านด้วยวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จง่าย ชวนให้อยากเรียนต่อไป

ข้อเสีย คือจำนวนคำที่ใช้เรียนมีน้อย นักเรียนมักอ่านแบบคล่องปาก เขียนไม่ได้ เรียนรู้คำได้น้อยมาก และเป็นวิธีที่ขัดกับความเชื่อของครูและผู้บริหาร ที่เชื่อว่าการสอนอ่านต้องแจกลูกสะกดคำ

4. การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Method) เป็นวิธีสอนที่เราใช้มานาน เพราะเชื่อว่าเหมาะสมกับธรรมชาติของภาษาไทย โดยเริ่มเรียน สระ พยัญชนะ ก่อนแล้วจึงไล่สะกดผสมตัวอ่านเป็นคำ

ข้อดี เหมาะสมกับภาษาไทย เพราะมีเสียงคงที่ ถ้าสะกดคำได้ จะสามารถอ่านคำอื่น ๆ ได้อีกมาก เรียกว่า “อ่านแตก” อ่านได้เร็วขึ้น และยังสัมพันธ์กับการเขียน คือ อ่านได้ก็เขียนได้ เป็นวิธีสอนที่ไม่ต้องใช้อุปกรณ์การสอนก็ได้

ข้อเสีย คือ เป็นวิธีสอนที่ขัดกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ เพราะใช้เวลานานเกินความสนใจของเด็ก ใช้วิธีการซ้ำซาก คำที่เรียนบางคำไม่มีความหมาย ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย และประสบความสำเร็จได้ยากกว่าจะอ่านคำได้ ขั้นตอนการพัฒนากลไกในการอ่านที่สอนให้นักเรียนฝึกกว่าดสายตาก่อน คือ เรียนจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย

5. วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ (Experience Approach) เป็นวิธีสอนที่ไม่ยึดแบบเรียนเป็นหลัก แทนนำสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ เคยพบเห็น มาผูกเป็นประโยค เป็นเรื่องลงในแผนภูมิประสบการณ์

ข้อดี ทำให้ผู้เรียนสนใจ จำง่าย สนุกสนาน มีความหมายตรงกับประสบการณ์ของผู้เรียน

ข้อเสีย คือต้องสอนอ่านแบบใช้ความจำ และเป็นการยากที่จะเลือกคำมาแต่ง เป็นเรื่องให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก นอกจากนั้นยังทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ผู้สอนในเรื่องการหาความถี่ของคำที่จะนำมาสอน การจัดทำบัญชีคำที่เรียนมาแล้ว

จากเอกสารวิธีสอนอ่านของ บัณฑิต พิทยะวัน จะเห็นได้ว่าการสอนอ่านนั้นมีหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย และไม่สามารถบอกได้ว่าวิธีสอนใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น

1. สภาพของผู้เรียน รวมทั้งฐานะทาง เศรษฐกิจและสภาพของครอบครัว
2. ลักษณะของสภาพท้องถิ่น
3. ครูผู้สอน
4. ระยะเวลาในการสอน

ฉะนั้นในการสอนอ่านแต่ละครั้งแต่ละเรื่องจึงมีวิธีสอนไม่เหมือนกัน อาจจะถูกกล่าวได้ว่า ควรสอนหลาย ๆ วิธีในการสอนแต่ละครั้ง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2.12 ขั้นต่าง ๆ ของการอ่าน

กอ สวัสดิ์พาณิชย์ (กอ สวัสดิ์พาณิชย์ 2514 : 29 - 32) ได้แบ่งขั้นต่าง ๆ ของระดับความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

1. ขั้นแสวงหาความพร้อมในการอ่าน เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล และชั้นประถมหนึ่งตอนต้น ซึ่งยังไม่รู้ว่าการอ่านคืออะไร หนังสือคืออะไร
2. ขั้นเริ่มเรียนหลักมูลฐาน เป็นนักเรียนชั้นประถมหนึ่งตอนปลาย ขั้นนี้นักเรียนจะมีความพร้อมในการอ่านสมบูรณ์แล้ว และเริ่มเรียนหลักขั้นต้นของการอ่าน เริ่มรู้จักอ่านจากแผนภูมิและแผนภาพ การเรียนจะเชื่อมโยงจะหักจำคำโดยใช้ภาพประกอบ หรือข้อความในประโยคเป็นเครื่องประกอบให้นักเรียนเดาคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ขั้นหลักมูลฐานของการอ่านเจริญอย่างรวดเร็ว นักเรียนในขั้นนี้คือนักเรียนประถม 2 และ 3 จะเกิดนิสัยรักการอ่านและความสนใจในการอ่าน คือจะขยันอ่านหนังสือยิ่งขึ้นและอ่านได้มาก รู้จักคำใหม่เพิ่มขึ้น วิธีเดาคำใหม่จะดีขึ้น
4. ขั้นความสามารถและความชำนาญในการอ่านเจริญเต็มที่ เป็นนักเรียนชั้นประถม 4 ถึงมัธยม 3 ระยะนี้ความลำบากในการรู้จักคำใหม่จะหมดไป ถ้าไม่รู้จักความหมายของคำจะถามผู้รู้หรือตนเองจากพจนานุกรม ความเจริญที่เห็นเด่นชัดคือรู้จักการอ่านในใจเป็นประจำ รู้จักกวาดสายตา ช่วงสายตาจะกว้างขึ้น ความสามารถและความชำนาญจะใกล้เคียงกับผู้ใหญ่
5. ขั้นการใช้การอ่านอย่างรอบรู้ เป็นขั้นสูงสุดของความสามารถและความชำนาญในการอ่าน

จาก เอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ขั้นต่าง ๆ ของการอ่าน บังคับโดยอาศัยวัยวุฒิและประสบการณ์เป็นหลัก โดยเริ่มตั้งแต่วัยเด็กเล็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเมื่อมีวัยวุฒิมากขึ้น ความสามารถทางสมองก็จะพัฒนาขึ้นตามลำดับ

2.13 หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน

การสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านนั้นควรจะมีหลักเกณฑ์ในการสร้าง ไม่ใช่บอกว่าจะสร้างก็เขียนเรื่องทันทีโดยไม่คำนึงถึงอะไร เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้ว คงจะไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแน่นอน ดังนั้นการสร้างเรื่องเพื่อให้นักเรียนอ่าน ควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการสร้าง ซึ่งมีผู้ให้หลักเกณฑ์ไว้หลายท่านคล้าย ๆ กัน ดังนี้ หทัย ศັນหยง (หทัย ศันหยง 2525 : 24 - 27) กล่าวว่า การเขียนเรื่องควรจะให้ตรงกับความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง ผู้เขียนควรตั้งปัญหาตามตนเองก่อนว่า

1. เรื่องนั้นเขียนให้ใครอ่าน ซึ่งหมายถึง เด็กวัยใด
2. เด็กชอบอะไร ผู้เขียนต้องรู้และเข้าใจโลกของเด็กอย่างลึกซึ้งว่าเด็กวัยนั้น ๆ ชอบหรือสนใจอ่านเรื่องแบบใด เพื่อที่จะได้สร้างเรื่องให้สนองความต้องการของเด็กมากที่สุด
3. เด็กไม่ชอบอะไร เพราะถ้าเขียนเรื่องที่เด็กไม่ชอบหรือไม่ถูกกับรสนิยมของเด็ก เด็กก็ไม่อยากอ่าน เด็กไม่ชอบเรื่องที่โศกเศร้า ความผิดหวัง ความตาย ความทารุณโหดร้าย ความคดโกงและไม่ชอบตัวละครซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องประเภทที่เล็กกว่า ต่ำกว่าตัวเด็กผู้อ่าน ตัวละครเด็กชอบประเภทที่มีชีวิตเคลื่อนไหวได้มากกว่าสิ่งที่ไร้วิญญาณ

ณรงค์ ปานทอง (ณรงค์ ปานทอง 2526 : 73 - 77) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ว่าก่อนที่จะลงมือเขียนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เขียนเพื่อให้เด็กฟังหรือให้เด็กอ่าน ถ้าเป็นการเขียนเพื่อให้เด็กอ่านจะต้องนึกถึงความสามารถของผู้อ่านด้วยว่า ผู้อ่านมีอายุอยู่ในกลุ่มใด มีความสามารถในการอ่านมากน้อยแค่ไหน เข้าใจเรื่องเพียงใด มีความรู้เรื่องคำศัพท์เท่าใด

2. จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสร้างเรื่องสำหรับเด็ก เช่น ความเจริญทางภาษา ความเจริญทางร่างกาย ความสนใจในการอ่าน

3. เรื่องที่ใช่เขียนจัดอยู่ในประเภทใด เช่น นิทาน นิยาย ธรรมชาติศึกษา เป็นต้น วางแผนการเขียนให้ชัดเจนดังนี้

3.1 กำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเขียน เช่น เรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน นิทานคติสอนใจทำนองอีสป นิทานเกี่ยวกับสัตว์ นิยายเกี่ยวกับสัตว์ที่ให้สัตว์มีพฤติกรรมเหมือนคน เป็นต้น

3.2 กำหนดแก่น แนวคิด หรือสาระของเรื่อง คือ เมื่อเลือกเรื่องประเภทใดได้แล้วก็ต้องพิจารณาว่าเรื่องนั้นมีจุดประสงค์จะให้เด็กได้รับอะไร มีอะไรเป็นสาระสำคัญ เช่น ความกล้าหาญ ความสามัคคี เป็นต้น

3.3 ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

3.4 วางโครงเรื่องควรมี 3 จุด คือ จุดเริ่มต้น จุดกลางเรื่อง และจุดจบหรือตอนจบของเรื่อง

4. การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาง่าย ๆ เข้าใจได้ทันที สภาพระดับภาษาเหมาะกับวัย

ปราชญ์ เชียงทอง (ปราชญ์ เชียงทอง 2526 : 134) ได้ให้หลักเกณฑ์การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. ต้องทำความรู้จักผู้อ่านคือ เด็กก่อน ต้องรู้จักจิตวิทยา ความสนใจ และความชอบของเด็กวัยต่าง ๆ เด็กโตมักเอาตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบตัวละครในเรื่อง เรื่องที่เขียนจึงต้องสมเหตุสมผล ตัวละครมีลักษณะโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้มีคุณธรรม และจริยธรรม เมตตา กรุณา กล้าหาญ มีความสามารถในการผจญภัย และเอาชนะอุปสรรค

2. การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไม่ควรเป็นเรื่องสั่งสอนโดยตรง เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่อต้านไม่อยากอ่าน การเขียนจึงควรเขียนทำนองสอดแทรกคุณธรรม และค่านิยมที่ดีต่าง ๆ อย่างแนบเนียนโดยไม่让孩子รู้สึกว่า เป็นการสั่งสอน

3. ข้อความแต่ละตอนจะต้องมีค่าสำหรับเด็ก คือ ต้องให้อ่าน
เพลินเพลิน สนุกสนาน ตื่นเต้น แทรกอารมณ์ขัน การดำเนินเรื่องรวดเร็ว

จากหลักเกณฑ์ในการสร้าง เรื่อง เพื่อใช้ในการอ่านพอสรุปเป็น
แนวทางในการสร้าง เรื่องสำหรับใช้ในการทดลองสอนอ่านดังนี้

1. รวบรวมคำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไว้เป็นหมวดหมู่
เพื่อสะดวกในการเลือกใช้คำ

2. เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มารสร้าง เป็นเรื่องโดยคำนึงถึง

2.1 ประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 9 - 11 ขวบ สนใจ

และชอบอ่าน

2.2 ความสามารถของผู้อ่าน ใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว

2.3 การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง

2.4 การใช้ภาษาให้เหมาะสมวัย

3. ขอบเขตของเรื่อง เป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรม และเรื่อง
จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

2.14 ความเข้าใจในการอ่าน

ชวาล แพทย์กุล (ชวาล แพทย์กุล 2520 : 134) ได้กล่าวว่า
ความเข้าใจสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ

1. การแปลความ คือการแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมให้ออก
มาเป็นคำใหม่

2. การตีความ คือ การเก็บความคิดเดิมมาบันทึกใหม่ การจัด
เนื้อเรื่องใหม่เป็นการมองในแง่ใหม่ ค้นหาเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์
ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อจนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ คือ การขยายความคิดให้กว้างไกล โดย
อาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

ในปีเดียวกันนี้ สุนาญ นิธิมัทรากุล (สุนาญ นิธิมัทรากุล 2520 : 7 - 8) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน บุคคลจะเข้าใจสิ่งที่เขาอ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน
2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้นและถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับพิสัยของหมุดคำที่เด็กอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เก่าและความยากง่ายของข้อความที่เด็กอ่านด้วย
3. ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่าน ช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากขึ้นต่างกัน ความถูกต้องในการเข้าใจของเด็กย่อมแตกต่างกันมากน้อยตามประสบการณ์ความยากง่ายของข้อความนั้น ๆ
4. ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจ คำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวผู้อ่านแต่ละคน รวมทั้งประสบการณ์เดิมของแต่ละคนด้วย

ในปี ค.ศ. 1957 บอนด์ และฟิงเกอร์ (Bond and Thirker. 1957 : 234 - 235) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน มีพื้นฐานมาจาก

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของศัพท์ชัดเจนและกว้างขวาง ย่อมช่วยให้เข้าใจประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี
2. การเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อให้เข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำที่ต่อเนื่องเป็นกลุ่ม ๆ แทน การอ่านทีละคำจะทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค

3. การเข้าใจประโยค คือการเอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ความเข้าใจประโยค

4. การเข้าใจตอน คือความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจดีขึ้น

5. การเข้าใจเรื่องราว คือ จะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ในแต่ละตอน

จากเอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านที่จะให้เข้าใจได้นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน ความถูกต้องระดับความเข้าใจ การเข้าใจหน่วยความคิด ประโยคและเรื่องราวที่อ่าน นอกจากนั้น ยังต้องแสดงออกให้เป็นพฤติกรรมได้ด้วย คือต้องแปลความ ตีความ และขยายความในผู้อื่นทราบได้ด้วย

2.15 ข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียง

คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (กรมวิชาการ 2523 : 11 - 12) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. การอ่านร่ายแก้ว

1.1 อ่านชัดเจน ผิดอ่านออกเสียงพยัญชนะทุกตัวให้ชัดเจน โดยเฉพาะการออกเสียงตัว ร ล ว และคำควบกล้ำ ร ล ว เป็นคน

1.2 อ่านถูกต้อง สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของ ไทย ไม่อ่านตกหล่นหรือเพิ่มเติมขึ้นมา

1.3 อ่านคล่อง รู้จักกวาดสายตา อ่านล่วงหน้าไปก่อน และออกเสียงตามภายหลัง เพื่อให้อ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก

1.4 การเว้นจังหวะและวรรคตอนที่ถูกต้อง รู้จักการเน้นคำ และแบ่งวรรคตอน หยุดออกเสียงในที่ที่ควรหยุด ถ้าหยุดผิดที่จะทำให้ข้อความนั้นมีความหมายผิดไปจากเดิม ควรฝึกนักเรียนระมัดระวังให้มากในเรื่องนี้

1.5 น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูด

หรือคำบรรยาย

1.6 ท่าทางในการอ่าน เน้นการจับหนังสือที่ถูกต้อง การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง รวมทั้งทำยืงทั้งคางมนาคู

2. การอ่านร่ายกรอง เริ่มต้นด้วยการฝึกอ่านคำคล้องจอง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 อ่านเพื่อหาคำสัมผัส และฝึกฝนการเขียนคำคล้องจอง 2 คำ 3 คำ และมากกว่านั้น ตามลำดับ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 เพิ่มการฝึกอ่านกลอนแปด เป็นการฝึกอ่านทำนองเสนาะ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านไครสไพเราะ และความงามของภาษา ที่เกิดจากทำนองการสัมผัสคำ และสำนวนภาษา เพื่อปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดี

3. ท่าทางในการอ่าน

3.1 ให้นั่งหรือยืนอย่างสบาย

3.2 จับหนังสือถูกต้อง เบื้อง่าย

3.3 มีแสงสว่างพอเหมาะ แสงทองเข้าทางด้านซ้ายโค้ง

ไปทางหลัง

3.4 ระยะหนังสือห่างจากสายตาประมาณ 15 นิ้ว

3.5 หนานหนังสือเอียงเข้าหาตัวเล็กน้อย

2.16 ปัญหาในการอ่านออกเสียง

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม 2520 : 113 - 114) ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านออกเสียง คือความล้มเหลวในการอ่าน ซึ่งแบ่งสาเหตุได้ 2 ประเภท คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรมหรือร่างกาย สาเหตุเหล่านี้ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัดลึ่มง่าย

2. ความบกพร่องด้านจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน โรงเรียน อารมณ์ แรงจูงใจ สติปัญญา

รัชณี ศรีไพรวรรณ (รัชณี ศรีไพรวรรณ 2528 : 12 - 17)

ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของ เด็กไทยพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์อะไรไม่ได้
2. อ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น ผิดผิด มักอ่านว่า ผิดผิด
3. ออกเสียงผิด เช่น อ่านตุ๊หัว อ่านออกเสียงตามภาษาถิ่น
- อ่านคำควบกล้ำผิด
4. อ่านซ้ำ
5. จับใจความของเรื่องไม่ได้
6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง ทำให้เสียเวลาและเสียความ
7. อ่านกลับ เช่น บอก อ่านเป็น กอบ
8. อ่านข้าม

ปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้นพอสรุปได้ว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ

หลาย ๆ ด้านดังนี้

1. องค์ประกอบทางกาย
2. องค์ประกอบทางอารมณ์
3. องค์ประกอบทางสังคม
4. องค์ประกอบทางสติปัญญา

2.17 การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

ฮอฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147)

ได้สรุปการประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน โดยดูจากความสามารถดังต่อไปนี้คือ

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้ถูกต้อง

3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตัวเองได้
 4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
 5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
 6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนไหน อย่างไร
 7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญหรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน
 8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
 9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
 10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เขียนยึดแนวอะไรในการจัดเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือสาเหตุและผล
 11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้นที่ไม่แสดงไว้ในบทความ
 12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่องหรือให้อารมณ์อย่างไร
 13. บอกว่าอุปสรรคในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้
 14. บอกได้ว่าตอนใดผู้เขียนใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบอย่างไร
- มีความหมายว่าอย่างไร
- จากแนวความคิดของ ฮาฟเนอร์ และจอสลี ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งมีความละเอียดละออทุกแง่มุม พอจะสรุปการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านสำหรับเด็กระดับประถมศึกษาได้ดังนี้
1. ตอบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไรได้
 2. บอกได้ว่า ใจความสำคัญอยู่ที่ส่วนไหนของเนื้อเรื่องและกล่าวอย่างไร

3. บอกได้ว่า เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องประเภทใด เช่น เป็นเหตุเป็นผล เปรียบเทียบ ยกตัวอย่างแจจแจงรายละเอียด เป็นต้น

4. เรียงลำดับความก่อนหลังได้ตามเรื่องที่อ่าน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

Thorndike ได้กล่าวไว้ในกฎแห่งการฝึกหัดว่า ยิ่งมีการกระทำซ้ำ ๆ กัน ในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ย่อมทำให้การกระทำนั้นสมบูรณ์แน่นอนยิ่งขึ้น ทักษะการอ่านก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอ การอ่านไม่ใช่พฤติกรรมอันเนื่องมาจากพันธุกรรม แต่เป็นพฤติกรรมที่สร้างขึ้นภายหลัง และจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงจะก้าวหน้า ดังนั้นเมื่อต้องการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ก็จำเป็นต้องหาวิธีการหรืออุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอ เช่น เกี่ยวกันกับ กรมด ศึกษกรมด (กรมด ศึกษกรมด 2509 : 16) กล่าวว่า ความพร้อมในการเรียนอ่านเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและพัฒนาได้ก่อนที่จะเริ่มทำการเรียนการสอนอ่าน ครูจะต้องจัดประสบการณ์ทางภาษาให้นักเรียนก่อน แล้วจึงเริ่มต้นสังเกตและพัฒนาความพร้อม วิธีที่เหมาะสมในการฝึกและพัฒนาความพร้อมวิธีหนึ่งคือ การใช้กิจกรรมประเภทแบบฝึก เพราะการฝึกจะทำให้เกิดความชำนาญ ความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ นิภา ชวนะพานิช (นิภา ชวนะพานิช 2518 : 5) กล่าวว่า สิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นนั้นคือ แบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ เพราะนักเรียนจะมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น แม้แต่กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : คำชี้แจง) ได้ให้ความสำคัญของการใช้แบบฝึก ดังปรากฏอยู่ในคำชี้แจงการใช้แบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ว่า "แบบฝึกหัดใด ยังไม่พอเพียงในการฝึกทักษะ ครูควรคิดแบบฝึกหัดเพิ่มเติม"

เมื่อแบบฝึกมีความจำเป็นต่อการเรียนภาษา โดยเฉพาะการอ่านและแบบฝึกภาษาไทยในระดับประถมศึกษายังไม่เพียงพอ สำหรับเด็กที่มีปัญหาบางประการได้ครูจึงต้องจัดหาหรือสร้างแบบฝึกเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นด้วย ดังนั้นรายละเอียดในการสร้างดังนี้

3.1 ลักษณะของแบบฝึก

ศศิธร สุทธิแพทย์ (ศศิธร สุทธิแพทย์ 2517 : 72) ได้ดัดแปลง การสร้างแบบฝึกจากแนวความคิดของ Billows (1962) Tucker (1968) และ Burnett (1969) ไปทดลองใช้ พบว่า แบบฝึกที่ดีควรมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน เพื่อใช้วัดผลการเรียน การสอนของนักเรียนและครูได้ แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพควรปรับปรุงแก้ไขให้อยู่ในเกณฑ์ที่ เหมาะสมกับวัย สติปัญญา และระดับชั้นด้วย และได้เสนอลักษณะของแบบฝึกที่นักเรียน สนใจและกระตือรือร้นที่จะทำว่ามีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. ส่วนงานภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาค้นคว้าเองได้

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ไพรัตน์ สุวรรณแสน (ไพรัตน์ สุวรรณแสน 2517 : 189 - 190) ซึ่งกล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย และระดับความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่จะทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย คำชี้แจง

หรือคำสั่งต้องกระชับรัด

4. ใช้เวลาเหมาะสม คือไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นที่น่าสนใจ และท้าทายให้แสดงความสามารถ

เช่นเดียวกันกับ สมชัย ไชยกุล (สมชัย ไชยกุล 2526 :

14 - 15) ได้เสนอลักษณะที่ดีของแบบฝึกทางภาษา สรุปได้ดังนี้

1. แบบฝึกการสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน มิใช่ทดสอบว่านักเรียน
เรียนรู้อะไรบ้าง

2. แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่จะสอน
เรื่องอย่างเดียว

3. สิ่งสำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว เช่น
จากบทสนทนา การอ่านหรือการพูดคุยกัน

4. ข้อความที่นำมาฝึกในแต่ละแบบควรสั้น เพื่อไม่ให้นักเรียน
เกิดความยุ่งยากใจ

5. แต่ละแบบฝึกควรออกเสียงให้มากที่สุด จะเป็นการสร้างนิสัย
การออกเสียงในภาษาได้ดี

6. แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนา
เท่านั้น

7. ในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา ไม่ควรใช้คำศัพท์
มากนัก

8. แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียง จนกว่านักเรียนจะออกเสียง
ได้ถูกต้อง แล้วจึงให้ทำแบบฝึกที่อ่านหรือเขียน แต่ต้องฝึกการออกเสียงอยู่

9. สิ่งที่ไม่ควรมองข้ามไปก็คือ การฝึกออกเสียงโดยใช้คำสัมผัส
และรอยกรอง แต่จะต้องเลือกศัพท์ เนื้อหา และโครงสร้างให้เหมาะสมกับระดับของ
นักเรียนและในการฝึกนั้นอาจจะทำเป็นกลุ่ม หรือรายบุคคลหลาย ๆ ครั้ง

ริเวอร์ (River. 1968 : 97 - 105) กล่าวถึง ลักษณะของ
แบบฝึกไว้ดังนี้

1. บทเรียนทุกเรื่องควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมากพอ ก่อนที่
จะเรียนเรื่องต่อไป

2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบฝึกเดียว

3. ผูกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. สิ่งที่ได้ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นบทฝึกสั้น ๆ
5. คำพูดหรือเนื้อหาในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความ

เบื่อหน่าย

8. การฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
ในขณะเดียวกัน เพตตี (Petty. 1963 : 469 - 472)

ก็ได้กล่าวถึงแบบฝึกไว้เช่นเดียวกันว่า

1. เป็นส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมบทเรียนปกติ
2. เป็นเครื่องมือที่เสริมทักษะ แต่ต้องอาศัยการส่งเสริม

และความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนด้วย
4. วิธีใช้แบบฝึกควรทำดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกจะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียน

ในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกควรให้เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทาง

ทบทวนด้วยตนเองได้

7. แบบฝึกควรมีส่วนช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ

ของตัวเด็กได้

8. แบบฝึกควรจัดขึ้นนอกเหนือบทเรียน เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝน

อย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยประหยัดเวลา และแรงงานให้กับครู รวมทั้งค่าใช้จ่าย
จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรมี
ลักษณะดังต่อไปนี้

1. แบบฝึกแต่ละแบบฝึกควรใช้จิตวิทยาเข้าช่วย เช่น มีการสร้างแรงจูงใจให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น และกระตุ้นให้เด็กอยากจะทำกิจกรรมนั้น ๆ และเมื่อจบแบบฝึกแต่ละครั้งควรมีการเสริมแรงให้กับเด็กทุกครั้ง เพื่อให้เด็กจะได้อยากจะทำในกิจกรรมต่อไป เมื่อตนเองประสบผลสำเร็จ
2. การสร้างแบบฝึกแต่ละครั้งควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย เพื่อเด็กจะได้เกิดความรู้สึกรับผิดชอบที่เป็นเจ้าของกิจกรรม และเต็มใจที่จะทำกิจกรรมนั้น ๆ ให้บรรลุเป้าหมาย
3. ส่วนวนภาษาไม่ควรใช้คำที่ยากเกินไป เพราะเด็กจะเกิดความท้อถอย และไม่ง่ายจนเด็กเกิดความเบื่อหน่าย
4. แบบฝึกควรฝึกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับใกล้ตัวกับตัวเด็ก มีความหมายต่อเด็ก เพื่อเด็กจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเด็กจะสามารถปรับเข้าสู่โครงสร้างทางความคิดของเด็กได้ง่ายขึ้น
5. คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะทำให้เข้าใจยาก ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าตนเองได้จากการ

3.2 รูปแบบของแบบฝึก

ในปี ค.ศ. 1960 บรูคส์ (Brooks. 1960 : 212 - 215) ได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกไว้หลายชนิดที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษาดังนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียน
เลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)

3. การแทนที่ของคำ โดยเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำสรรพนาม (Replacement)
4. การตอบโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนดให้
5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) กำหนดข้อความให้นักเรียน แล้วให้คัดข้อความหรือหาข้อความมาเติม โดยยังคงความหมายเดิมไว้
6. การเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)
7. การย้ายที่คำ (Transposition) ให้อ้ายตำแหน่งคำหรือเติมคำให้มีความหมายเหมือนข้อความที่กำหนดให้
8. การขยายความ (Exposition) จัดวางคำใหม่ให้เหมาะสมเพื่อขยายความ
9. จำกัดคำให้แคบลง (Contraction) โดยใช้คำเดียวแทนข้อความในประโยค
10. การรวมประโยค (Integration) รวมประโยค 2 ประโยคให้เป็นประโยคเดียวกัน

เกี่ยวกับรูปแบบของแบบฝึก อาจจะกระทำให้รูปแบบได้หลายอย่าง หลายวิธีที่ไม่ขัดต่อการเรียนรู้ของเด็ก และไม่ฝักใฝ่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของเด็กด้วย ที่กล่าวเช่นนี้เพราะว่า ขอบกพร่องของเด็กแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน ดังนั้นการคิดแบบฝึกแต่ละรูปแบบควรจะศึกษาถึงภูมิหลังของ เด็กให้ดีกว่า

3.3 หลักในการจัดทำแบบฝึก

กอ สวัสดิ์พาณิชย์ (กอ สวัสดิ์พาณิชย์ 2514 : 1 - 2) ได้เสนอแนะการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกจะต้องสอดคล้องกับทักษะที่ต้องการฝึก
2. ให้แบบฝึกหักสั้น ๆ แต่มีหลายแบบในการฝึกแต่ละทักษะ

3. ให้ฝึกในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น เล่นเกม ทำแบบฝึกหัด
4. มีการประเมินผลเป็นขั้นตอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของ

นักเรียน

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ (รัชนี้ ศรีไพรวรรณ 2517 : 189 - 196)

ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของ เด็ก และลำดับ
ขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีความรู้พื้นฐานน้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปภาพ
ที่สวยงามใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรง
กับความมุ่งหมายที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้วางหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความ
สามารถ และจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ
ถ้าเด็กยังไม่ได้อ่าน ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตาม
คำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูต้องตรวจพิจารณาให้ดีก่อน
อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลา
และความสนใจของเด็ก เด็กเล็ก ๆ ย่อมจะสนใจทำอะไรอยู่ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวาง
และส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. ภาระงานที่ให้เด็กทำแบบฝึกหัดต้อง เหนียวและทนทานพอสมควร

ส่วน นิภา เล็กบำรุง (นิภา เล็กบำรุง 2518 : 14 - 15)

ได้กล่าวถึงหลักการในการให้แบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ดังนี้

1. แบบฝึกหัดต้องแจ่มแจ้งและแน่นอน ครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจน ให้นักเรียนเข้าใจถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างขวางเกินไป
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของเด็ก
3. แบบฝึกหัดควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิม ย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่าย และสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึกหัด เพื่อให้ นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จดูลงไปด้วยดี
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มิต่อแบบฝึกหัดนั้น
6. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้นไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียน แต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และยั่วยุให้นักเรียนอยากแก้ปัญหานั้น ๆ
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงเสียก่อน จะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปให้เสร็จ
8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกหัดที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อน ควรยากง่ายต่างกัน ถ้าให้อย่างเดียวกันก็พิจารณาคำนวณภาพให้แตกต่างกัน
9. ควรยั่วยุให้นักเรียนพยายามทำเพื่อผลงานมากกว่าหวังรางวัลหรือเกรงกลัวการลงโทษ การเข้าใจคุณค่าคำถาม ยั่วยุให้เด็กเกิดความสนใจ และตั้งใจทำจริง ๆ
10. ควรคำนึงถึงวัยเด็ก สำหรับเด็กเล็กควรมุ่งให้เกิดความรู้ ความชำนาญสำหรับเด็กโตรู้จักใช้ความคิดแล้ว ควรให้งานที่ส่งเสริมให้เด็กใช้ความคิดมากขึ้น

11. การให้แบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับเวลาที่เด็กมีอยู่ ไม่ควรให้มากเกินไปจนนักเรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้ และไม่ควรรี้น้อยจนมีเวลาวางมากเกินไป ควรให้นักเรียนใช้เวลาทำแบบฝึกหัดจนเกิดความรู้อย่างแท้จริง

12. แบบฝึกหัดที่ให้การมีความแตกต่างกัน และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อมิให้จำจนเกิดความเบื่อหน่าย

จากเอกสารในการจัดทำแบบฝึก พอสรุปได้ว่าหลักในการจัดทำแบบฝึกควรมีลักษณะดังนี้ คือ

1. แบบฝึกต้องมีเอกภาพ และสมบูรณ์ในตัวเอง
2. เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
3. ครอบคลุมหลายลักษณะวิชา โดยบูรณาการให้เข้ากับการอ่าน
4. ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดกิจกรรม
5. สนองความสนใจ ความรู้และความสามารถของผู้เรียน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนเต็มที่
6. คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน
7. เน้นการแก้ปัญหา
8. ครูและนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนงานร่วมกัน
9. แบบฝึกควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจ คือเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ พอสมควร เป็นสิ่งซึ่งสมองสามารถปรับและรับเข้าสู่โครงสร้างทางความคิดของเด็กได้ ถ้ายากไปก็น่าเบื่อ ถ้ายากไปก็เป็นการสร้างความกดดันแก่เด็ก

3.4 เกณฑ์ในการพิจารณาคุณภาพของแบบฝึก

บลอค (Block. 1970 : 104) ได้ทดลองสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง (Mastery learning) แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 4 กลุ่ม และกำหนดเกณฑ์รู้แจ้งของแต่ละกลุ่มไว้ 95 % 85 % 75 % และ 65 % ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่สอนจนทำคะแนนได้ถึง เกณฑ์ที่เรียกว่ารู้แจ้ง 95 % 85 % ของเนื้อหาแต่ละตอนมีผลสัมฤทธิ์ที่ค่อนข้างสูงดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ถึง เกณฑ์ 95 % และ 85 % ผลการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน และถ้า

ทำการทดลองนาน ๆ ความสนใจในเนื้อหาวิชาของกลุ่มที่ทั้ง เกณฑ์ไว้ 95 % กลับลดลง และกลุ่มที่ทั้ง เกณฑ์ไว้ 85 % ได้รับความสนใจในวิชาสูงขึ้น

เกณฑ์การพิจารณาคุณภาพของแบบฝึกอีกวิธีหนึ่ง คือการศึกษาระเบียบ การประเมินผลการเรียนระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2520 หมวด 2 ข้อ 9 ระบุไว้ว่า ในการสอนแต่ละวิชาให้แจ้งผลเป็นระดับการเรียน (กรมวิชาการ 2521 : 54) ดังนี้

4	ดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	80 ขึ้นไป
3	ดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	70 - 79
2	ค่อนข้างดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	60 - 69
1	พอใช้	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	40 - 59
0	ต้องแก้ไข	หมายถึง	ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ	40

จากงานวิจัยของ Block ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ในการกำหนดเกณฑ์ไว้สูงเกินไป แม้ว่าจะได้ผลดีในระยะแรก ๆ แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปจะทำให้ นักเรียนลดความสนใจลงได้ ดังนั้นการที่จะกำหนดเกณฑ์ไว้เท่าใด ควรศึกษาถึง ภูมิหลังของเด็กให้ดีเสียก่อน ว่าเด็กมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่ต้องการซ่อมเสริมโดยใช้ แบบฝึกนี้มากน้อยเพียงใด

3.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชปี ศรีไพรวรรณ (รัชปี ศรีไพรวรรณ 2517 : 189)

ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะทางภาษาว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะจะเป็นเครื่องมือ ทบทวนความรู้ที่เด็กได้เรียน และทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วในเนื้อหาวิชาเหล่านั้น ยิ่งขึ้น

2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุง เนื้อหาวิธีสอน และกิจกรรมในแต่ละบทเรียน ตลอดจน สามารถช่วยเด็กให้เรียนได้ดีที่สุด ตามความสามารถของเขาด้วย

3. เด็กมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนได้
4. เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้

รับมอบหมาย

และในปี ค.ศ. 1963 เพทตี (พิมพ์พร อุทัยเลิศ 2526 : 25 - 26 อ้างอิงมาจาก Petty. 1963) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเสริมหรือเสริมหนังสือเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้น แบบฝึกจึงไม่ใช่สมุดที่ครูจะให้แก่เด็กบดทอนหรือหน้าค้อน แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องช่วยที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้น
4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกหัดที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทาง หรือทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัด ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือ ขอบกพร่องของ เด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันทางที่

8. แบบฝึกหัดที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกหัดที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัด ทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้อง เตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้อง เสียเวลาในการลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียน หรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาส ได้ฝึกทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปแบบ ที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการที่จะใช้วิธีพิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้งไป นอกจากนั้นยังมี ประโยชน์ในการที่ผู้เรียนจะบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบ และเป็นระเบียบ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับแบบฝึก โดยลักษณะส่วนรวมจะมี ลักษณะเป็นแบบฝึกที่ไม่ซ้ำซาก ส่งเสริมให้เกิดความคิดใหม่ในการแก้ปัญหา เนื้อหา เหมาะสมกับสภาพปัญหาของผู้เรียนระดับสติปัญญาและวุฒิภาวะของเด็ก และต้องคำนึงถึง หลักการจิตวิทยา ทำให้เด็กเรียนด้วยความกระตือรือร้น มีกำลังใจที่จะทำกิจกรรม ไม่เบื่อหน่าย หรือเกิดความท้อถอย จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้อง คิดสร้างแบบฝึกแต่ละเรื่อง แต่ละตอนที่ช่วยเสริมทักษะต่าง ๆ ให้มีผลที่ดีขึ้น และเพื่อแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้บกพร่องนั้น

งานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา

1.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา

อรพินท์ สวาสดิพันธ์ (อรพินท์ สวาสดิพันธ์ 2510 : 54)

ได้ทำการวิจัยเรื่องความสนใจในการอ่านเรื่องประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถม 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร สรุปว่านักเรียนสนใจอ่านเรื่องประเภทต่าง ๆ เรียงตามลำดับมากไปหาน้อยคือ เรื่องสมมุติ กิจกรรมในครอบครัว ความสุข วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติศึกษา ฌกัญญ์ ประวัติศาสตร์ ข่าวความเคลื่อนไหวในประเทศ ข่าวความเคลื่อนไหวในต่างประเทศ เรื่องตลก ประเพณีของชาติต่าง ๆ และเรื่อง เสราสลดใจมีจำนวนสนใจน้อยที่สุด

ในปีต่อมา วารุณี พลบูรณ์ (วารุณี พลบูรณ์ 2511 :

155 - 157) ได้ศึกษาการสอนวิชาทักษะภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนคร สรุปได้ว่า

1. ครูควรฝึกทักษะการอ่านทุกวัน วันละมากกว่า 30 นาที
 2. อุปกรณ์ที่ใช้กันมากในการฝึกทักษะ คือ บัตรคำ รูปภาพ หนังสือ นิทาน แผนภูมิ บทเพลง บทประพันธ์ หรือสุภาษิต
 3. กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกคือ ให้นักเรียนอ่านในใจ แล้วครูถามเรื่องราว หรือให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลา แล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง
 4. ครูสอนภาษาไทย เสนอแนะให้จัดทำหนังสือและแบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาไทยในชั้นต่าง ๆ ให้แพร่หลายมากขึ้น
 5. ครูสอนภาษาไทยมีความต้องการอุปกรณ์การฝึกมาก
- ครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ในการทำและการใช้อุปกรณ์

อุทัย แก้วขาว (อุทัย แก้วขาว 2515 : 87) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอดและการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การสร้างความคิดรวบยอดมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกันกับความเข้าใจในการอ่าน ความเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการอ่าน ในปี พ.ศ. 2518 พูนพงษ์ งามเกษม (พูนพงษ์ งามเกษม 2518 : 23) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม สรุปว่า พัฒนาการทางความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านหลังการทดลอง สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ แสดงว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้เด็กเรียนสนใจในการอ่านมากขึ้น นักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ มลวิภา กมลพรรณา (มลวิภา กมลพรรณา 2518 : 27) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม สรุปว่า เมื่อนักเรียนได้เรียนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะที่มีเนื้อเรื่องตรงกับความสนใจ พร้อมทั้งได้ฝึกฝนทักษะในการอ่านอยู่เสมอ ทำให้มีความสามารถในการอ่านดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ ส่วน สุภารัตน์ เอกวานิช (สุภารัตน์ เอกวานิช 2520 : 25) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยา จำนวน 70 คน พบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำ จำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้ว ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น ส่วนในด้านความเข้าใจในการอ่าน ในปีเดียวกันนี้ วงเดือน วรณไชย (วงเดือน วรณไชย 2520 : ๑) ได้ทำวิจัยเรื่องการอ่านของชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า จำนวนนักเรียนที่อ่านหนังสือได้เข้าใจมีเพียงร้อยละ 22.8 เท่านั้น ประยูร แจงจบ (ประยูร แจงจบ 2521 : 57 - 63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเนื้อหาบทเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จำนวน 230 คน ผลปรากฏว่า การใช้คำถามประกอบบทเรียนประเภทความเข้าใจ ความจำใจ ความสำคัญ ความจำเนื้อหา และประเภทคาบไม่ตรงกับบทเรียน รวมทั้ง การจัดวางคำถามประเภทต่าง ๆ เหล่านั้นลงในตำแหน่งหน้าและท้ายบทเรียน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน สำหรับ อักษร รุ่งมณี (อักษร รุ่งมณี 2524 : ๖) ได้ทำการวิจัยเพื่อ เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการอ่านแบบปกติกับการสอนอ่านโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านของทั้งสองกลุ่มสูงขึ้น แต่ในกลุ่มที่สอนโดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีคะแนนสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสุนันทา ทองซอน (สุนันทา ทองซอน 2525 : 167) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร และนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ สมบัติ ัญญะรัตน์ (สมบัติ ัญญะรัตน์ 2526 : 201) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียนการอ่านสำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่นในจังหวัดขอนแก่น กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการทดลองปรากฏว่า ความพร้อมในการเรียนการอ่านของกลุ่มทดลองที่ผ่านการสอนด้วยแบบฝึกความพร้อมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบสูงกว่า 80 % และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน เพ็ญแข สุภิกิตย์ (เพ็ญแข สุภิกิตย์ 2526 : 70) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน โดยการสร้างแบบสำรวจปัญหาการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในเขตปทุมวัน ผลปรากฏว่า ปัญหาการอ่านออกเสียง ร ล ว ไม่ชัดมีถึงร้อยละ 97.33 รองลงมาคือ การออกเสียงพยัญชนะและสระเพี้ยน มีร้อยละ 93.33

นอกจากนั้นเป็นปัญหาอันดับต่อ ๆ มาคือ อ่านช้า ตะกุกตะกัก อ่านโดยใช้วิธีสะกดคำ อ่านฉิวรรคตอน อ่านคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง ในปีต่อมา วันเพ็ญ สุภิกิตย์ (วันเพ็ญ สุภิกิตย์ 2528 : 153) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่าน แล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่าน แล้วทำแบบฝึกหัด ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ปรากฏผลดังนี้

1.1 กลุ่มทดลองที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 ความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องมาจากวิธีอ่าน กับระดับความสามารถทางการเรียนกระทำร่วมกัน

2. กลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 มีทัศนคติต่อภาษาไทย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา

เบสท์ (Best. 1969 : 3316-A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึกกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเกรด 2 - 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึก ความเข้าใจในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และความเอาใจใส่ของครูด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ซีโรตา (Sirota. 1971 : 2320-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้แก่ นักเรียนว่าจะมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่าโปรแกรมการอ่านที่ครูจัดให้แก่ นักเรียนในแต่ละวัน มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนคือ นักเรียน

สนใจอ่านหนังสือมากขึ้นและอ่านได้ดีขึ้น ในปีเดียวกันนี้ เดวิดสัน (Davidson. 1971 : 6273-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียน ในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติ และแบบให้ใช้ความคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ส่วนนักเรียนที่เรียนการอ่านแบบธรรมชาติไม่ค่อยได้ใช้ความคิดที่ลึกซึ้งนัก มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ต่อมาในปี 1980 สตีเวนส์ (Stevens. 1980 : 365) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน จากการอ่านเรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่มีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 83 ขึ้นไป กับนักเรียนเกรด 5 - 6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่งมีระดับความสนใจตั้งแต่ 1 - 7 เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจมาให้อ่านแล้ว ทดสอบความเข้าใจในการอ่าน พบว่าเรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่าย และสะดวกต่อการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านเรื่องที่สนใจ ส่วน แบบส์ (Babbs. 1983 : 1741-A) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้การชักชวนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในค่านามธรรมที่มีต่อความเข้าใจ และการระลึกได้ในการอ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อประเมินโครงการพัฒนาความรู้ของนักเรียนระดับ 4 เกี่ยวกับกระบวนการอ่าน และการสอนโดยใช้การชักชวนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้กับกลุ่มควบคุมให้อ่านหนังสือวิทยาศาสตร์และสังคมศึกษาเพื่อตอบคำถาม ส่วนกลุ่มทดลองให้วางแผนการอ่าน เช่น เชื้อตนเองว่าการอ่านเป็นกระบวนการคิด กำหนดจุดมุ่งหมายการอ่าน ประเมินความยากของหนังสือ กำหนดวิธีเรียน เพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมาย เป็นต้น ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีความเข้าใจและระลึกได้ในการอ่านไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แต่กลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับวิธีอ่านให้ได้ผลคืออยู่ในระดับต่ำ การใช้บัตรชักชวนเป็นวิธีการที่มีผลดีในการชักชวนให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ยุทธวิธีในการอ่าน

จะเห็นได้ว่าทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเท่าที่พบ พอสรุปได้ว่า การอ่านที่จะให้ได้อะไรนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้าน เช่น รูปแบบ วิธีสอน และแบบฝึกซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญ นอกจากนั้นภาษาถิ่นก็มีผลต่อการอ่านเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สนใจ ทำการทดลองโดยสร้างแบบฝึกสำหรับเป็นเครื่องมือให้ครูได้ใช้ประกอบการสอน เพื่อช่วยพัฒนาในการอ่านออกเสียงของนักเรียน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก

2.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก

สมจิตต์ ศรีวัชรรัตน์ (สมจิตต์ ศรีวัชรรัตน์ 2520 : 54) ได้ทำการศึกษาเรื่องการสอนซ่อมเสริมเด็กที่มีปัญหาการเรียน โดยเน้นเรื่องการอ่าน ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการสอนที่จะช่วยเด็กที่เกิดอุปสรรคในการเรียนซ้ำ สาเหตุมักเกิดจากการที่มีความลำบากในการอ่านเพื่อให้เข้าใจบทเรียนได้ชัดเจน และรวดเร็วยิ่งขึ้น และในปี พ.ศ. 2522 เกษร รองเดช (เกษร รองเดช 2522 : 56) ทำวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกเพื่อซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ฝ" "คว" และ "ขว" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 30 คน โรงเรียนชุมชนลานสกา ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึกชุดนี้แล้ว นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ฝ" "คว" และ "ขว" ได้สูงขึ้น แสดงว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพในการสอนซ่อมเสริมคือ ต่อมาในปี พ.ศ. 2526 พวงเล็ก อุตระ (พวงเล็ก อุตระ 2526 : 29) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านระดับประถมศึกษา จำนวน 27 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนในการอ่านก่อนสอนและหลังสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่าเมื่อนักเรียนได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกแล้ว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พูนศรี อิมประไพ (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 71) ได้ศึกษาขอบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริม สำหรับ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนบ้านแจ่มจันทร์ จำนวน 30 คน พบว่า คะแนนก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริมของทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง สามารถแก้ปัญหานักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงได้

2.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมในต่างประเทศนั้นมี

ผู้ศึกษาหลายท่านในปี ค.ศ. 1970 เคอร์ช (Kersh. 1970 : 121 - 122) ได้ศึกษาทฤษฎีในการวางแผนของการเรียนของโรงเรียน เพื่อเพิ่มเติมอัตราส่วนให้ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มที่ทดสอบวินิจฉัยทุกวัน แล้วอธิบายข้อบกพร่องในการเรียน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน แสดงว่าทั้งกลุ่มที่แจกจุดประสงค์ การสอน และกลุ่มที่วินิจฉัยพร้อมทั้งอธิบายข้อที่นักเรียนยังบกพร่อง หลังการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้แจ้งสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ในทำนองเดียวกัน*เคนเนท (Kenneth. 1971 : 3149-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อต้องการประเมินความสำคัญของ ตัวแปรในรูปแบบการเรียนแบบรอบรู้ของ บลูม กับนักเรียนเกรด 7 - 8 โดยจัดกลุ่ม ทดลองดังนี้

กลุ่ม 1 กลุ่มควบคุม

กลุ่ม 2 สอนและบอกจุดประสงค์ของการเรียน

กลุ่ม 3 สอน บอกจุดประสงค์ สอบวินิจฉัย และทดสอบย่อย

กลุ่ม 4 สอน บอกจุดประสงค์ ใช้แบบทดสอบย่อยพร้อมทั้งชี้แจง

และแก้ไขข้อบกพร่องโดยใช้สื่อการสอนชนิดต่าง ๆ

ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มทดลองต่าง ๆ และกลุ่มควบคุมแสดงว่า ไม่ว่าจะสอนโดยวิธีใดที่ใช้กับกลุ่มทดลอง ทำให้นักเรียนมีความรอบรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และการชี้แจงข้อบกพร่องกับนักเรียนนั้นให้ผลในทางที่ดี ในปีเดียวกัน เปาวันี (Paoni. 1978 : 3993-A) ได้ศึกษาว่า การให้นักเรียน ผู้ช่วยสอนระดับ 6 และระดับ 3 ช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อนด้านการอ่านระดับ 3

ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมของกลุ่มที่ใช้ผู้ช่วยสอนทั้งสองระดับ ด้านความสามารถในการนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ และความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกันกับที่ จอห์น (John. 1973 : 3475-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อต้องการตรวจสอบว่า การสอนซ่อมเสริม 3 วิธี คือ ใช้ครูสอน ใช้ผู้ช่วยสอน และใช้เทปคาสเซต ว่าวิธีใดการสอนซ่อมเสริมจะมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และในปี ค.ศ. 1975 ทอมสัน (Thomson. 1975 : 178 - 179-A) ได้ทดลองสอนซ่อมเสริมในเรื่องการฟังและการพูด แก่นักเรียนจำนวน 40 คน ผลปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ยการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า การสอนซ่อมเสริมมีประสิทธิภาพในการปรับปรุงการฟังและการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น ในปีเดียวกัน ไวคอฟ (Wyckoff. 1975 : 5160-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สอนโดยวิธีปกติ กับการสอนโดยใช้หลักการเรียนแบบรอบรู้ที่มีการสอนแต่ละคนแล้วสอบ เมื่อสอบแล้วสอนใหม่ แล้วทดสอบใหม่ มีการซ่อมเสริมสิ่งที่บกพร่องโดยการทวนเป็นกลุ่มย่อย นักเรียนจะต้องสอบไปเรื่อย ๆ จนทำคะแนนได้ถึงคามัธยมศึกษาของห้องถึง 70 % ของนักเรียนทั้งหมด จึงจะผ่านไปเรียนในเนื้อหาต่อไป ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มนักเรียนชายพวกที่เรียนโดยใช้หลักการเรียนแบบรอบรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ การสอนโดยใช้หลักการเรียนแบบรอบรู้ได้ผลดีในกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และมี I.Q. ต่ำ สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงมี I.Q. สูง และกลุ่มนักเรียนหญิงให้ผลพอ ๆ กัน ส่วน เวลล์ (Wells. 1975 : 1292-A) ได้ทดลองวิธีสอนโดยใช้หนังสือภาพและภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย แต่เปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปรายเพิ่มเติมด้วยการพูดและการเขียน กับนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นที่เรียนอยู่ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถทางการอ่าน พูด เขียน และมีทัศนคติต่อการอ่านดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การเพิ่มประสบการณ์ทางภาษาด้วยการดูภาพช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านและเขียนของนักเรียนกลุ่ม

ซ่อมเสริมได้ เช่นเดียวกันกับ ฮอร์น (Horne. 1977 : 3249A) ได้จัดโปรแกรมการอ่านพิเศษสำหรับนักเรียนระดับ 2 - 3 ที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน โดยจัดสอนเป็นกลุ่มย่อยรายบุคคล ซึ่งใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ อย่าง ผลปรากฏว่า คะแนนก่อนสอนและหลังสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจและมีความก้าวหน้าในด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น

จากผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมการอ่าน โดยใช้แบบฝึกทั้งในประเทศและต่างประเทศ พอสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้นไม่ว่าจะเป็นรูปแบบ วิธีสอน แบบฝึกหรือเครื่องมือต่าง ๆ นั่นคือการสอนซ่อมเสริมมีความสำคัญต่อการแก้ไขข้อบกพร่องการอ่านของนักเรียนและสามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้นได้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

3.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

ในปี พ.ศ. 2512 กรมสามัญศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา 2512 : 93 - 175) ได้ศึกษาสภาพการรู้หนังสือ กลุ่มตัวอย่างมีตั้งแต่ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปจนถึงผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปแล้ว 13 ปี โดยให้จังหวัดพระนครเป็นตัวแทนภาคกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นตัวแทนภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างจังหวัดสุรินทร์เป็นตัวแทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจังหวัดลำปางเป็นตัวแทนภาคเหนือ ผลการวิจัยปรากฏว่า สภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านเอาเรื่องของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุรินทร์ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด รองลงมาคือ ลำปาง นครศรีธรรมราช และพระนคร ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด และสภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านฟังเสียงไคณล เรียงจากน้อยไปหามากเช่นเดียวกับการอ่านเอาเรื่อง ต่อมาในปี พ.ศ. 2514 ปฐม นิคมานนท์ (ปฐม นิคมานนท์ 2514 : 97) ทำการวิจัยเรื่องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน การสร้างสัจกับ และกระบวนการคิดกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในกรุงเทพฯ และจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 550 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสร้างสัจกับสัมพันธ์กับความสามารถ

ในการอ่านสูง นักเรียนสุรินทร์มีความสามารถในการสร้างสิ่ง และความสามารถในการอ่านน้อยกว่านักเรียนกรุงเทพมหานคร ส่วน อารี ยังสกุล (อารี ยังสกุล 2514 : 58) ได้ศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 กับนักเรียนและครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า

1. นักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งในด้านความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียน
2. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง เมื่ออยู่ที่บ้าน มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นเมื่ออยู่ที่บ้าน
3. นักเรียนที่มีโอกาสอ่านหนังสือวันละหลายชั่วโมง มีความสามารถในการฟังการอ่านและการเขียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่มีโอกาสอ่านหนังสือวันละ 1 - 2 ชั่วโมง หรือต่ำกว่านี้

3.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

ในปี ค.ศ. 1963 คิทเทล (Kittell. 1963 : 76 - 83) ได้ศึกษาสติปัญญาและการอ่านของนักเรียนที่เรียนรู้อังกฤษใน เมือง เบิร์คเลย์ มลรัฐ แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา โดยทำการทดสอบครั้งแรกเมื่อกลุ่มตัวอย่าง เรียนอยู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 และทดสอบครั้งที่ 2 เมื่อเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า

1. ความสามารถของสมองด้านภาษาและด้านการอ่านของเด็ก ที่เรียนรู้อังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่ำกว่าความสามารถของสมองทางด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา

2. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ความสามารถของสมองด้านภาษา และด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อังกฤษจะสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้อังกฤษ

3. ความสามารถของสมองด้านภาษาและด้านการอ่านของเด็ก ที่เรียนรู้อังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าความสามารถของสมองด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา ซึ่งตรงข้ามกับความสามารถของ เด็กที่เรียนรู้อังกฤษเพียงภาษาเดียว

4. ในชั้นประถมปีที่ 5 เด็กที่เรียนรู้สองภาษามีความสามารถเฉลี่ยทางการอ่านและอุทกภาวะทางสมองสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้เพียงภาษาเดียว

ต่อมาในปี ค.ศ. 1981 บลูม และชูเอลล์ (Bloom and Shuell. 1981 : 245) ได้ศึกษาความคงทนของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สอง จากการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้น ๆ และการฝึกแบบครั้งเดียวจบ เนื้อหา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนเกรด 9 - 10 ที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง จำนวน 56 คน ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้น ๆ ได้ผลในด้านความคงทนของการเรียนรู้ดีกว่ากลุ่มที่ฝึกแบบครั้งเดียวจบ เนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 35

จากผลการวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ภาษาถิ่นเป็นอุปสรรคที่สำคัญประการหนึ่งต่อการเรียนการสอน เพราะครูต้องสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่นให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น เด็กทั่วไป และเด็กส่วนใหญ่เคยชินกับภาษาแรกมากกว่าภาษาที่สอง และใช้ภาษาแรกพูดจา สื่อสารกันเป็นส่วนใหญ่ วิธีการฝึกภาษาที่สองให้ได้ผลดีนั้นต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอ ใช้ช่วงเวลาในการฝึกสั้น ๆ จึงจะมีผลในทางที่ดีขึ้น ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกเช่นเดียวกัน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
2. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
3. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

4. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงถูกต้องหรืออ่านออกเสียงถูกต้อง เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

5. นักเรียนกลุ่มที่ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

วิธีดำเนินการศึกษากันคว่า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการทดลอง
5. การดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 200 คน

การเลือกโรงเรียนและระดับชั้นมาศึกษาครั้งนี้ มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่มีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 200 คน
2. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ให้นักเรียนพูดภาษาไทย
3. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูเห็นความสำคัญของการวิจัย และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีจับสลาก ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบสอบอ่านออกเสียงภาษาไทยเรื่องอาชีพร่มรองเท้า แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 1 ใช้แยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา จำนวน 200 คน ผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบและบันทึกพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนเป็นรายบุคคล และใช้แบบบันทึกการสอบอ่านกับนักเรียนทุกคนด้วย เพื่อนำมาตรวจสอบความสามารถในการอ่านของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อความถูกต้องในการให้คะแนน
2. นำรายชื่อจำนวนนักเรียนที่สอบอ่านได้คะแนนไม่ถึง 80% ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพร่มรองเท้า มาจัดแยกเข้ากลุ่มตามประเภทข้อบกพร่องในการอ่านโดยยึดหลักการจัดกลุ่มข้อบกพร่องในการอ่านของ รัชณี ศรีไพพรรณ (รัชณี ศรีไพพรรณ 2528 : 12 - 13) ที่ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทยไว้ 5 กลุ่ม ดังตาราง

ประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน	จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์
ประเภทที่ 1 อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน	25 คน
ประเภทที่ 2 อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไม่ชัดเจน	29 คน
ประเภทที่ 3 อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรือ อ่านออกเสียงลดคำ	26 คน
ประเภทที่ 4 อ่านออกเสียงถูกต้องหรืออ่าน ออกเสียงถูกต้อง	58 คน
ประเภทที่ 5 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่ถูกต้อง	30 คน
รวม	168 คน

3. นำรายชื่อนักเรียนที่ได้ในชั้นที่ 2 มาสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก เพื่อให้ได้จำนวนรายชื่อนักเรียนเข้ากลุ่มตามประเภทปัญหา 5 กลุ่ม ๆ ละ 16 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 80 คน ดังตาราง

ประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน	จำนวนนักเรียนที่สุ่มได้
ประเภทที่ 1 อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน	16 คน
ประเภทที่ 2 อ่านออกเสียงคำความกำกวมไม่ชัดเจน	16 คน
ประเภทที่ 3 อ่านออกเสียงเพี้ยนคำหรืออ่านออกเสียงดกคำ	16 คน
ประเภทที่ 4 อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตัวคำ	16 คน
ประเภทที่ 5 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง	16 คน
รวม	80 คน

4. นำรายชื่อนักเรียนที่ได้ในขั้นที่ 3 ของแต่ละกลุ่มปัญหา จำนวนกลุ่มปัญหาคะ 16 คน มาสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก เพื่อแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มปัญหาคะ 8 คน ดังตาราง

ประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน	จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์	
	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
ประเภทที่ 1 อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน	8 คน	8 คน
ประเภทที่ 2 อ่านออกเสียงคำความกล่า ไม่ชัดเจน	8 คน	8 คน
ประเภทที่ 3 อ่านออกเสียงเพี้ยนคำหรืออ่าน ออกเสียงลดคำ	8 คน	8 คน
ประเภทที่ 4 อ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่าน ออกเสียงคู่คำ	8 คน	8 คน
ประเภทที่ 5 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่ถูกต้อง	8 คน	8 คน
รวม	40 คน	40 คน

5. สุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นกลุ่มทดลอง ดังนี้
 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง มีดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง จำนวน 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 แบบสอบอ่านออกเสียง เรื่อง "อาชีพซ่อมรองเท้า" จำนวน 1 เรื่อง ใช้สำหรับแยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน

ฉบับที่ 2 แบบสอบอ่านออกเสียงเรื่อง "เด็กดี" จำนวน 1 เรื่อง ใช้ทดสอบก่อนและทดสอบหลังการทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 ข้อทดสอบแบบปรนัยจากเรื่อง "อาชีพซ่อมรองเท้า" จำนวน 20 ข้อ ใช้สำหรับแยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน

ฉบับที่ 2 ข้อทดสอบแบบปรนัยจากเรื่อง "เด็กดี" จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและทดสอบหลังการทดลอง

3. แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย จำนวน 2 ชุด

ชุดที่ 1 แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 50 แบบฝึก

ชุดที่ 2 แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยทั่วไป จำนวน 50 แบบฝึก

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

ผู้วิจัยสร้างเรื่องเพื่อใช้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย จำนวน 2 เรื่อง คือ ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพซ่อมรองเท้า ฉบับที่ 2 เรื่องเด็กดี ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู หนังสือเรียน ประมวลคำภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.3 ศึกษาปัญหาการอ่านของเด็กไทย

1.4 ศึกษาคำยากและคำที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 จากงานวิจัยของ ดวงเคื่อน สุภิกิตย์ (2522)

บุปผา ชังพุก (2524) และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากงานวิจัยของ รุจี สุขเสมอ
(2524)

1.5 หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่อง โดยสรุปจากหลักเกณฑ์ การสร้าง
เรื่องของ หทัย คັນหยง (หทัย คັນหยง 2525 : 24 - 27) ของ ณรงค์ ปานทอง
(ณรงค์ ปานทอง 2526 : 73 - 77) และของ ปราณี เชียงทอง (ปราณี เชียงทอง
2526 : 134) ได้หลักเกณฑ์ดังนี้

1.5.1 ใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งนักเรียนที่
พูดภาษาถิ่นอ่านบทกรองเสมอ ๆ

1.5.2 เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มารสร้างเป็นเรื่องโดยคำนึงถึง
ประเภทของ เรื่องที่เด็กวัย 9 - 11 ขวบ สนใจและชอบ การใช้ภาษาให้เหมาะสม
กับวัย

1.5.3 ชอบเขตของเรื่อง เป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรมและ
ประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับวัยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.6 วิธีสร้างเรื่อง คำเป็นการสร้างดังนี้

1.6.1 ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพรอรองเท้า สร้างโดยนำ
คำศัพท์และคำยากในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 667 คำ มาสร้างเป็นเรื่อง

1.6.2 ฉบับที่ 2 เรื่องเด็กดี สร้างโดยนำคำศัพท์และคำยาก
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 673 คำ มาสร้างเป็นเรื่อง

1.7 หลังจากสร้างเรื่องแล้ว ผู้วิจัยนำเรื่องที่สร้างเสนอคณะกรรมการ
กรรมการควบคุมปริญญาบัตรและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทย 5 ท่านประกอบด้วย

อาจารย์อัมพร ป้อมสุวรรณ หัวหน้าหน่วย ศึกษานิเทศก์ จังหวัดชัยภูมิ อาจารย์กค ชาศิตรี
อาจารย์วัฒนาพร ตั้งอำนวย ศึกษานิเทศก์อำเภอเมืองชัยภูมิ อาจารย์ทรงพจน์ แสงสุบิน
อาจารย์สุรชัย เจนวิทย์ ครูใหญ่และครูผู้สอนภาษาไทย โรงเรียนบ้านวังโพน สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ตรวจสอบพิจารณาเรื่อง เพื่อให้ตรง
ตามหลักเกณฑ์การสร้าง เรื่องที่ค้างไว้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำ
ของคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรและคุณวุฒิ

1.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงและแบบบันทึก
พฤติกรรมการอ่านออกเสียงทั้ง 2 ฉบับที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังโพน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัด
ชัยภูมิ จำนวน 5 คน ส่วนแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงเป็นครู 4 ท่าน ประกอบด้วย
อาจารย์สุรชัย เจนวิทย์ อาจารย์ทรงพจน์ แสงสุบิน อาจารย์วัฒนาพร ตั้งอำนวย
และผู้วิจัย โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนที่ละคนพร้อม ๆ กัน และ
บันทึกแบบควบคุมไปด้วย เพื่อนำมาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำมาเสนอที่อธิการบดีมหา
วิทยาลัยเพื่อความเชื่อมั่นของการจัดอันดับคะแนนข้อบกพร่องด้วยวิธี Kendall's Coefficient of
concordance (ดูน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 176) ปรากฏผลว่า
การบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของครูตรงกันมากกว่า 80% แสดงว่า สัมประสิทธิ์
การคล้อยตามกันของการจัดอันดับระหว่างผู้สังเกต 4 คน กับนักเรียน 5 คน ของแบบ
ทดสอบทั้งสองฉบับมีค่าสูงพอที่จะทำการวิจัยครั้งนี้ได้ คือมีค่าสัมประสิทธิ์การคล้อยตามกัน
เท่ากับ 0.9625 ทั้งสองฉบับ (ดังตารางในภาคผนวก)

1.9 การบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง ผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึก
พฤติกรรมการอ่านออกเสียง ซึ่งปรับปรุงจากงานวิจัยของ พูนศรี อิมประไพ (พูนศรี
อิมประไพ 2530 : 94 - 95) ดังนี้

ตารางที่ใช้แสดงสัญลักษณ์ประกอบการบันทึกการอ่านออกเสียงผิดของนักเรียน

ประเภทของการอ่านผิด	สัญลักษณ์ที่ใช้	คำที่ให้อ่าน	คำที่ผ่านผิด	การบันทึก
1. อ่านออกเสียงเพี้ยน 1.1 พยัญชนะ 1.2 สระ 1.3 วรณยุกต์		เรียน เพื่อน น้อยหน้า	เดียน เพี้ยน น้อยหน้า	 เดียน เพี้ยน หน้า
2. อ่านออกเสียง คำควบกล้ำไม่ชัดเจน		พลอย	พอย	 พอย
3. อ่านออกเสียงเพิ่มคำ หรืออ่านออกเสียงลดคำ		ขอบคุณ มะละกอ	ขอบพระคุณ มะกอ	พระ ขอบ / คุณ มะกอ มะละกอ
4. อ่านออกเสียงกั้วหรือ อ่านออกเสียงกั้ว		พฤษจิกายน	พฤษภาคม	พฤษภาคม <u>พฤษจิกายน</u>

ตัวอย่างการบันทึกการอ่าน

กับ

เป็น

กับ

แพ		พลอย		เพื่อน	กับ

1.10 การให้คะแนน ถ้าอ่านผิดทุกประเภทของการอ่านที่ศึกษาในครั้งนี้ ให้หักค่าละ 1 คะแนน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำปัญหาและข้อบกพร่องปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณิพนธ์เพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 2 ฉบับ มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีสร้างข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผลของ ชวาล แพทย์กุล (ชวาล แพทย์กุล 2518 : 84 - 243) และเทคนิคการเขียนข้อสอบของ ชวาล แพทย์กุล (ชวาล แพทย์กุล 2520 : 1 - 210)

2.2 สร้างคำถามวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านโดยนำเนื้อเรื่องจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงทั้งสองเรื่องมาสร้างคำถามแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก คือ ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพซ่อมรองเท้า ฉบับที่ 2 เรื่องเด็กดี แต่ละฉบับมีข้อคำถามฉบับละ 40 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านทั้งสองฉบับเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ทำการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหาและสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.4 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านทั้งสองฉบับที่ตรวจสอบแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเมืองน้อย-ราษฎร์สงเคราะห์ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก ให้ 0 คะแนน

2.5 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิค 50% (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 179 - 181) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ฉบับละ 20 ข้อ จากจำนวนข้อสอบทั้งหมดฉบับละ 40 ข้อ

2.6 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วทั้งสองฉบับ จำนวนฉบับละ 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดสว่างอารมณ์ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson 20) ปรากฏว่า ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.82 และ 0.83 ตามลำดับ

2.7 นำผลการวิเคราะห์เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณพันธกิจตรวจสอบแล้วจึงใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

3. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโดยมีลำดับขั้นดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และคู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับทักษะการอ่าน เพื่อศึกษาความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมายและเนื้อหา

3.2 ศึกษาแบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาขอบกพร่องของจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนการสอน และการประเมินผลที่ยังไม่สัมพันธ์กัน

3.3 ศึกษาการสร้างแบบฝึกภาษาไทยของโครงการ RIT

3.4 ศึกษาการสร้างแบบฝึกจากงานวิจัยของ พูนศรี อิมประไพ (2530)

3.5 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกอ่านและการสอนซ่อมเสริม

3.6 ศึกษาหาแนวทางการสร้างแบบฝึกสำหรับสอนซ่อมเสริมการอ่านกับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่น กับหัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชัยภูมิ ศึกษาในเทศก้อำเภอเมืองชัยภูมิ ผู้บริหาร และครูผู้สอน ซึ่งทราบสภาพ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้แบบฝึกที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

3.7 หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบฝึก

3.7.1 ใช้หลักจิตวิทยา โดยการสร้างแรงจูงใจให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็นและกระตือรือร้นอยากกระทำกิจกรรม มีการเสริมแรงเมื่อฝึกแบบฝึกจบแต่ละแบบฝึก เพื่อให้เด็กจะได้อีกกระทำกิจกรรมต่อไปเมื่อตนเองประสบผลสำเร็จ ฝึกจากกิจกรรมง่ายไปหายาก

3.7.2 ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นที่สนใจและท้าทายความสามารถ เพื่อเด็กจะได้เกิดความรู้สึกภูมิใจและเต็มใจที่จะกระทำกิจกรรมเหล่านั้นให้บรรลุเป้าหมาย

3.7.3 ส่วนวนภาษาไม่ควรใช้คำที่ยากเกินไป จนเด็กเกิดความเบื่อหน่าย

3.7.4 แบบฝึกควรฝึกในสิ่งที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับตัวเด็ก มีความหมายต่อผู้ฝึก เพื่อจะได้นำไปใช้ในสัปดาห์ประจำวัน และเด็กสามารถปรับเข้าสู่โครงสร้างทางความคิดของเด็กได้ง่ายขึ้น

3.7.5 เหมาะสมกับวัยและความสามารถ

3.7.6 ปลุกความสนใจให้คิดได้เร็วและสนุก

3.8 วิธีสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น สำหรับนักเรียน 5 กลุ่มปัญหา กลุ่มปัญหาละ 10 แบบฝึก จำนวน 50 แบบฝึก มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ผิดเพี้ยน จำนวน 10 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1 ทบทวนการออกเสียงพยัญชนะ

แบบฝึกที่ 2 สระเสียงยาว

แบบฝึกที่ 3 สระเสียงสั้น

แบบฝึกที่ 4 เสียงวรรณยุกต์

แบบฝึกที่ 5 ตัวสะกดแม่ กน กก กบ

แบบฝึกที่ 6 ตัวสะกดแม่ กด

แบบฝึกที่ 7 เสียงพยัญชนะ ร ล

แบบฝึกที่ 8 ฝึกอ่านคำยาก

แบบฝึกที่ 9 เสียงพยัญชนะ ช ซ

แบบฝึกที่ 10 เสียงพยัญชนะ ฉ ฐ

2. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
จำนวน 10 แบบฝึก ได้แก่

- แบบฝึกที่ 1 ฝึกออกเสียง กร - กธ
- แบบฝึกที่ 2 ฝึกออกเสียง กร - คธ
- แบบฝึกที่ 3 ฝึกออกเสียง ปร - ปล
- แบบฝึกที่ 4 ฝึกออกเสียง พร - พธ
- แบบฝึกที่ 5 ฝึกออกเสียง ตร
- แบบฝึกที่ 6 ฝึกออกเสียง กว
- แบบฝึกที่ 7 ฝึกออกเสียง ขว
- แบบฝึกที่ 8 ฝึกออกเสียง คว
- แบบฝึกที่ 9 ฝึกอ่านคำที่มี ร ฎ ควบกล้ำ
- แบบฝึกที่ 10 ฝึกอ่านคำควบกล้ำ ว

3. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรือ
อ่านออกเสียงลดคำ จำนวน 10 แบบฝึก ได้แก่

- แบบฝึกที่ 1 ฝึกการสังเกต
- แบบฝึกที่ 2 ฝึกความละเอียดรอบคอบ
- แบบฝึกที่ 3 ฝึกความพร้อมทางสายตา
- แบบฝึกที่ 4 ฝึกเคลื่อนไหวสายตา
- แบบฝึกที่ 5 ฝึกความสัมพันธ์ระหว่างสมองกับสายตา
- แบบฝึกที่ 6 ฝึกกวาดสายตาชุดที่ 1
- แบบฝึกที่ 7 ฝึกกวาดสายตาชุดที่ 2
- แบบฝึกที่ 8 ฝึกการอ่านเว้นวรรคตอน
- แบบฝึกที่ 9 ฝึกจำคำหรือวลี
- แบบฝึกที่ 10 ฝึกอ่านแยกวลีหรือประโยค

4. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงตัวหรืออ่าน
ออกเสียงคำ จำนวน 10 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1 พยัญชนะ ก ค ท

แบบฝึกที่ 2 พยัญชนะ ช ฌ

แบบฝึกที่ 3 พยัญชนะ ค ฟ

แบบฝึกที่ 4 พยัญชนะ น บ ม

แบบฝึกที่ 5 พยัญชนะ ผ พ

แบบฝึกที่ 6 พยัญชนะ ส ซ

แบบฝึกที่ 7 สระ ิ เีย ี ื ึ

แบบฝึกที่ 8 สระ ะ ะ ะ ะ ะ

แบบฝึกที่ 9 อ่านคำยาก

แบบฝึกที่ 10 อ่านคำที่เขียนคล้ายกัน

5. แบบฝึกหัดเสริมความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 10 แบบฝึก
ได้แก่

แบบฝึกที่ 1 ฝึกความเข้าใจความหมายของคำ

แบบฝึกที่ 2 ฝึกความเข้าใจประโยคและข้อความ

แบบฝึกที่ 3 ฝึกจับใจความจากข้อความ

แบบฝึกที่ 4 ฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุป ที่ความ

แบบฝึกที่ 5 ฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

แบบฝึกที่ 6 ฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

แบบฝึกที่ 7 ฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

แบบฝึกที่ 8 ฝึกอ่านจับใจความจากคำคล้องจองและบทร้อยกรอง

แบบฝึกที่ 9 ฝึกอ่านจับใจความตอนที่ 1

แบบฝึกที่ 10 ฝึกอ่านจับใจความตอนที่ 2

3.9 นำแบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่สร้างขึ้น จำนวน 50 แบบฝึก เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้ที่ทรงคุณวุฒิภาษาไทย เป็นผู้ตรวจพิจารณาความเหมาะสม

3.10 การหาคุณภาพของแบบฝึก นำแบบฝึกไปทดลองสอน (Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น โรงเรียนบ้านวังโพน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองชัยภูมิ จำนวน 43 คน ระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2530 ถึง 28 มกราคม 2531 ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในชั่วโมงสอนซ่อมเสริมโดยไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมซ่อมเสริม ดำเนินการสอน ทุกวัน วันละ 1 กลุ่ม กลุ่มละ 40 นาที ทำการสอนสองช่วงคือ ช่วงเช้า เวลา 10.00 - 10.40 น. ช่วงบ่าย เวลา 13.00 - 13.40 น. รวมเวลาในการทดลองภาคสนาม 10 สัปดาห์ โดยดำเนินการดังนี้

3.10.1 ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามออกเสียง ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพซ่อมรองเท้า และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 1 จากเรื่องอาชีพซ่อมรองเท้า จำนวน 20 ข้อ ที่หาคุณภาพแล้ว ไปทดสอบและใช้แบบบันทึก การอ่าน เพื่อนำมาตรวจสอบการอ่านอีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2530 เพื่อ แยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียนออกเป็น 5 ประเภทกลุ่มปัญหา แล้วนำ แบบสอบถามออกเสียง ฉบับที่ 2 เรื่องเด็กดี และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 2 จากเรื่องเด็กดี จำนวน 20 ข้อ ที่หาคุณภาพแล้วไปทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนทุกกลุ่มปัญหา ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 พร้อมกัน เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2530

3.10.2 การดำเนินการทดลอง กระทำเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2531 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มทดลอง ที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

3.10.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มพร้อมกัน เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2531

ด้วยแบบทดสอบชุดเดิมและบันทึกผลการอ่านของนักเรียนทุกคนด้วย เพื่อนำมาตรวจสอบการให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

3.10.4 นำผลการทดสอบของนักเรียนที่เรียนในแบบฝึกที่ 10 มาพิจารณาโดยแสดงเป็นร้อยละ โดยใช้เกณฑ์ 80/80 คือจำนวนนักเรียนร้อยละ 80 เมื่อเรียนด้วยแบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้ว สามารถทำแบบทดสอบ ได้มากกว่า 80% แล้วนำเสนอผลต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร ดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ผ่าน เกณฑ์ 80% ของแบบฝึกที่ 10

กลุ่มที่	นักเรียนที่ได้คะแนน 80% ขึ้นไป จากจำนวน ทั้งหมด 5 คน	คะแนนเต็ม ของแบบฝึก ครั้งที่ 10	คะแนน เฉลี่ย ของกลุ่ม	ร้อยละของจำนวนนักเรียน ที่ผ่าน เกณฑ์ 80% ต่อร้อยละ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
1	5	20	17.8	100/89
2	4	20	17.2	80/86
3	5	20	17.4	100/87
4	5	28	24.2	100/86.43
5	4	10	8.4	80/84

จากตาราง 1 แสดงว่า นักเรียนทุกกลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึก ความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถผ่าน เกณฑ์ 80/80 ซึ่ง แสดงว่าแบบฝึกนี้มีคุณภาพนำไปสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านภาษาไทยได้

3.10.5 นำแบบฝึกที่พบข้อบกพร่องหลังการทดลองก่อนทดลองจริง มาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับเนื้อหา ภาษา เวลา คำชี้แจง การประเมินผลให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณพันธกิจอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองจริง

4. การสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยที่ใช้ในโรงเรียนทั่วไป มีลำดับขั้นดังนี้

4.1 ศึกษาแบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกระทรวงศึกษาธิการ

4.2 วิธีสร้าง นำแบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกระทรวงศึกษาธิการ จากบทต่าง ๆ มาเรียบเรียง เป็นแบบฝึก 5 กลุ่มปัญหา ประกอบด้วย

4.2.1 แบบฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน จำนวน 10 แบบฝึก

4.2.2 แบบฝึกอ่านออกเสียง คำควบกล้ำไม่ชัดเจน จำนวน 10 แบบฝึก

4.2.3 แบบฝึกอ่านออกเสียง เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ จำนวน 10 แบบฝึก

4.2.4 แบบฝึกอ่านออกเสียง ตัวหัวหรืออ่านออกเสียงตัวคำ จำนวน 10 แบบฝึก

4.2.5 แบบฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 10 แบบฝึก

4.3 นำแบบฝึกที่รวบรวมขึ้นไปเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณพันธกิจพิจารณาแก้ไข แล้วนำไปทดลองสอน (Try-out) พร้อมกับแบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในข้อ 2

4.4 นำผลการทดลองมาเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปฏิญาณพันธกิจตรวจสอบแก้ไขก่อนแล้วจึงนำไปทดลองจริง

วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โดยใช้เวลาในชั่วโมงสอนซ่อมเสริม โดยไม่เกี่ยวกับกิจกรรมซ่อมเสริม ดำเนินการสอนทุกวัน วันละ 1 กลุ่มปัญหา กลุ่มปัญหาละ 40 นาที ทั้งสองกลุ่มทดลอง โดยทำการสอนสองช่วงคือ ช่วงเช้าเวลา 10.00 - 10.40 น. ช่วงบ่ายเวลา 13.00 - 13.40 น. รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 10 ครั้ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยดำเนินการดังนี้

1. ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับทุกกลุ่มปัญหาทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในเวลาเดียวกัน เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2531 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยฉบับที่ 2 และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 2 โดยบันทึกผลการอ่านของนักเรียนทุกคนเพื่อนำมาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

2. การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กระทำเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2531 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2531 แต่ละกลุ่มปัญหาใช้เวลาทดลองสอนวันละ 2 คาบ คาบละ 20 นาที โดยจัดคาบเวลาในการสอนสลับกัน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 การกำหนดวันและเวลาเข้ารับการสอนซ่อมเสริมในการอ่านทั้งสองกลุ่ม

วัน เวลา	จันทร์ (พฤษภาคม - สร วรรณยุกต์)		อังคาร (คำควบกล้ำ)		พุธ (เพิ่มคำ-ลดคำ)		พฤหัสบดี (ตุ่ตัว - ตุ่คำ)		ศุกร์ (ความเข้าใจ)	
	เวลา		เวลา		เวลา		เวลา		เวลา	
	10.00-13.00- 10.40-13.40		10.00-13.00- 10.40-13.40		10.00-13.00- 10.40-13.40		10.00-13.00- 10.40-13.40		10.00-13.00- 10.40-13.40	
สัปดาห์										
1	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2
2	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1
3	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2
4	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1
5	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2
6	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1
7	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2
8	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1
9	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2
10	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1

หมายเหตุ 1 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ 1
2 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยให้ฝึกกิจกรรมซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแบบฝึกทั้ง 5 กลุ่มปัญหา ซึ่งมีกลุ่มปัญหาละ 10 แบบฝึก รวม 50 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 2 คาบ (40 นาที) ในการทำแบบฝึกนั้น ผู้วิจัยอธิบายแนะนำการฝึกก่อนจนนักเรียนเข้าใจดีแล้ว จึงให้ฝึกพร้อมกัน โดยแจกแบบฝึกให้ครบทุกคน ใช้เวลา 30 นาที หลังจากนั้นจะเป็นการเฉลยคำตอบหรือให้อ่านที่ละคน เพื่อตรวจผลการฝึกด้วยตนเอง

กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยให้ฝึกกิจกรรมซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านที่โรงเรียนใช้ทั่วไปทั้ง 5 กลุ่มปัญหา ซึ่งมีกลุ่มปัญหาละ 10 แบบฝึก รวม 50 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 2 คาบ (40 นาที) ในการทำแบบฝึกนั้น ผู้วิจัยสอนตามหนังสือแบบฝึกหัดภาษาไทย ที่รวบรวมแยกออกเป็นกลุ่มปัญหาทั้ง 5 กลุ่มปัญหา โดยทำตามคำสั่งที่กรมวิชาการกำหนด

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มในเวลาเดียวกัน เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2531 ด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และบันทึกผลการอ่านของนักเรียนทุกคนเพื่อนำมาตรวจสอบการให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อตรวจให้คะแนนแต่ละกลุ่มปัญหาเรียบร้อยแล้ว นำคะแนนที่อ่านผิดของแต่ละกลุ่มปัญหาระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มาเปรียบเทียบกัน โดยใช้การทดสอบค่าทีสำหรับกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t-test for independent samples)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized control group pretest-posttest design (ฐศรี วงศ์รัตนะ 2528 : 77 - 78)

ตาราง 3 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลอง - กลุ่มควบคุม ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
และมีการสอบก่อน การสอบหลังการทดลอง

กำหนดแบบสุ่ม	สอบก่อน	สิ่งที่ทดลอง	สอบหลัง
(R) E_1	T_1E_1	X_1	T_2E_1
(R) E_2	T_1E_2	X_2	T_2E_2

X_1	หมายถึง	การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
X_2	หมายถึง	การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่โรงเรียนใช้สอนทั่วไป
T_1	หมายถึง	การทดสอบก่อนการทดลอง
T_2	หมายถึง	การทดสอบหลังการทดลอง
R	หมายถึง	กำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E_1	หมายถึง	กลุ่มทดลองที่ 1
E_2	หมายถึง	กลุ่มทดลองที่ 2

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เก็นคัล (Kendall) ที่เรียกว่าสัมประสิทธิ์ของ คอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of concordance) (ดวน สายยศ และอังณา สายยศ 2528 : 176)

$$W = \frac{12 S}{K^2(n^3 - n)}$$

W แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S แทน ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่
เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย

K แทน จำนวนผู้จัดอันดับ

n แทน จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

1.2 หาคความยากง่าย (Difficulty) โดยใช้เทคนิค 50%

(สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 179)

$$P = \frac{R}{N}$$

R แทน จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก

N แทน จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

1.3 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตรอย่างง่าย

(สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 180 - 181)

$$D = \frac{R_U - R_L}{\frac{N}{2}}$$

R_U แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง

R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้คูเคอร์-ริชาร์ดสัน

(Kuder-Richardson) สูตร K-R 20 (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2523 : 96 - 97)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum p_i q_i}{s_t^2} \right\}$$

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p_i แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q_i แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2527 : 41)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่ากลางเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

X แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

n แทน จำนวนคะแนนทั้งหมด

2.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนนจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์

2527 : 74)

$$s^2 = \frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.3 ทดสอบค่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t-test for independent samples) (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2528 : 228 - 229)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{(n_1 + n_2 - 2)} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม
ทดลองที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ดังนี้

n	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
s^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ t-distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
**	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงพยางค์ สระ วรรณยุกต์ ดิถีเพี้ยนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
2. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
3. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

4. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงค่าที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

5. การเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่านที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	8	93.50	49.14	15.75**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	10	175.71	

$$t_{.01,14} = 2.624$$

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน
กลุ่มที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	8	44.86	298.70	4.95**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	11	76.57	

$$t_{.01,14} = 2.624$$

จากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียง เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	8	80.63	301.70	9.13**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	12.25	146.79	

$$t_{.01,14} = 2.624$$

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียง เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน
กลุ่มที่อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตัว กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	8	75.25	56	4.946**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	15.75	1101.93	

$$t_{.01, 14} = 2.624$$

จากตาราง 7 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียง
ตัว เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความสามารถ
ในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้
หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมี
ความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก
ซ่อมเสริมทั่วไป

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่ม
ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลองที่ 1	8	7.25	8.5	36.25**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	0	12	

$$t_{.01,14} = 2.624$$

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 5 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม
แต่ละครั้งของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 (เกณฑ์ 80%)

ครั้ง กลุ่ม	1		2		3		4		5		6		7		8		9		10	
	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂
1	-	-	25	25	50	50	75	25	75	63	75	63	88	25	88	50	88	75	100	38
2	-	50	88	38	88	25	88	38	75	63	75	50	88	38	88	25	100	75	100	63
3	13	13	75	13	75	38	88	25	75	50	88	25	88	38	100	50	100	38	100	38
4	-	25	38	25	50	50	75	50	75	25	88	50	88	63	88	37	100	50	100	75
5	13	13	50	38	63	50	63	38	50	25	63	50	63	38	88	38	88	63	88	50

จากตาราง 9 แสดงว่า จำนวนนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริม
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์มากกว่าจำนวนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก
ซ่อมเสริมทั่วไป

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบรายละเอียดของคะแนนการสอบข้อเขียนแต่ละครั้งของกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2
(เกณฑ์ 80%)

กลุ่ม	1		2		3		4		5		6		7		8		9		10	
	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂	E ₁	E ₂
1	48.33	65.28	67.50	42.74	84.58	75.89	80.83	64.45	83.75	75.00	83.75	74.38	82.08	71.88	87.50	69.64	89.17	79.38	91.25	67.50
2	36.18	62.21	77.27	86.90	85.00	57.50	90.74	80.40	84.58	68.13	86.25	68.75	86.49	68.75	85.94	69.38	93.13	80.63	95.00	73.75
3	54.75	54.41	74.40	53.77	77.92	77.08	81.82	76.25	87.04	75.63	87.95	61.36	87.50	74.38	85.38	73.33	92.08	88.75	92.63	71.88
4	65.63	41.87	70.63	73.32	79.38	78.57	83.13	80.25	84.38	69.85	86.67	76.34	87.08	79.17	82.00	70.00	90.00	72.50	87.50	82.50
5	55.43	46.05	75.00	60.63	74.22	72.37	75.00	72.32	72.50	75.00	83.33	72.95	84.50	72.50	82.14	74.57	83.75	78.13	83.75	75.63

จากตาราง 10 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองศึกษาผลของการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ซึ่งสรุปขั้นตอนและผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
2. เพื่อสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
2. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป
3. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงเพี้ยนคำหรืออ่านออกเสียงลคลำเมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

4. นักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตุ๋ค่า เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

5. นักเรียนกลุ่มที่มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง เมื่อได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 200 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 40 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 40 คน แต่ละกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 5 กลุ่มปัญหา กลุ่มปัญหาละ 8 คน ได้แก่ กลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน กลุ่มอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด เจน กลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ กลุ่มอ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตุ๋ค่า และกลุ่มที่ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง จำนวน 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 แบบสอบอ่านออกเสียงเรื่อง "อาชีพหอมรองเท้า" จำนวน 1 เรื่อง ใช้สำหรับแยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่าน

ฉบับที่ 2 แบบสม्यानออกเสียงเรื่อง "เด็กดี" จำนวน 1 เรื่อง
ใช้ทดสอบก่อนและทดสอบหลังการทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 ข้อทดสอบแบบปรนัยจากเรื่อง "อาชีพซ่อมรองเท้า"
จำนวน 20 ข้อ ใช้สำหรับแยกประเภทขอบกร่องในการอ่าน

ฉบับที่ 2 ข้อทดสอบแบบปรนัยจากเรื่อง "เด็กดี" จำนวน 20 ข้อ
ใช้ทดสอบก่อนและทดสอบหลังการทดลอง

3. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย จำนวน 2 ชุด

ชุดที่ 1 แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น จำนวน 50 แบบฝึก

ชุดที่ 2 แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยทั่วไป
จำนวน 50 แบบฝึก

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ
Randomized control group pretest-posttest design

ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเองทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พักอาศัยใน โรงเรียนสุนทรวัฒนา ภาคเรียนที่ 3
ปีการศึกษา 2530 ระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2531 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2531
เป็นเวลา 10 สัปดาห์

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยดำเนินการดังนี้

1. ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับทุกกลุ่มปัญหา ทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในเวลาเดียวกัน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ฉบับที่ 2 และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 2

2. การดำเนินการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ชุด ชุดละ 10 แบบฝึก รวม 50 แบบฝึก สอนซ่อมเสริมกับนักเรียนแต่ละกลุ่มปัญหาตามขอบกรอบในการอ่านกลุ่มละ 1 วัน วันละ 40 นาที สลับกลุ่มละ 1 วัน เป็นเวลา 10 สัปดาห์

กลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่โรงเรียนใช้ทั่วไป จำนวน 5 ชุด ชุดละ 10 แบบฝึก รวม 50 แบบฝึก สอนซ่อมเสริมกับนักเรียนแต่ละกลุ่มปัญหาตามขอบกรอบในการอ่านกลุ่มละ 1 วัน วันละ 40 นาที สลับกลุ่มละ 1 วัน เป็นเวลา 10 สัปดาห์

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มในเวลาเดียวกัน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ t-test for independent samples

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง ของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียง กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ t-test independent samples

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ t-test independent samples

4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนกลุ่มที่อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตัว กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ t-test independent samples

5. เปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ t-test independent samples

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการ เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ฝึกเขียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนกลุ่มอ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่านออกเสียงคู่คำที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนกลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้องที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกกลุ่มปัญหา ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสามารถแก้ปัญหาให้นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านภาษาไทยให้ลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษร รองเดช (เกษร รองเดช 2522 : 56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ผ" "คว" และ "ขว" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกแล้วสามารถออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ผ" "คว" และ "ขว" ได้ดีขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราจิต สุวรรณรักษ์ (ราจิต สุวรรณรักษ์ 2525 : 43) ที่พบว่า การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงผันวรรณยุกต์สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดบุรีรัมย์ มีคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของจอห์นสัน (Johnson. 1970 : 1520-B) พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะ

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและมีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ต่ำ เพราะการฝึกจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้น และ สอดคล้องกับงานวิจัยของพรทิพย์ สุทธิพันธ์ (พรทิพย์ สุทธิพันธ์ 2529 : 48) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านจับใจความของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่าง 50 คน ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองซึ่งใช้แบบฝึกมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงกว่า กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกการอ่าน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา ขาวลำไย (กาญจนา ขาวลำไย 2530 : 54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลความก้าวหน้า การอ่านจับใจความของนักเรียนหลังการ เรียนซ่อมเสริมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าสัมฤทธิ์ผล ทางการอ่านจับใจความก่อนเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพูนศรี อิมประไพ (พูนศรี อิมประไพ 2530 : 71) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนบ้านแจ่มจันทร์ จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนก่อนและ หลังการซ่อมเสริมของทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงสามารถแก้ปัญหานักเรียนที่มี ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงให้ลดลงได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย เป็นการสอน โดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นจากข้อบกพร่องในการอ่านที่สำรวจพบจริง จึงเป็นการแก้ปัญหาคือตรงจุด ซึ่งเป็นหลักสำคัญของการสอนซ่อมเสริม และสอดคล้องกับการเรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery learning) ตามทฤษฎีของบลูม (คาร์รง คิริเจริญ 2524 : 9 อ้างอิงมาจาก Arlin. 1973 : 15) ได้ให้ความเห็นว่า การพบทบทวนเรียนเฉพาะจุดที่ บกพร่องและมีการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน เป็นวิธีปรับปรุงคุณภาพของการสอน ให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละคนได้ดีที่สุด

2. วิธีสอนและสื่อการเรียนในแบบฝึกหัดส่งเสริมความสามารถในการอ่าน แตกต่างจากวิธีสอนและสื่อการเรียนของแบบฝึกหัดส่งเสริมทั่วไปหลายประการ กล่าวคือ ประการหนึ่ง เป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่แตกต่างจากบทเรียนที่สอนในชั้นเรียนปกติ ทำให้นักเรียนสนใจที่จะฝึกฝนและไม่เบื่อหน่ายการเรียน จึงทำให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนสูงขึ้นในระยะเวลาอันรวดเร็ว ประการที่สอง เนื้อหาในแบบฝึกเป็น เนื้อหาที่เหมาะสมกับเด็กวัย 9 - 11 ขวบ ประการที่สาม การสอนเป็นรายบุคคล และแข่งขันกับตนเอง เป็นเครื่องเร้าให้นักเรียนกระตือรือร้นอยากฝึกตลอดเวลา ประการที่สี่ นักเรียนได้รับการแก้ไขวิธีอ่านทันที เพื่อพบข้อบกพร่อง ในขณะเดียวกัน ก็สร้างลักษณะนิสัยที่ดีในการอ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ศศิธร สุทธิแพทย์ (ศศิธร สุทธิแพทย์ 2517 : 72) ซึ่งคัดแปลง การสร้างแบบฝึกจากแนวความคิดของ Billows (1962) Tucker (1968) และ Burnett (1969) ไปทดลองใช้ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพควรเป็น แบบฝึกที่มีกิจกรรมต่างไปจากชั้นเรียน เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนด้วย ริเวอร์ (River. 1968 : 97 - 105) สรุปว่า แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อ ไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและเนื้อหาควรเกี่ยวข้องและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

3. แบบฝึกหัดส่งเสริมความสามารถในการอ่าน สร้างขึ้นตามหลักการและ จุดประสงค์ของการเรียนการสอนซ่อมเสริม ที่มีการสำรวจข้อบกพร่องก่อนเพื่อให้ นักเรียนยอมรับ และเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสอนและ สื่อการเรียนที่น่าสนใจ สร้างแรงจูงใจและเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยคำนึงถึง สภาพของผู้เรียน บรรยากาศของห้องเรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน และให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเองตลอดเวลา โดยมีจุดประสงค์ที่ช่วยแก้ปัญหา การเรียนของเด็กให้เขาได้พัฒนาความสามารถของตนเองจนเต็มขีดความสามารถที่จะ ทำได้ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 33) และ บัณฑิต พฤษะวัน (บัณฑิต พฤษะวัน 2522 : 116 - 117) ได้สรุปหลักการสอนซ่อมเสริม ไว้ว่า ต้องศึกษาสาเหตุของปัญหาที่นักเรียนบกพร่อง แล้วจึงแก้ปัญหานั้น และ

ไม่ควรสอนสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่แล้วซ้ำอีก วิธีสอนควรใช้วิธีการใหม่ ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีการเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว และควรสร้างบรรยากาศในการเรียนตลอดจนส่งเสริมกำลังใจให้เกิดความอบอุ่นตลอดเวลา

4. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านมีเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนเหมาะสมกับวัยของนักเรียนและเร้าใจให้นักเรียนมีความรู้สึกต้องการอ่านและทำแบบฝึกหัด มีคำถามให้นักเรียนตอบเป็นการท้าทายความสามารถและต้องการรู้ผลคะแนนของตนที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านให้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสตีเวนส์ (Stevens. 1980 : 365) ที่พบว่าแบบฝึกหัดการอ่านที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียนจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้เข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนี้การมีคำถามให้ตอบหลังจากจบแต่ละเนื้อหาแล้ว ก็เป็นสิ่งสำคัญเพราะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกคิดอยู่เสมอ และกล้าแสดงความคิดเห็นของตนออกมาในการตอบคำถาม

5. แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านจัดขึ้นอย่างเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอน สะดวกต่อการประเมินผล ฝึกจากง่ายไปหายาก นักเรียนสามารถทดสอบความสามารถในการอ่านของตนเองได้ว่า อ่านได้ดีขึ้นมากน้อยเพียงใดทันทีที่ได้ฝึกอ่านเสร็จสิ้นลง ตลอดจนได้รับการแก้ไขลักษณะนิสัยที่เป็นอุปสรรคต่อการอ่าน ตลอดเวลาที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม จึงช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซีโรตา (Sirota. 1971 : 2520-A) ได้ศึกษาพบว่า การจัดโปรแกรมการอ่านให้นักเรียนอย่างมีลำดับขั้นตอนในแต่ละวันนั้น มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน เพราะจะทำให้นักเรียนสนใจอ่านแบบฝึกและพัฒนาดีขึ้นตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงว่า การใช้แบบฝึกช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนควรสร้างแบบฝึกในลักษณะเช่นนี้

ไว้ให้เพียงพอ เพื่อใช้ฝึกให้นักเรียนเป็นประจำ ทั้งนี้เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านการอ่านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 ในการสอนซ่อมเสริมครูต้องวางแผน กำหนดตารางฝึกไว้แน่นอน และต้องทำการฝึกอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพราะการฝึกอย่างต่อเนื่องทำให้ทักษะในการอ่านด้านต่าง ๆ ได้รับการพัฒนาสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลให้ความสามารถในการอ่านของผู้ฝึกเพิ่มขึ้น

1.3 ก่อนทำการสอนซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านทุกประเภท ควรทำการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนก่อนว่า นักเรียนบกพร่องในการอ่านประเภทใดใน 5 ประเภท อันประกอบด้วย อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ อ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงตุ่ม และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง แล้วจึงทำการสอนซ่อมเสริมให้ตรงกับประเภทข้อบกพร่องที่พบ ซึ่งจะเป็นการสอนซ่อมเสริมที่ตรงจุด บางท้องถิ่นอาจพบข้อบกพร่องมากกว่านี้ก็ได้

1.4 ในการสอนซ่อมเสริมควรแยกนักเรียนที่พบข้อบกพร่องฝึกในที่เฉพาะ ไม่รวมกับนักเรียนปกติ เพราะจะทำให้ผู้ฝึกกล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น นอกจากนี้ควรทำการสำรวจสภาพทั่วไปของห้องเรียนก่อน เป็นต้นว่า แสงสว่างจะต้องเพียงพอ โต๊ะ เก้าอี้ได้ขนาดพอเหมาะกับเด็ก ขนาดของห้องกว้างขวางเพียงพอในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น

1.5 ในการสอนซ่อมเสริมควรได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย เป็นต้นว่า ผู้บริหารโรงเรียน คณะครู ผู้ปกครองและตัวนักเรียนเอง โดยเฉพาะครูสอนภาษาไทยในกลุ่มโรงเรียนต่าง ๆ ควรร่วมมือกันสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย เพราะครูเป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียน ย่อมทราบว่า นักเรียนมีความสนใจอย่างไร เพื่อจะได้สร้างแบบฝึกตรงกับความต้องการถูกต้อง เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น

1.6 ในกรณีที่ครูไม่สามารถสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านได้ ครูสามารถใช้หนังสือ นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น จากนิตยสาร วารสารหรือหนังสือพิมพ์ ที่มีคำศัพท์ไม่เกินระดับความสามารถของเด็กมาใช้แทนได้

1.7 ในการสอนซ่อมเสริมการอ่านแต่ละครั้งควรมีการจำกัดช่วงเวลาในการฝึกแต่ละครั้ง ไม่ใช่เวลามากหรือน้อยเกินไป ให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนและไม่ยากเกินวัยของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนฝึกซ่อมเสริมแข่งกับเวลา

1.8 ในการสอนซ่อมเสริม ถ้าปรากฏว่านักเรียนขาดการฝึกด้วยเหตุผลใดก็ตาม ครูควรจัดการฝึกซ่อมเสริมแก่นักเรียนเพื่อให้เกิดกระบวนการที่ต่อเนื่อง

1.9 ในการฝึกซ่อมเสริมแต่ละครั้ง ครูจะต้องเฝ้าบันทึกเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนทราบผลทันที และใช้เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนทำแบบฝึกในครั้งต่อไปได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมในทักษะด้านอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูดและการเขียน

2.2 ควรศึกษาการซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางการเรียนในกลุ่มทักษะหรือกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ

2.3 ควรศึกษาทัศนคติและความคงทนในการเรียนรู้ควบคู่กับการสอนซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยด้วย

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มประชากรที่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาพูดในกลุ่มอื่นที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงแตกต่างกันออกไป เช่น ภาษาดาวซ่ง ภาษาไทยพรวน ภาษาภาคเหนือ ภาษาภาคใต้ เป็นต้น

2.5 ควรศึกษาดังตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมทางสังคมว่ามีอิทธิพลต่อการฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนอย่างไรบ้าง

2.6 ควรแยกศึกษาว่า มีองค์ประกอบใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักเรียน เช่น ช่วงสายตา การวางท่าทางและอื่น ๆ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงการอ่านของนักเรียนได้ตรงจุด

2.7 เนื้อเรื่องที่นำมาสร้างเป็นแบบฝึกนั้น แม้จะเลือกโดยยึดหลักความสนใจของนักเรียนแล้ว ควรได้นำไปสำรวจความสนใจและความต้องการของนักเรียนตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่อยู่ในวัยเดียวกันกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้แบบฝึกที่ตรงตามความต้องการและความสนใจของนักเรียนอย่างแท้จริง

2.8 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการเรียนซ่อมเสริมการอ่านเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มย่อย

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้างนี้

1. ในกลุ่มทดลองที่ 2 ของทุกกลุ่มชั้นปีที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป จะเห็นได้ว่ามีนักเรียนบางคนได้คะแนนสูงไม่เกาะกลุ่มกับกลุ่มเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อนำมาจัดเรียบเรียงใหม่ให้เหมาะสมกับประเภทข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียน ก็สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้เช่นเดียวกัน และอาจเป็นเพราะว่าพื้นฐานเดิมของนักเรียนคือประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ตัวนักเรียนมีความสนใจกระตือรือร้นที่จะฝึกจึงเป็นผลให้คะแนนสูงขึ้นได้
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม สนใจในกิจกรรมที่ให้ฝึกอ่านซ่อมเสริมมาก เห็นได้จากความตั้งใจในการปฏิบัติตามกิจกรรม การเข้าเรียนตรงตามเวลา ไม่ขาดเรียน มีสมาธิในการอ่าน แสดงความกระตือรือร้นอยากจะทำในแบบฝึกต่อไป และไม่เบื่อที่จะทำแบบฝึกหัดหลังการอ่าน
3. ในการสอนซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านช่วงแรก ๆ ของทั้ง 2 กลุ่ม จะมีจำนวนนักเรียนที่มีคะแนนความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์เป็นส่วนใหญ่ (ดูตารางในภาคผนวก ก) แต่เมื่อฝึกอ่านซ่อมเสริมประมาณสัปดาห์ที่ 4 - 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 80% จะเพิ่มมากขึ้นและมีคะแนนความสามารถในการอ่านเฉลี่ยของกลุ่มสูงขึ้นตามลำดับ ส่วนในกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวนนักเรียนที่มี

ความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์ 80% และคะแนนความสามารถในการอ่านเฉลี่ยของกลุ่มกลับไม่แน่นอน กล่าวคือ บางกลุ่มเมื่อฝึกอ่านซ่อมเสริมถึงสัปดาห์ที่ 10 จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มกลับต่ำกว่าการฝึกในช่วงแรก ๆ

4. ในการสอนซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านครั้งนี้ มีจำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 80% เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างเพียงจำนวนหนึ่ง ทำให้มีนักเรียนซึ่งมีข้อบกพร่องในการอ่าน แต่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสนใจมาขอเรียนด้วย ซึ่งผู้วิจัยไม่อาจให้นักเรียนเหล่านั้นเรียนด้วยได้ แสดงว่านักเรียนมีความต้องการและสนใจที่จะเรียนซ่อมเสริม ถ้าครูสอนซ่อมเสริมโดยใช้กิจกรรมที่แปลกใหม่ มีเนื้อหาตรงกับความสนใจและระดับวุฒิภาวะของเด็ก

5. ในช่วงแรก ๆ ของการฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในการอ่านและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง แต่เมื่อครูบอกสาเหตุของความบกพร่องและให้กำลังใจ คำชมเชยเมื่อประสบผลสำเร็จในการเรียน กระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้น รวมทั้งนักเรียนมีบุคลิกภาพในการพูดดีขึ้นด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล คินฺดุมล "กลวิธีการสอนวิชาทักษะ" ศูนย์ศึกษา 13(1) : 14 - 17 มกราคม

2509

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ การสอนอ่านในชั้นประถม โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา 2494,

275 หน้า

_____ "แนวการสอนภาษาไทย" เอกสารนิเทศการศึกษาค้นคว้าภาษาไทย พระนคร :

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู 2514

กาญจนา เกียรติประวัติ วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ม.ป.ป., 258 หน้า

กาญจนา ขาวลำไย การศึกษาลักษณะการอ่านจับใจความของนักเรียนหลังการเรียน

ซ่อมเสริมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวังน้อยวิทยาคม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2530, 283 หน้า อุดรธานี

เกษร ขจรเดช การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ "ง" "น"

"คว" และ "ขว" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครราชสีมา

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 158 หน้า อุดรธานี

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือการปฏิบัติงานในหน้าที่หัวหน้า

การประถมศึกษาอำเภอและกิ่งอำเภอ โรงพิมพ์คุรุสภา 2525, 339 หน้า

จินนภา สัตบุศกร การศึกษาลักษณะทางการเรียนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์ วิธีการของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่มีการทดสอบย่อย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 65 หน้า อุดรธานี

จุฑามาศ สุวรรณโคตร "การอ่านเป็น" สามัญศึกษา 12 : 27 - 30 ธันวาคม 2519

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนิน

พระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทย กรุงเทพฯ 2505

เจิม คุ้มนวล "การสอนซ่อมเสริมภาคปฏิบัติ" มิตรครู 27(5) ปักษ์แรก 15 มีนาคม 2528

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน จิตวิทยาการอ่าน ไทยวัฒนาพานิช 2524, 144 หน้า

ชวาล แพ้ทุกอด เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า

_____ เทคนิคการวัดผล โรงเรียนแพร่ศุภคุณสรณ์ 2507, 387 หน้า

ชูศรี วงศ์รัทนะ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย เจริญผลการพิมพ์ 2527, 370 หน้า

_____ แบบแผนการทดลองและสถิติ ม.ป.ท. 2528, 309 หน้า

_____ เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ ม.ป.ท. 2523, 123 หน้า

ณัฐพร จิระโชติวานิช การศึกษาค้นหาการสอนเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526, 123 หน้า

อัครสำเนา

ณรงค์ ปานทอง การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2526, 173 หน้า

คุณัญพร ชำนิโรคคานต์ "ปัญหาการใช้ภาษาไทย" วิทยุศึกษา 20(6) สิงหาคม -

กันยายน 2516

คำรง ศิริเจริญ การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในวิชาที่เรียน อัตราความแปรปรวนของอัตราการเรียนรู้ (Learning Rate Variance) ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยวิธีเรียนให้รู้แจ้ง (Mastery Learning)

กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีบรรยาย ปรินญาณพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2524, 176 หน้า อัครสำเนา

ทัศนีย์ ฤกษ์เมธี วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา ชนะการพิมพ์ 2527, 196 หน้า

นิภา ชวนะพานิช การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยเรื่อง "สระเสียงยาว" สำหรับชั้นประถมศึกษา ตอนต้น วิทยานิพนธ์ ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 296 หน้า อัครสำเนา

นิกา เล็กบำรุง พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 62 หน้า อุดรธานี

บันลือ พุกกะวัน การประถมศึกษา ฉบับแก้ไขปรับปรุง พิมพ์ครั้งที่ 2 ไทวัฒนาพานิช 2522, 230 หน้า

วรรณกรรมสำหรับเด็ก ไทวัฒนาพานิช 2521, 138 หน้า

ปฐม นิคมานนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านแบบการรับรู้และการสร้างความคิดรวบยอดของเด็กประถมปีที่ 4 และ 7 ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร 2514, 125 หน้า อุดรธานี

ประเทิน มหาจันทร์ การสอนอ่านเบื้องต้น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2523, 326 หน้า

ประยูร แจงจบ ประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเนื้อหาบทเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดภูเก็ต ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 89 หน้า อุดรธานี

ปราณี เชียงทอง วรรณกรรมสำหรับเด็ก สุวีริยาสาส์น 2526, 149 หน้า

มะอับ โปะะกฤษณะ ลักษณะของภาษาไทย พิมพ์พิเศษ 2522, 213 หน้า

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พิมพ์ครั้งที่ 18 นนทบุรีการพิมพ์ พ.ศ. 2523, 1053 หน้า

พวงเล็ก อุทธะ การสร้างแบบฝึกหัดเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านระดับประถมศึกษา ศูนย์ส่งเสริมการอ่านภาคภาษาไทย วิทยาลัยครูพระนคร 2526, 33 หน้า

พรทิพย์ สุทธิพันธ์ การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลระนอง จังหวัดระนอง วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529, 267 หน้า อุดรธานี

พิมพ์พร กุทัยเลิศ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เรียนโดยใช้
แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526,
190 หน้า อุดรธานี

พูนพงษ์ งามเกษม การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 190 หน้า อุดรธานี

พูนศรี อัมพรไพ การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้าง
แบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, 178 หน้า อุดรธานี

เพ็ญแข สุภักดิ์ ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัด
กรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526,
113 หน้า อุดรธานี

ไพรัตน์ สุวรรณแสน "การทำและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ" ในคู่มือครูแนวคิดและ
พรรณนาบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา
หน้า 189 - 190 สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11, 2517

ภาคศึกษา 2 ยะลา วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย ยะลา โรงพิมพ์คุรุสัมพันธ์ 2506,
156 หน้า

มลวิภา กมลพรวัฒนา การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถม
ปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 29 หน้า อุดรธานี

รวีวรรณ ภูมิชัย "การสอนซ่อมเสริม" เอกสารการประชุมปฏิบัติการภาคคณิตศาสตร์ ครั้งที่ 2
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 ณ โรงเรียนมัธยมสาธิต ประสานมิตร 2523, 3 หน้า
อุดรธานี

รัตน์ ศรีไพพรรณ การสอนกลุ่บทักะ 1 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2528,
512 หน้า อักสำเนา

"แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน" ในคู่มือครู แนวความคิด
และพรรณนาบางประการ เกี่ยวกับกลุ่ตโยบายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา
เทา 189 - 186 สำนักงานเขตการศึกษา 11, 2517

รัฐจวน อินทรกำแหง วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น โรงพิมพ์พิชิต 2517,
125 หน้า

ราจิต สุวรรณรักษ์ การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงผันวรรณยุกต์
สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดบุรีรัมย์
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525, 123 หน้า อักสำเนา
ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ศึกษาพรจำกัด
2528, 314 หน้า

วรรณ โสภประยูร วรรณกรรมการประถมศึกษาหน่วยที่ 1 - 7 มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช สำนักพิมพ์กราฟิเคอาร์ท 2526, 476 หน้า

วันเพ็ญ สุกิกิตย์ การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธี
อ่านแล้วทำแบบฝึกหัด ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2528, 153 หน้า อักสำเนา

วราณี พลบูรณ์ การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ชั้นประโยคประถมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนเทศบาลจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2511 ปรินิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511, 168 หน้า อักสำเนา

วาสนา เกตุนาถ การอ่าน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
2521, 121 หน้า

วิชาการ, กรม คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อุดมการพิมพ์ 2525,
572 หน้า

วิชาการ, กรม คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงพิมพ์กรมการศาสนา
2523, 212 หน้า

_____ คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงพิมพ์กรมการศาสนา 2523,
516 หน้า

_____ คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จงเจริญการพิมพ์
2521, 144 หน้า

วิรัช พงษ์กุล การทดลองสอนซ่อมเสริมโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปในวิชาคณิตศาสตร์
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2527, 172 หน้า อัดสำเนา

วงเดือน วรรณไชย การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ค.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 89 หน้า อัดสำเนา

ศรีปัญญา อุษสอน การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่เรียนโดยใช่และไม่ใช่แบบฝึก โรงเรียนวัดอมรินทราราม กรุงเทพฯ วิทยานิพนธ์ ค.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527, 168 หน้า อัดสำเนา

ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม การสอนซ่อมเสริม (การสอนเพื่อบริการ)
พิมพ์ครั้งที่ 2 โอเคเอนสโตร์ 2525, 349 หน้า

_____ การสอนเพื่อบริการ อักษรบัณฑิต 2520, 317 หน้า

ศศิธร สุทธิแพทย์ แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 252 หน้า อัดสำเนา

ศึกษานิการ, กระทรวง แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 โรงพิมพ์คุรุสภา
2520, 16 หน้า

_____ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น 2520,
442 หน้า

ศึกษานิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัย : สภาพการรู้หนังสือของ
ผู้จบชั้นประถมปีที่ 4 โรงพิมพ์คุรุสภา 2512, 225 หน้า

ศึกษาศึกษา, กระทรวง กรมสามัญศึกษา แบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โรงพิมพ์คุรุสภา 2523, 252 หน้า

สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ การสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน กรมการ

ฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาศึกษา น.ป.ท. 2520, 59 หน้า อัดสำเนา

สมชัย ไชยกุล การสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำที่สะกดด้วยแม่ "กก" "กค" และ

"กข" สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาแม่ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526, 123 หน้า อัดสำเนา

สมบัติ ทัตถะรัตน์ การสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียนการอ่านสำหรับเด็กที่พูด

ภาษาถิ่นในจังหวัดขอนแก่น วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2526, 210 หน้า อัดสำเนา

สมศักดิ์ สันธุระเวช การสอนซ่อมเสริม แผนกมาตรฐานการศึกษา กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาศึกษา 2523, (โรเนียว)

สุครัตน์ เอกวานิช การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำสำหรับ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 123 หน้า

สุนันทา ทองซอน การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและ

นักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 167 หน้า อัดสำเนา

สุนาญ นิธิพราภูล การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจอันเกิดจาก

การอ่านหนังสือที่ใช้จำนวนของเด็กในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับหนังสือที่ใหญ่เขียน

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 95 หน้า

อัดสำเนา

สุมิศรา อังวัฒนกุล ภาษาไทย 5 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2527, 216 หน้า

อัดสำเนา

หทัย คันธยง การฝึกหนังสือสำหรับเด็ก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พญ.โลก 2525, 523 หน้า อักสำเนา

อรพินท สุวาสักดิ์ ความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประชาบาล

2 แห่ง ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

2510, 129 หน้า อักสำเนา

อักษร รุ่งดี การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อการอ่านระหว่าง

การสอนอ่านแบบปกติและการสอนอ่านโดยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 182 หน้า

อักสำเนา

อัญชลี แจ่มเจริญ ศึกษา 231 วิธีสอนวิชากลุ่มทักษะ "ภาษาไทย" โรงพิมพ์เจริญผล

2526, 130 หน้า

อารี ยิ่งสกุล อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการ

เขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 วิทยานิพนธ์

กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 68 หน้า อักสำเนา

อุทัย แก้วขาว ความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความคิดรวบยอดและการอ่านของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

2515, 109 หน้า อักสำเนา

อำไพ สุจริตกุล "การสอนเพื่อซ่อมเสริม" วารสารครูศาสตร์ 1(4 - 5) มิถุนายน -

กันยายน 2514

Babbs, Patricia Joan. "The Effects of Instruction in the Use of a Metacognitive Comprehension Monitoring Strategy Upon Fourth Grader's Reading Comprehension and Recall Performance," Dissertation Abstracts International. 44 : 1741-A, December, 1983.

Best, Bill Arnold. "The Effect of Special Programs on Mean Gains in Reading," Dissertation Abstracts International. 10 : 3316-A, April, 1969

- Block, James H. 1970. "The Effects of Various Levels of Performance on Selected Cognitive Affectives and Time Variable," in Mastery Learning : Theory and Practice. p. 104 - 106, ed., by James H. Block, New York, Holt Rinehart and Winston, Inc., 1971.
- Bloom, Kristine C. and Thomas J. Shuell. "Effects of Massed and Distributed Practice on the Learning and Retention of Second Language Vocabulary," Journal of Educational Research. 4 : 245 - 248, March - April, 1981.
- Bond, Guy L. and Miles A. Thinker. Reading Difficulties, Their Diagnosis and Correction. New York, Appleton Century - Crofts, 1957. 486 p.
- Burton, William Henry. Reading in Child Development. New York, Bopps Merrill Co., 1959. 608 p.
- Bush, Clifford L. and Mildred H. Huebner. Strategies for Reading in the Elementary School. London, Macmillan Company, 1970. 380 p.
- Canavan, P. Joseph and William O. Hechman. The way to Reading Improvement. Boston, Allyn and Bacon, 1966. 214 p.
- Cullner, Mabel. Interpretative Reading. Usom, Thailand, 1959. 218 p.
- Davidson, James Louise. "The Relationship Between Teachers' Questions and Pupils Responses During a Directed Reading Activity and a Directed Reading - Thinking Activity," Dissertation Abstracts International. 12 : 6273-A, June, 1971.
- Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York, The Macmillan Company, 1972. 447 p.
- Harris, Albert J. How to Increase Reading Ability. 3rd ed., New York, Longmans, Green and Co., 1956. 633 p.
- Horne, D. Sue. "The Effects of a Remedial Reading Program on Vocabulary and Reading Comprehension Achievement of Culturally Disadvantaged Children," Dissertation Abstracts International. 38(6) : 3249-A, June, 1977.
- John, Dennis B. "Cost Effectiveness of Three Methods of Remedial Instruction in Mastery Learning and the Relationship Between Aptitude and Achievement," Dissertation Abstracts International. 33 : 3475-A, January, 1973.

- Johnson, Ronald James. "The Effect of Training in Letter Names on Success in Beginning for Children of Differing Abilities," Dissertation Abstracts International. 3 : 1520-B September, 1970.
- Kenneth, Michael C. "An Investigation of the Variables of Bloom's Mastery Learning Model for Teaching Junior High School Mathematics," Dissertation Abstracts International. 32 : 3149-A, December, 1971.
- Kersh, Midred E. "A Strategy for Mastery in Fifth Grade Arithmetic," Mastery Learning Theory and Practice. Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1970. 121 p.
- Kittell, Jack F. "Intelligence Test Performance of Children from Bilingual Environment," The Elementary School Journal. 2 : 76 - 83, November, 1963.
- Kreidler, Charles W. "Reading as Skill, Structure and Communication," English Teaching Forum. xiii : 3 - 4, 1975.
- Lapp, Diane and James Flood. 1978. Teaching Reading to Every Child. New York, Macmillan Co. Inc.
- Niller, Lyle L. Developing Reading Efficiency. Burgess Publishing Company, Minnesota, 1972. 332 p.
- Paoni, Frank John. "Reciprocal Effects of Sixth Graders Tutoring Third Graders in Reading," Dissertation Abstracts. 31 : 3993-A, February, 1978.
- Petty, Green. "Language Workbooks and Practice Materials," Developing Language Skills in the Elementary School. New York, Allyn and Bacon, 1963. 689 p.
- Rivers, Willga M. Teaching Foreign Language Skills. The University of Chicago Press, 1968. 180,p.
- Sirota, Beverly S. "The Effect of a Planned Literature Program of Daily Oral Reading by the Teacher on the Voluntary Reading of Fifth Grade Children," Dissertation Abstracts International. 3 : 2320-A, November, 1971.
- Stevens, Kathleen. "The Effect of Topic Interest on the Reading Comprehension of Higher Ability Students," Journal of Educational Research. 6 : 365 - 367, July - August, 1980.

- Strang, Ruth. The Improvement of Reading. McGraw-Hill, 1967. 512 p.
- The World Book Encyclopedia. Field Enterprises Educational Corporation.
16 . 1969. 542 p.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton
Century Crofts, Inc., 1968. 671 p.
- Thomson, Albert N. "The Development and Validation of a Remedial
Program for Upward Bound Students Based Upon the Identification
of Deficiencies in aural - oral Communication," Dissertation
Abstracts International. 35(2) : 178 - 179-A, September, 1975.
- Wainwright, Gurdon R. Rapid. Reading Made Simple Great Britain.
W.H. Allen, Co, Ltd., 1972. 272 p.
- Wells, Timothy Monroe. "An Investigation Designed to test
Feasibility of Using Visual Literacy Techniques and the Language
Experience Approach to Reading to Develop the Reading Abilities
Remedial Fourth Grade Reader," Dissertation Abstracts International.
36(4) : 1292A, April, 1975.
- Wyckoff, Detores B. "A Study of Mastery Learning and Its Effects
on Achievement of Sixth Grade Social Studies Students,"
Dissertation Abstracts. 35(8) : 5160-A, February, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการคล้อยตามกัน (W) ค่าความยากง่าย (P)
ค่าอำนาจจำแนก (rpbis) ค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบวัด
ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ตารางเลขที่ 80/80
ของแบบฝึกหัดเสริมกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2

ตาราง แสดงค่าการจัดอันดับคะแนนข้อบกพร่องในการอ่านของครู 4 คน โดยใช้
สัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกัน (The Coefficient of Concordance W)
ของแบบทดสอบฉบับที่ 1

ครู นักเรียน	1		2		3		4		5		รวม
	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	
1	33	1	48	2	98	4	92	3	107	5	15
2	34	1	52	2	89	4	87	3	103	5	15
3	30	1	44	2	100	4	97	3	118	5	15
4	25	1	30	2	86	3	95	4	98	5	15
รวม		4		8		15		13		20	60

การหาค่าสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันของครู 4 คน ต่อนักเรียน 5 คน โดยใช้สูตรของ Kendall

$$\text{จากสูตร } W = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

W = สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S = ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย

K = จำนวนของผู้จัดอันดับ

n = จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

$$\text{จากตารางฉบับที่ 1 คะแนนอันดับเฉลี่ย} = \frac{60}{5} = 12$$

$$\begin{aligned} S &= (4-12)^2 + (8-12)^2 + (15-12)^2 + (13-12)^2 + (20-12)^2 \\ &= (-8)^2 + (-4)^2 + (3)^2 + (1)^2 + (8)^2 \\ &= 64 + 16 + 9 + 1 + 64 \end{aligned}$$

$$S = 154$$

$$K = 4$$

$$n = 5$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าจากสูตร } W &= \frac{12S}{K^2(n^3 - n)} \\ &= \frac{12 \times 154}{4^2(125 - 5)} = \frac{1848}{16 \times 120} \\ &= \frac{1848}{1920} = 0.9625 \end{aligned}$$

แสดงว่าแบบทดสอบการอ่านออกเสียงฉบับที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันเท่ากับ 0.9625

ตาราง แสดง การจัดอันดับคะแนนชอบกพร่องในการอ่านของครู 4 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกัน (The Coefficient of Concordance W) ของแบบทดสอบฉบับที่ 2

ครู \ นักเรียน	1		2		3		4		5		รวม
	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	คะแนน อ่านผิด	อันดับ	
1	34	1	38	2	109	4	103	3	126	5	15
2	36	1	42	2	89	3	96	4	117	5	15
3	34	1	25	2	101	3	111	4	127	5	15
4	24	1	31	2	83	3	94	4	108	5	15
รวม		4		8		13		15		20	60

การหาค่าสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันของครู 4 คน ต่อนักเรียน 5 คน โดยใช้

สูตรของ **Kandall**

ฉบับที่ 2

$$\text{จากสูตร} \quad W = \frac{12S}{K^2(n^3-n)}$$

W = สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S = ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจาก
คะแนนอันดับเฉลี่ย

K = จำนวนของผู้จัดอันดับ

n = จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

$$\text{จากตาราง 1} \quad \text{คะแนนอันดับเฉลี่ย} = \frac{60}{5} = 12$$

$$\begin{aligned} S &= (4-12)^2 + (8-12)^2 + (13-12)^2 + (15-12)^2 + (20-12)^2 \\ &= (-8)^2 + (-4)^2 + (1)^2 + (3)^2 + (8)^2 \\ &= 64 + 16 + 1 + 9 + 64 \end{aligned}$$

$$S = 154$$

$$K = 4$$

$$n = 5$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าจากสูตร} \quad W &= \frac{12S}{K^2(n^3-n)} \\ &= \frac{12 \times 154}{16 \times 120} = \frac{1848}{1920} \\ W &= 0.9625 \end{aligned}$$

แสดงว่าแบบทดสอบการอ่านออกเสียงฉบับที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์ของความคล้อยตามกัน
เท่ากับ 0.9625

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ
 ในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 1 ใช้แยกประเภทข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.50	0.36
2	0.46	0.28
3	0.90	0.20
4	0.56	0.32
5	0.58	0.28
6	0.60	0.32
7	0.54	0.60
8	0.72	0.32
9	0.52	0.24
10	0.64	0.48
11	0.36	0.24
12	0.56	0.40
13	0.66	0.36
14	0.44	0.40
15	0.48	0.32
16	0.60	0.32
17	0.60	0.48
18	0.54	0.36
19	0.58	0.68
20	0.50	0.44

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ
ในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 2 ในข้อสอบก่อนและสอบหลังการทดลอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.46	0.20
2	0.90	0.20
3	0.22	0.36
4	0.82	0.20
5	0.70	0.36
6	0.72	0.48
7	0.80	0.24
8	0.32	0.24
9	0.76	0.32
10	0.44	0.32
11	0.34	0.44
12	0.76	0.24
13	0.58	0.36
14	0.58	0.28
15	0.46	0.44
16	0.78	0.44
17	0.54	0.20
18	0.68	0.40
19	0.72	0.48
20	0.60	0.24

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 1
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สูตร คูเคอร์-ริชาร์ดสัน 20(KR-20)

$$\text{สูตร } r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum p_i q_i}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ = 20

$$\sum p_i q_i = 4.5708$$

หาความแปรปรวนของคะแนน

$$s_t^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)} \quad \text{เมื่อ } n \text{ แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของ}$$

กลุ่มตัวอย่าง = 50

$$s_t^2 = \frac{50 \times 8281 - 363609}{50(49)}$$

$$= \frac{414050 - 363609}{2450} = \frac{50441}{2450}$$

$$s_t^2 = 20.59$$

หาความเชื่อมั่นแทนค่าจากสูตร

$$r_{tt} = \frac{20}{20-1} \left\{ 1 - \frac{4.5708}{20.59} \right\}$$

$$= \frac{20}{19} \left\{ 1 - 0.22 \right\}$$

$$= 1.05 \times 0.78$$

$$r_{tt} = 0.8190$$

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.8190

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 2
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สูตร คูเคอร์-ริชาร์ดสัน (KR-20)

$$\text{สูตร} \quad r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum p_i p_i}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ = 20

$$\sum p_i p_i = 4.0024$$

หาความแปรปรวนของคะแนน

$$s_t^2 = \frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)} \quad \text{เมื่อ } n \text{ แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่ม}$$

ตัวอย่าง = 50

$$\therefore s_t^2 = \frac{50 \times 8736 - 389376}{50 \times (49)}$$

$$= \frac{436800 - 389376}{2450} = \frac{47424}{2450}$$

$$\therefore s_t^2 = 19.36$$

หาความเชื่อมั่นแทนค่าจากสูตร

$$r_{tt} = \frac{20}{20-1} \left\{ 1 - \frac{4.0024}{19.36} \right\}$$

$$= \frac{20}{19} \left\{ 1 - 0.21 \right\}$$

$$= 1.05 \times 0.79$$

$$\therefore r_{tt} = 0.8295$$

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านฉบับที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8295

ตาราง แสดงการยอดของจำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มแต่ละครั้งต่อคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง 1 ในแต่ละครั้งที่เรียนด้วย
แบบฝึกหัดเสริมขอบการลองในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (เกณฑ์ 80/80)

ครั้งที่ กลุ่ม	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	-	25	50	75	75	75	88	88	88	100
	48.33	67.50	84.58	80.83	83.75	83.75	82.08	87.50	89.17	91.25
2	-	88	88	88	75	75	88	88	100	100
	36.18	77.27	85.00	90.74	84.58	86.25	86.49	85.94	93.13	95.00
3	13	75	75	88	75	88	88	100	100	100
	54.75	79.40	77.92	81.82	87.04	87.95	87.50	89.38	92.08	90.63
4	-	38	50	75	75	88	88	88	100	100
	65.63	70.63	79.38	83.13	84.38	86.67	87.00	82.00	90.00	87.50
5	13	50	63	63	50	63	63	88	88	88
	55.43	75.00	74.22	75.00	72.50	83.33	84.50	82.14	83.75	83.75

ตาราง แสดงการย่อยของจำนวนนัก เรียนแต่ละกลุ่มแต่ละครั้งต่อคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง 2 ในแต่ละครั้งที่เรียนด้วยแบบฝึกหัดเสริมทั่วไป (เกณฑ์ 80/80)

ครั้ง กลุ่ม	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	-	25	50	25	63	63	25	50	75	38
	63.28	42.74	75.89	64.45	75.00	74.38	71.88	69.64	79.38	67.50
2	50	38	25	38	63	50	38	25	75	63
	62.21	66.90	57.50	80.40	68.13	68.75	68.75	69.38	80.63	73.75
3	13	13	38	25	50	25	38	50	38	38
	54.41	53.77	77.08	76.25	75.63	61.36	74.38	73.33	68.75	71.88
4	25	25	50	50	25	50	63	38	50	75
	41.27	73.32	78.57	80.15	69.85	76.34	79.17	70.00	72.50	82.50
5	13	38	50	38	25	50	38	38	63	50
	46.05	60.63	72.37	72.32	75.00	72.98	72.50	74.57	78.13	75.63

ภาคผนวก ข

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่อง อาชีพพร้อมรองเท้า แบบสอบอ่านออกเสียงภาษาไทย
ฉบับที่ 1 เรื่อง อาชีพพร้อมรองเท้า แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 1 เรื่อง
อาชีพพร้อมรองเท้า แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ฉบับที่ 1 เรื่อง
อาชีพพร้อมรองเท้า

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่อง เด็กดี แบบสอบอ่านออกเสียงภาษาไทย ฉบับที่ 2
เรื่อง เด็กดี แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 2 เรื่อง เด็กดี แบบบันทึก
พฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาไทย ฉบับที่ 2 เรื่อง เด็กดี

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่องอาชีพพร้อมรองเท้า

1. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อย่างน้อย 534 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 667 คำ
2. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องอย่างน้อย 22 คำ จากจำนวนคำควบกล้ำทั้งหมด 28 คำ
3. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงโดยไม่เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงโดยไม่ลดคำได้ถูกต้องอย่างน้อย 534 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 667 คำ
4. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงโดยไม่ตั่วหรืออ่านออกเสียงโดยไม่ตู่คำได้ถูกต้องอย่างน้อย 534 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 667 คำ
5. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถตอบคำถามความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องอย่างน้อย 16 ข้อ จากจำนวนคำถามทั้งหมด 20 ข้อ

แบบสออ่านออกเสียง ฉบับที่ 1

เรื่อง อาชีพซ่อมรองเท้า

ชายคนหนึ่งชื่อ รุ่งโรจน์ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฐานะยากจนมาก ไม่มีอาชีพทำอะไร เขาจึงคิดจะเป็นช่างซ่อมรองเท้า เขาได้พบลูกหลานมอญตัวหนึ่ง ทำทางหิวอาหาร เขารู้สึกสงสารจึงเอามันมาเลี้ยงไว้ และตั้งชื่อให้ว่า "เจ้ากวก" ทุก ๆ วัน เจ้ากวกจะเดินเป็นเพื่อนนายของมันไปรับจ้างซ่อมรองเท้า มันจะคอยระแวดระวังภัยให้นายของมันอย่างซื่อสัตย์ อาชีพรับซ่อมรองเท้าของรุ่งโรจน์ ในระยะแรกไม่ค่อยดี บางวันไม่มีใครมาจ้างเลย เขาก็ต้องอดทนนั่งรอไปเรื่อย ๆ หนึ่งวัน ดังนั้นวันใดที่รับจ้างได้เงินน้อยก็ต้องใช้อย่างประหยัด เก็บเล็กผสมน้อยไว้ใช้ภายหลัง ทุกวันรุ่งโรจน์จะออกไปซ่อมรองเท้าตั้งแต่เช้ามีด เพราะถ้าออกตอนเช้าจะมีคนมารอขึ้นรถเมล์กันมาก เขาเหล่านั้นจะเอารองเท้ามาให้ซ่อมแล้วตอนเย็นจะมารับคืน เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากและทำอย่างประหยัดสอยงามเพื่อเอาใจลูกค้า ในไม่ช้าก็มีลูกค้ามาใช้บริการมากขึ้นทุกวัน เขามีจรรยาบรรณต่ออาชีพมาก เพราะนอกจากเขาจะทำอย่างประหยัดสอยงามแล้ว เขายังมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า ไม่โก่งราคา ตรงต่อเวลาที่นัดกับลูกค้าทุกครั้ง นอกจากนั้นเขายัง เป็นคนที่ยึดถืออดทนอดกลั้นต่อคำติชมของลูกค้าด้วยความใจเย็นและไม่ถือโกรธด้วย

ในขณะที่เดียวกันกับที่รุ่งโรจน์ซ่อมรองเท้า เขาก็ศึกษารูปแบบรองเท้าที่คนนิยมและทันสมัยด้วย ในวันหยุดไม่ค่อยมีคนมาซ่อมรองเท้า เขาจึงปิดร้านและทดลองทำรองเท้าที่มีสไตร์แปลกใหม่ทันสมัยมาเสนอลูกค้าในราคาถูก เมื่อมีคนสั่งทำมากขึ้น เขาก็ตั้งโรงงานทำรองเท้าภายในบ้าน เขาอยากได้ลูกจ้างมาช่วยทำงานสักหนึ่งคน มีเด็กสองคนมาสมัคร รุ่งโรจน์ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเอาคนไหนดี เนื่องจากมีงบประมาณจำกัด จึงจ้างเป็นรายวันไปก่อน เด็กคนแรกชื่อ เสมีอน อีกคนชื่อ ชิคชม วันหนึ่งรุ่งโรจน์ได้เรียกเด็กสองคนไปหาพร้อมกับจ่ายเงินให้ไว้ให้คนละ 100 บาท เสมีอน และชิคชมก็ใจมากรีบนำเงินไปอวดพ่อแม่ เสมีอนฝากเงินไว้กับแม่เพื่อใช้ยามจำเป็น ส่วนชิคชมเอาเงินซื้อของกินและใช้หมด

อาทิตย์ต่อมา รุ่งโรจน์ก็เรียกเสมียนกับชีวิตมไปหาแล้วให้เงินอีก เสมียนพูดว่า "คุณลุงครับ เงินที่คุณลุงให้ยังใช้ไม่หมดเลยผมยังไม่รับหรอกครับ" ส่วนชีวิตมบอกว่าใช้หมดตั้งแต่วันที่ให้ไปแล้ว หลังจากเด็กทั้งสองคนกลับไปแล้ว รุ่งโรจน์คิดว่าเขามีเหตุผลเพียงพอที่จะเลือกคนใดคนหนึ่งมาทำงาน วันรุ่งขึ้น รุ่งโรจน์ก็บอกเสมียนให้มาช่วยซ่อมรองเท้าตลอดไป

เวลาผ่านไปไม่นาน การทำรองเท้าของรุ่งโรจน์ก็ขยายตัวมากขึ้น เขามีจักรสำหรับเย็บรองเท้าเอง มีลูกค้ามากขึ้น เพราะรองเท้าที่เขาทำเป็นที่นิยมของลูกค้าทั่วไป แต่เขาก็ไม่ละทิ้งงานรับจ้างซ่อมรองเท้าควบคู่ไปด้วย รุ่งโรจน์เคยยากจนมาก่อนเมื่อมีฐานะร่ำรวยขึ้นจึงมีความเมตตากรุณา ไม่ตระหนี่ถี่เหนียวแก่ลูกจ้างหรือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เขาจึงเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนบ้าน ส่วนเสมียนก็ทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียร ซื่อตรงต่อนายจ้าง เคือนตนด้วยตนเอง เสมอ หนักเอาเบาสู้ ไม่เคยหลีกเลี่ยงงาน และมีความชำนาญมากขึ้น ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารุ่งโรจน์เลย เขาคิดว่าสักวันหนึ่งอยากจะมีร้านซ่อมรองเท้าเป็นของตัวเองบ้าง

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เรื่อง อาชีพห่อมรวงเท้า

คำสั่ง จง เลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วกากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้า
ข้อความที่เลือกลงในกระดาษคำตอบ

1. พฤติการณ์ข้อใดแสดงถึง ความซื่อสัตย์ ก. มานพเลี้ยงดูคุณพ่อนานถึง แกกรรม ข. สุรชาติเอาเงินที่แม่ค้าทอนเกิน ไปคืน ค. เจ้าจุกัดคนแปลกหน้าที่เข้ามา บริเวณบ้าน ง. พรสุคากลับจากที่ทำงาน เวลา 17.00 น. ทุกวัน	3. การกระทำข้อใดแสดง ถึง ความอดทน ก. บิดีไม่ร้องไห้เมื่อถูกครูตี ข. มาลีไม่โกรธ เพื่อนที่ดูถูก ค. สมฤดีต้อง เดินทางไกลไป โรงเรียนทุกวัน ง. อรพรรณสวมเสื้อผ้าหนา ๆ หลายตัวกันหนาว
2. รุ่งโรจน์ทำรองเท้าหุ้มรองเท้า เพื่อจะได้เงินมาก ๆ เป็นการกระทำ ที่ถูกต้องหรือไม่ ก. ถูกต้อง เพราะจะเสียค่าพูด ข. ถูกต้อง เพราะเงินมีความ สำคัญต่อชีวิต ค. ไม่ถูกต้อง เพราะประสิทธิภาพ ไม่ดีพอ ง. ไม่ถูกต้อง เพราะร่างกาย ต้องการพักผ่อนพอสมควร	4. ความเป็นคนมีเหตุผลมีประโยชน์ต่อ คนใดมากที่สุด ก. ช่วยให้เกิดความสามัคคี ข. ช่วยให้เกิดความซื่อสัตย์ ค. ช่วยให้เกิดความยุติธรรม ง. ช่วยให้เกิดความประหยัด

5. พฤติการณ์ข้อใดแสดงถึงควมมีเหตุผลมากที่สุด ก. สมศักดิ์ไม่ทำการบ้านเพราะพี่สาวแต่งงาน ข. สมควรไม่มาโรงเรียนเพราะไปเฝ้าไข้พ่อที่โรงพยาบาล ค. วิภาไม่มาหาเทียนพรรษาเพราะไปรับจ้างชุดมันส์ประหลาด ง. ภาวณิไม่มาช่วยเพื่อนทำแปลงเกษตร เพราะยังทำการบ้านไม่เสร็จ	8. ถ้ารุ่งโรจน์ประสบภาวะขาดทุนและมีหนี้สินเพิ่มขึ้น เขาควรทำอย่างไร ก. พึ่งศาสนาโดยการบวช ข. ยืมเงินธนาคารมาใช้หนี้ ค. หาต้นเหตุแล้วหาเหตุผลแก้ไข ง. ท่องเที่ยวให้เพลินเพลินแล้วคิดแก้ไข
6. ซิคชมรู้สึกอย่างไรที่ไม่ได้ทำงาน ก. เสียใจ ข. เศร้าใจ ค. รักทศใจ ง. สลดทศใจ	9. พฤติการณ์ที่รุ่งโรจน์ซื้อสัตย์ต่อลูกค้าไม่โกงราคาและตรงต่อเวลา แสดงว่าเขาเป็น คนอย่างไร ก. มีความซื่อสัตย์ ข. มีความรับผิดชอบ ค. มีความตรงต่อเวลา ง. มีจรรยาบรรณต่ออาชีพ
7. ข้อใดมีความสัมพันธ์กับควมมีเหตุผลมากที่สุด ก. ความเชื่อมั่น ข. ความซื่อสัตย์ ค. ความยุติธรรม ง. ความประหยัด	10. ข้อใดมีความสำคัญต่อจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ ก. มีความซื่อตรงซื่อสัตย์ ข. ระมัดระวังตัวไม่ให้ถูกติเตียน ค. ทุกอาชีพต้องได้รับผลตอบแทน ง. อาชีพบางอาชีพต้องการผู้เชี่ยวชาญ

11. รุ่งโรจน์ต้องรักษาคุณภาพของรองเท้าที่เขาทำขึ้น เหตุผลข้อใดที่แตกต่างจากพวก ก. เพื่อให้ขายได้ดี ข. เพื่อให้ใช้ได้นาน ค. เพื่อให้มีชื่อเสียง ง. เพื่อให้ลูกค้าเชื่อถือ	14. เหตุการณ์ใดเกิดเป็นอันดับที่ 4 ก. เสมือนได้ทำงาน ข. รุ่งโรจน์อยากได้ลูกจ้าง ค. เจากวกเดินเป็นเพื่อนนายของมัน ง. รุ่งโรจน์จ่ายเงินให้ไว้ใช้คนละ 100 บาท
12. การที่รุ่งโรจน์ทดลองทำรองเท้าที่มีรูปแบบแปลกใหม่ทันสมัยแสดงว่าเขาเป็นคนอย่างไร ก. มีความคิดทันสมัย ข. มีความขยันหมั่นเพียร ค. มีความรับผิดชอบสูงต่ออาชีพ ง. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	15. เหตุใดรุ่งโรจน์จึงเลือกเสมือนได้ทำงาน ก. เป็นคนมีความซื่อตรง ข. เป็นคนมีความซื่อสัตย์ ค. เป็นคนรู้จักประหยัด ง. เป็นคนรู้จักกตัญญู
13. ข้อใดมีความหมายเหมือนคำว่า "ตระหนี่ถี่เหนียว" ก. มานะไม่ยอมให้เพื่อนลอกการบ้าน ข. วันชัยไม่ยอมให้เพื่อนยืมมีดเหลาหินสอ ค. วรรณภาไม่ยอมให้เพื่อนทำแปลง เกษตรของตน ง. ชูศักดิ์ไม่ยอมให้เพื่อนทำดอกไม้ประดิษฐ์ให้ตน	16. ถ้ารุ่งโรจน์รับชิตชมไว้ทำงาน นักเรียนคิดว่าในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นต่อชิตชม ก. ชิตชมดีใจที่ได้ทำงาน ข. พ่อแม่ของชิตชมดีใจมาก ค. ทรัพย์สินสมบัติของชิตชมจะมีมากขึ้น ง. ชิตชมจะเก็บสะสมเงินทองได้น้อยมาก

17. พฤติการณ์ของซิกชมแสดงว่าเขาเป็นคนเช่นไร ก. ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ข. ไม่รู้จักประหยัดการใช้จ่าย ค. ไม่รู้จักประมาณการใช้จ่าย ง. ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม	19. เสมือนทำงานไม่เคยหลักเลียง หมายถึงข้อใด ก. ทำงานหนักต่อไปจะรำรวย ข. ทำงานให้นายจ้างเห็นสม่ำเสมอ ค. ทำงานทุกอย่างไม่ว่าหนักหรือเบา ง. ทำงานทุกอย่างเมื่ออยู่ต่อหน้านายจ้าง
18. เรื่องนี้ต้องการกล่าวถึงอะไร ก. อาชีพที่สุจริต ข. หัวอกลูกจ้าง ค. หัวอกของพ่อแม่ ง. อาชีพพร้อมรองเท้า	20. "เตือนตนด้วยตนเอง" ข้อความนี้ต้องการสอนอะไร ก. การประหยัด ข. ความสามัคคี ค. การควบคุมตนเอง ง. ความกตัญญูทดแทน

แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงรายบุคคล เรื่อง อาชีพพร้อมรองเท้า

ชื่อ.....ชั้น ปศ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้

อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน

อ่านออกเสียง ร ล ว คบกล้ำไม่ชัดเจน

อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ

อ่านออกเสียงตุ๋ตัว หรืออ่านออกเสียงตุ๋คำ

ชาย คน หญิง ชื่อ รุ่งโรจน์ เรียน จบ

ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ฐานะ ยาก จน มาก ไม่ มี

อาชีพ ทำ อะไร เขา จึง คิด จะ เป็น ช่าง

ซ่อม รองเท้า เขา ได้ พบ ลูก หมา ผอม โข

ตัว หญิง ทำ ทาง หิว อาหาร เขา รู้สึก สงสาร

จึง เอา มัน มา เลี้ยง ไว้ และ ตั้ง ชื่อ

ให้ ว่า เจ้า กวัก ทุก ๆ วัน เจ้า กวัก จะ

เดิน เป็น เพื่อน นาย ของ มัน ไป รับจ้าง

หอม รองเท้า มัน จะ คอย ระแวก ระวัง ภัย ให้

นาย ของ มัน อย่าง ไร้สัจย์ อาชีพ รับ หอม รองเท้า

ของ รุ่งโรจน์ ใน ระยะ แรก ไม่ คอย ที่ บาง

วัน ไม่ มี ใคร มา จ้าง เลย เขา ก็

ต้อง ออกทน นั่ง รอ ไป เรื่อย ๆ ทั่ววัน ดังนั้น วัน

ใด ที่ รับ จ้าง ได้ เงิน น้อย ก็ ต้อง

ใช้ อย่าง ประหยัด เก็บ เล็ก ผสม น้อย ไว้ ใช้

กาย หน้า ทุก วัน รุ่งโรจน์ จะ ออก ไป ช่อม

รองเท้า ตั้ง แท้ เข้า มีด เพราะ ถ้า ออก ตอน

เข้า จะ มี คน มา รอ ขึ้น รถเมล์ กัน

มาก เขา เหล่า นั้น จะ เอา รองเท้า มา

ช่อม แล้ว ตอน เย็น จะ มา รับ คีน เขา

ต้อง ใช้ ความ พยายาม อย่าง มาก และ ทำ อย่าง

ประณีต สวย งาม เพื่อ เอา ใจ ลูกค้า ใน ไม่

ช้า ก็ มี ลูกค้า มา ใช้ บริการ มาก ขึ้น

ทุก วัน เขา มี จรรยาบรรณ ต่อ อาชีพ มาก เพราะ

นอกจาก เขา จะ ทำ อย่าง ประณีต สวย งาม

แล้ว เขา ยัง มี ความ ซื่อสัตย์ ต่อ ลูกค้า ไม่

โก่ง ราคา ทรง ต่อ เวลา ที่ นึก กับ ลูกค้า

ทุก ครั้ง นอก จาก นั้น เขา ยัง เป็น คน

ที่ ี่ รุ้ จัก อดทน อดกลั้น ต่อ คำ ติ ชม

ของ ลูกค้า ้วย ความ ใจ เย็น และ ไม่ ถือ

โกรธ ้วย

ใน ขณะ เคี้ยว กัน กับ ที่ รุ่งโรจน์

หอม ร่องเท้า เขา ก็ ศึกษา รูปแบบ ร่องเท้า ที่ คน

นิยม และ ท้น สมัย ้วย ใน วันหยุด ไม่ คอย

มี คน มา ขอม รองเท้า เขา จึง ปิด ร้าน

และ ทดลอง ทำ รองเท้า ที่ มี สไตร์ แปลก ใหม่

ทัน สมัย มา เสนอ ลูกค้า ใน ราคา ถูก เมื่อ

มี คน สิ่ง ทำ มากขึ้น เขา ก็ ตั้ง โรงงาน

ทำ รองเท้า ภาย ใน บ้าน เขา อยาก ได้ ลูก

จ้าง มา ช่วย ทำ งาน สัก หนึ่ง คน มี

เด็ก สอง คน มา สมัคร รุ่งโรจน์ ตัด สิ้น ใจ

ไม่ ถูก ว่า จะ เอา คน ไหน ดี เนื่อง

จาก มี งบประมาณ จำกัด จึง จ้าง เป็น รายวัน

ไป ก่อน เด็ก คน แรก ชื่อ เสมือน อีก คน

ซื้อ ชิคชม วัน หนึ่ง รุ่งโรจน์ ได้ เรียก เด็ก สอง

คน ไป หา พร้อม กับ จ่าย เงิน ให้ ไว้

ใช้ คน ละ 100 บาท เสมือน และ ชิคชม ก็ ใจ

มาก รีบ นำ เงิน ไป อวด พ่อแม่ เสมือน ผาก

เงิน ไว้ กับ แม่ เพื่อ ใช้ ยาม จำเป็น ส่วน

ชิคชม เอา เงิน ซื้อ ของ กิน และ ใช้ หมค

อาทิตย์ ต่อ มา รุ่งโรจน์ ก็ เรียก เสมือน กับ ชิคชม

ไป หา แล้ว ให้ เงิน อีก เสมือน พุด ว่า

คุณลุง ครับ เงิน ที่ คุณลุง ให้ ยัง ใช้ ไม่

หมค เลย ผม ยัง ไม่ รับ หรอก ครับ ส่วน

ชิต'คม บอก ว่า ใช'้ หมค' คั้'ง แ่' วัน ที่

ให้ ไป แล้'ว หลัง จาก เด็ก ทั้ง สอง คน

กลับ ไป แล้'ว รุ่'งโรจน์ คิค' ว่า เขา มี เหตุ'ผล

เพียง พอ ที่ จะ เลือ'ก คน ใด คน หนึ่ง

มา ทำ'งาน วัน รุ่'ง ขึ้น รุ่'งโรจน์ ก็ บอก เสม'ือน

ให้ มา ช่วย 'ซ่อม ร่อง'เท้า ตลอด ไป

เวลา 'ผ่าน ไป ไม่ นาน การ ทำ

ร่อง'เท้า ของ รุ่'งโรจน์ ก็ ขยาย ตัว มาก ขึ้น เขา

มี จักร สำหรับ เย็บ ร่อง'เท้า เอง มี ลูก'ค้า มาก

ขึ้น เพราะ รองเท้า ที่ เขา ทำ เป็น ที่ นิยม

ของ ลูกค้า ทั่ว ไป แต่ เขา ก็ ไม่ ละทิ้ง

งาน รับจ้าง หอม รองเท้า คบ คู่ ไป ควย

รุ่งโรจน์ เคย ยาก จน มา ก่อน เมื่อ เขา มี

ฐานะ ร่ำรวย ขึ้น จึง มี ความ เมตตา กรุณา ไม่

ตระหนี่ถี่เหนียว แก่ ลูกจ้าง หรือ ผู้ ตกทุกข์ ได้ ยาก เขา

จึง เป็น ที่ รัก ใคร ของ เพื่อน บ้าน ส่วน

เสมือน ก็ ทำงาน ควย ความ ขยัน หมั่นเพียร ซื่อตรง ต่อ

นายจ้าง เคือน ตน ควย ตน เอง เสมอ หน้า

เอา	เมา	สู้	ไม่	เคย	หัด	เลี้ยง	งาน	และ

มี	ความ	ชำนาญ	มาก	ขึ้น	ไม่	ยิ่ง	หย่อน	ไป

กว่า	รุ่งโรจน์	เคย	เขา	คิด	ว่า	สัก	วัน	หนึ่ง

อยาก	จะ	มี	ร้าน	ซ่อม	รองเท้า	เป็น	ของ	ตัวเอง

บาง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเรื่องแก้กวี

1. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ อย่างน้อย 538 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 673 คำ
2. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องอย่างน้อย 58 คำ จากจำนวนคำควบกล้ำทั้งหมด 72 คำ
3. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงโดยไม่เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงโดยไม่ลดคำได้ถูกต้องอย่างน้อย 538 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 667 คำ
4. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงโดยไม่ตู่ตัวหรืออ่านออกเสียงโดยไม่ตู่คำได้ถูกต้องอย่างน้อย 538 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 673 คำ
5. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถตอบคำถามความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องอย่างน้อย 16 ข้อ จากจำนวนคำถามทั้งหมด 20 ข้อ

แบบสออ่านออกเสียงฉบับที่ 2

เรื่อง เด็กดี

ในหมู่บ้านหนองกวางของภาคอีสาน อาชีพหลักของชาวบ้านคือทำไร่มันสำปะหลังเพียงอย่างเดียว เพราะพื้นที่มีความแห้งแล้ง หมู่บ้านตั้งอยู่ในเขตเชิงเขาป่าสงวนแห่งชาติ ชาวบ้านต้องทำงานหนักอย่างที่เรียกว่า "ตัวเป็นเกลียว" นอกจากทำไร่ของตัวเองแล้วยามว่างชาวบ้านจะเข้าป่าหาหน่อไม้ น้ำผึ้ง สมุนไพรไปขายในตัวเมือง แล้วเลือกซื้อสิ่งของที่ต้องการกลับบ้าน ชาวบ้านบางคนก็ไปรับจ้างค้ายาสูบ หรือซุกมันสำปะหลังของเพื่อนบ้าน เพื่อช่วยเหลือเพื่อนจนครบครัว

แพรวกับพลอยเป็นเพื่อนกัน เด็กหญิงทั้งสองกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโนนกวานไพร แพรวและพลอยเป็นเด็กที่ขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ อดทน อดกลั้น และรับผิดชอบสูง ทำงานเป็นระเบียบ แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ชอบอ่านและค้นคว้าหนังสือในห้องสมุดในเวลาว่างเสมอ จึงเป็นเด็กที่เรียนเก่ง แพรวและพลอยมีนิสัยสุขุมรอบคอบ ระวัง พูดจาสุภาพอ่อนน้อมและไพเราะกับทุก ๆ คน ไม่เคยยกตนข่มเพื่อนว่าเก่ง ไม่เคยกล่าวร้ายหรือยุแหย่ให้เพื่อนแตกความสามัคคี แพรวและพลอยมีนิสัยคล้ายกันอีกอย่างคือ ชอบช่วยเหลือเพื่อน ดังนั้นเขาทั้งสองจึงเป็นที่รักของเพื่อน ๆ และครูมักได้รับคำชมจากครูว่าเป็นเด็กดีเสมอ ๆ สำหรับพลอยหลังจากเลิกเรียนแล้วจะรีบกลับบ้านรีบทำการบ้านให้เสร็จก่อน แล้วจึงช่วยคุณแม่เลี้ยงน้อง และเก็บกวาดทำความสะอาดบ้านตามที่ครูเคยสอนไว้

วันหนึ่งเป็นวันหยุดเรียนในเดือนพฤศจิกายน แพรวและพลอยได้ไปเที่ยวบ้านของพิชิตพงษ์ ครอบครัวของพิชิตพงษ์มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมาก คุณพ่อทำงานเป็นวิศวกร คุณแม่ทำงานเป็นนางพยาบาล บ้านของพิชิตพงษ์นี้ต้องข้ามคลองไป ในขณะที่เขาทั้งสองเดินมาถึงกลางทาง ฝนเริ่มตั้งเค้าท้องฟ้ามีครีเม่ ลมพัดแรงมาก พลอยจึงชวนแพรวไปหลบฝนที่ไต้ต้นไม้สูงใหญ่ แต่แพรวห้ามไว้แล้วบอกว่า "ครูบอกว่าต้นไม้สูงใหญ่อาจเกิดฟ้าผ่าหรือหักทับให้เป็นอันตรายได้" ทั้งสองจึงหลบฝนที่ไต้ต้นไม้ย่นหน้า พอฝนหยุดตกทั้งสองก็รีบ

เดินไปบ้านของพิชิตพงษ์ทันที ในขณะที่เขาเดินมาถึงริมคลอง เขาก็มองเห็นมดแดงตัวหนึ่ง ไกลจะจมน้ำตาย แพรจึงเอาใบมะม่วงข้อนมันขึ้นมา แล้ววางบนฝ่ามือของพลอย มดแดงตัวนั้นก็จมน้ำตาย มันไต่ไปมาบนฝ่ามือของพลอย เหมือนกับจะขอบคุณเด็กทั้งสองที่ช่วยชีวิตให้มันรอดตาย พลอยเห็นมดแดงแข็งแรงแล้ว ก็ปล่อยไว้ที่ต้นไม้ แล้วเดินทางต่อไป

เมื่อแพรและพลอยมาถึงบ้านเพื่อน พิชิตพงษ์มองเห็นก่อนจึงรีบออกมาต้อนรับ พร้อมกับให้ทำตัวตามสบาย เหมือนอยู่บ้านของตัวเอง แล้วหาเสื้อผ้าของพี่สาวมาให้ผลัดเปลี่ยน เด็กหญิงทั้งสองก็เล่าเรื่องที่ไต่ช่วยมดแดงให้พิชิตพงษ์ฟัง พิชิตพงษ์ชมเพื่อนว่าเป็นคนใจดี มีเมตตา เด็กทั้งสองก็ได้ยิ้มแป้น พ่อแม่ของพิชิตพงษ์เตรียมอาหารเที่ยงเสร็จ เห็นเด็กทั้งสามนั่งคุยกันอยู่ แม่ก็บอกให้พิชิตพงษ์พาเพื่อนไปรับประทานข้าว เสร็จแล้วก็ไปยกถาดผลไม้มาให้เพื่อนกินด้วย ซึ่งมีทั้งมะละกอ น้อยหน่า พุทรา กว๊ายไซ่ ขนุน มะพร้าว ละมุด และมะม่วง พร้อมพริกผสมเกลือใส่ถ้วยมาด้วย ขณะที่กินผลไม้ด้วยความเอร็ดอร่อยอยู่นั้น เด็กทั้งสามคนก็คุยกันด้วยความสนุกสนาน เมื่อถึงเวลาบ่าย 3 โมงเย็น แพรและพลอยก็กราบลาคุณแม่ของเพื่อน พิชิตพงษ์ก็เดินมาส่งเพื่อนที่ริมคลอง แพรและพลอยกลับถึงบ้านโดยปลอดภัย

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เรื่อง เด็กดี

คำสั่ง จง เลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียง คำตอบเดียว แล้วกากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้า
ข้อความที่เลือกลงในกระดาษคำตอบ

1. เพราะเหตุใดชาวบ้านหนองกวางจึงปลูกมันล้มประหลาด เพียงอย่าง เดียว ก. พื้นที่เหมาะสม ข. พื้นที่ย่อยบนภูเขาสูง ค. พื้นที่ย่อยบนที่ราบสูงเชิงเขา ง. พื้นที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ	4. หลังจากช้อนมคเค่งขึ้นมาแล้ว แพรเอาไว้ที่ไหน ก. บนใบไม้ ข. บนกิ่งไม้ ค. บนพื้นดิน ง. บนฝ่ามือ
2. เวลาว่างชาวบ้านจะทำอะไร ก. หาน้ำผึ้ง ข. หาหน่อไม้ ค. หาสมุนไพร ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา	5. เหตุการณ์เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน ก. ในเมืองแห่งหนึ่ง ข. ในชนบทแห่งหนึ่ง ค. ในเมืองแห่งหนึ่งของภาคอีสาน ง. ในชนบทแห่งหนึ่งของภาคอีสาน
3. เพราะเหตุใดครอบครัวของพิศพจน์จึงมีฐานะดีมาก ก. ได้รับมรดกตกทอด ข. คุณพ่อทำงานเป็นวิศวกร ค. คุณพ่อและคุณแม่รับราชการ ง. ยังสรุปแน่นอนไม่ได้	6. ที่บ้านของพิศพจน์มีส่วนอะไร ก. มะม่วง ข. พุทรา ค. กลวยไข ง. ยังสรุปแน่นอนไม่ได้

7. ส่วนผสมของพริก เกล็ดน่าจะมีอะไรบ้าง ก. พริกและเกล็ด ข. เกล็ดและน้ำตาล ค. พริกและน้ำตาล ง. พริก เกล็ด น้ำตาล	11. เหตุการณ์เรื่องนี้เกิดขึ้นในฤดูอะไร ก. ต้นฤดูฝน ข. ต้นฤดูร้อน ค. ปลายฤดูฝน ง. ปลายฤดูร้อน
8. จากเรื่อง เด็กทั้งสามคน น่าจะนั่งรับประทานผลไม้กันที่ไหน ก. หองครัว ข. หองอาหาร ค. หองรับแขก ง. สนามหน้าบ้าน	12. ขณะที่กินผลไม้ เด็กทั้งสามคนคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไร ก. เรื่องการบ้านที่ครูสั่ง เมื่อวันก่อน ข. เรื่องการหลบฝนและช่วยมดแคง ค. เรื่องงานวันลอยกระทงที่โรงเรียนจะจัดขึ้น ง. เรื่องแปลงผักที่กำลังเจริญงอกงามที่โรงเรียน
9. เรื่องนี้ต้องการกล่าวถึงอะไร ก. แพรและพลอย ข. ความเมตตากรุณา ค. ลักษณะของเพื่อนที่ดี ง. ความประพฤติของ เด็กดี	13. ถาคใส่ผลไม้ น่าจะมีลักษณะอย่างไร ก. มีลักษณะกลม ๆ ทำด้วยไม้ไผ่ ข. มีลักษณะสี่เหลี่ยมทำด้วยพลาสติก ค. มีลักษณะวงรีทำด้วยกานมะพร้าว ง. อาจเป็นไปได้ทั้งสามข้อที่กล่าวมา
10. จากเรื่อง คำว่า "ใจดี" หมายถึงคุณธรรมข้อใด ก. ความซื่อสัตย์ ข. ความเมตตากรุณา ค. ความไม่เห็นแก่ตัว ง. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	14. เพราะเหตุใดในถาคผลไม้จึงต้องใส่พริกเกล็ดมาด้วย ก. ผลไม้บางชนิดมีรสเปรี้ยว ข. เป็นมารยาทของเจ้าของบ้าน ค. พืชคพวงส้มเอาถ้วยพริก เกล็ดออก ง. แพรและพลอยบอกให้เอาพริก เกล็ดมาด้วย

15. ขณะที่เด็กทั้งสามคนนั่งคุยกันอยู่นั้น คุณแม่ของพิชิตพงษ์อยู่ที่ไหน ก. ห้องครัว ข. ห้องรับแขก ค. ส่วนหลังบ้าน ง. สนามหน้าบ้าน	18. ถ้าเปรียบมดแดงเป็นคนที่ เมื่อประสบเคราะห์กรรม แล้วมีคนมาช่วยให้รอดตาย ตรงกับสุภาษิตข้อใด ก. เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน ข. มีบุญญาประคองคงอาวุธ ค. เจอไม้งามเพื่อยามชวานกีน ง. คนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้
16. ถ้าเด็กทั้งสองไม่ช่วยมดแดง ผลมดแดงจะเป็นอย่างไร ก. มดแดงจะตาย ข. มดแดงจะเป็นหวัด ค. มดแดงจะรีบว่ายขึ้นริมคลอง ง. มดแดงจะเล่นน้ำอยู่ในคลอง	19. พฤติกรรมคุณแม่ของพิชิตพงษ์แสดงถึงคุณธรรมข้อใด ก. ความกรุณา ข. ความเมตตา ค. ความยุติธรรม ง. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
17. ข้อใดหมายถึงลักษณะของ คลอง ก. ส่วนที่ยื่นไปในน้ำ ข. ส่วนที่บริเวณมีน้ำล้อมรอบ ค. ส่วนที่เว้าเข้าไปในแผ่นดิน ง. ส่วนที่สองฝั่งขนานกันตลอดแนว	20. เพราะเหตุใดโคแพร่จึง เอามดแดงวางบนฝ่ามือของพลอย ก. เพราะต้องการให้มดแดงพักผ่อน ข. เพราะใบมะม่วงขนาดเล็กเกินไป ค. เพราะมดแดง เกาะใบมะม่วงไม่ติด ง. เพราะต้องการให้ความอบอุ่นแก่มดแดง

แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงรายบุคคลเรื่องเด็กดี

ชื่อ.....ชั้น ปศ. โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้

○อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน

△อ่านออกเสียง ร ล ว ความกำกวมไม่ชัดเจน

/ อ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ

— อ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่านออกเสียงคู่คำ

ใน หมู่ บ้าน หนอง กว้าง ของ ไร่

อีสาน อาชีพ หลัก ของ ชาว บ้าน คือ ทำไร มั่นสมประหลัง

เพียง อย่าง เคียว เพราะ พื้นที่ มี ความ แห้งแล้ง หมู่

บ้าน ตั้ง อยู่ ใน เขต เขียงเขา ป่า สงวน แห้ง

ชาติ ชาว บ้าน ต้อง ทำงาน หนัก อย่าง ที่ เรียก

ว่า ตัว เป็น เกลียว นอก จาก ทำไร ของ ตัวเอง

เด็ก ที่ ชยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ อดทน อดกลั้น และ รับผิดชอบ

สูง ทำ งาน เป็น ระเบียบ แต่ง กาย สะอาด เรียบ

ร่อย ชอบ อ่าน และ ค้นคว้า หนังสือ ใน ห้อง สุม

ใน เวลา ว่าง เสมอ จึง เป็น เด็ก ที่ เรียบ

เก่ง แพร และ พลอย มี นิสัย สุขุม รอบคอบ ระวัง

พูด จา สุภาพ อ่อน น้อม และ ไพเราะ กับ ทุก ๆ คน

ไม่ เคย ยก ตน ข่ม เพื่อน ว่า เก่ง ไม่

เคย กลาวร้าย หรือ ยุแหย่ ให้ เพื่อน แหก ความ

สามัคคี แพร และ พลอย มี นิสัย คลาย กัน อีก

อย่าง คือ ชอบ ช่วย เหลือ เพื่อน คังนั้น เขา ทั้ง

สอง จึง เป็น ที่ รัก ของ เพื่อน ๆ และ ครู

มัก ได้ รับ คำ ชม จาก ครู ว่า เป็น

เด็กดี เสมอ ๆ สำหรับ พลอย หลัง จาก เลิก เรียน แล้ว

จะ รีบ กลับ บ้าน รีบ ทำ การบ้าน ให้ เสร็จ

ก่อน แล้ว จึง ช่วย คุณแม่ เลี้ยง น้อง และ เก็บ

กวาด ทำ ความ สะอาด บ้าน ตาม ที่ ครู เคย

สอน ไว

วัน หนึ่ง เป็น วัน หยุด เรียน ใน

เดือน พฤศจิกายน แพร และ พलय ได้ ไป เทียว บ้าน

ของ พืชพงษ์ ครอบ ครว ของ พืชพงษ์ มี ฐานะ ทาง

เศรษฐกิจ ดี มาก คุณพ่อ ทำ งาน เป็น วิศวกร คุณแม่

ทำ งาน เป็น นาง พยาบาล บ้าน ของ พืชพงษ์ นี้

ต้อง ข้าม คลอง ไป ใน ขณะ ที่ เขา ห้าง

สอง เค้น มา ถึง กลาง ทาง ฝน เริ่ม ห้าง

เคา ทองฟ้า มีด ครีม ดม พัก แรง มาก พलय

จึง ขวน แพร ไป หลบ ฝน ที่ ไต้ ต้นไม้

สูง ใหญ่ แต่ แพร่ ห่ม ไว้ แล้ว บอก ว่า

ครู บอก ว่า ต้นไม้ สูง ใหญ่ อาจ เกิด พายุ

หรือ หัก ทับ ให้ เป็น อันตราย ได้ ทั้ง สอง

จึง หลบ ฝน ที่ ใต้ ต้น น้อยหน้า พอ ฝน

หยุด ตก ทั้ง สอง ก็ รีบ เดิน ไป บ้าน

ของ พิธิทพงษ์ หัน ที่ ใน ขณะ ที่ เขา เดิน

มา ถึง ริม คลอง เขา ก็ มอง เห็น มดแดง

ตัว หนึ่ง ไกล จะ จม น้ำ ตาย แพร่ จึง

เอา ใบ มะม่วง ขอน มัน ขึ้น มา แล้ว วาง

บน ฝ่า มือ ของ พลอย มคแดง ศั นัน ก็

ไม่ จม น้ำ ตาย มัน ไต่ ไป มา บน

ฝ่า มือ ของ พลอย เหมือน กับ จะ ชอบคุณ เด็ก

ทั้ง สอง ที่ ้วย ชีวิต ให้ มัน รอด ตาย

พลอย เห็น มคแดง แข็งแรง คี แล้ว ก็ ปล่อย ไว้

ที่ ตน ไม่ แล้ว เคน ทาง ต่อ ไป

เมื่อ แพร และ พลอย มา ใกล้ จะ

ถึง บาน เพื่อน พิธีพวง มง เห็น ก่อน จึง รีบ

ออก มา ตอนรับ พร้อม กับ บอก ว่า ให้ ทำ

ตัว ตาม สบาย เสมือน อยู่ บ้าน ของ ตัว เอง

แล้ว หา เลื่อนำ ของ พี่สาว มา ให้ ผลัก เปลี่ยน

เด็ก หญิง ทั้ง สอง ก็ เล่า เรื่อง ที่ ได้

ช่วย มกแกง ให้ พืชพงษ์ พัง พืชพงษ์ ชม เพื่อน ว่า

เป็น คน ใจ คี มี เมตตา เด็ก ทั้ง สอง

ก็ ได้ แก่ ยิ้ม แป้น พอ คี แม่ ของ

พืชพงษ์ เตรียม อาหาร เทียง เสรีจ เห็น เด็ก ทั้ง สาม

นั่ง คุย กัน อยู่ แม่ ก็ บอก ให้ พืชพงษ์

พา เพื่อน ไป รับประทาน ข้าว เสรีจ แล้ว ก็ ไป

ยก ถาด ผลไม้ มา ให้ เพื่อน กิน ควย ชิ่ง

มี หัง มะละกอ น้อยหน้า พุทรา กล้วยไซ้ ขนุน มะพร้าว ละมุด

และ มะม่วง พรอม พริก ผสม เกลือ ใส่ ถวย มา

ควย ขณะ ที่ กิน ผลไม้ ควย ความ เอิร์ค อรอย

อยู่ นั้น เด็ก หัง สาม คน ก็ คุย กัน

ควย ความ สนุกสนาน เมื่อ ถึง เวลา บ่าย 3 โมงเย็น แพร

และ พลอย ก็ กราบ ลา คุณ แม่ ของ เพื่อน

พิชิตพงษ์ ก็ เดิน มา ส่ง เพื่อน ที่ ริม คลอง

แพร และ พลอย กลับ ถึง บ้าน โดย ปลอด ภัย

ภาคผนวก ค
แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยทั่วไป คู่มือหนังสือแบบฝึกหัดภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกระทรวงศึกษาธิการ

แบบฝึกกลุ่มที่ ๑

กลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน

กลุ่มที่ 1

อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ผิดเพี้ยน

แบบฝึกที่ 1 ทบทวนการออกเสียงพยัญชนะ

1.1 เกมเพื่อนที่ออกเสียงเหมือนกัน

จุดประสงค์ ฝึกจับคู่พยัญชนะที่ออกเสียง เหมือนกับพยัญชนะที่กำหนดให้

อุปกรณ์

1. กระเป๋าน้ำ
2. บัตรตัวอักษร 28 บัตร คือ น ฦ - ส ษ ศ - ย ญ - ด
ฟ - ข ฦ - ช ฦ - ท ฏ - ค ฎ - ก ท ฆ - ถ ฐ - พ
ภ - ท ฐ ฦ ฑ

วิธีเล่น

1. ครูนำอักษร น ส ย ล ช ข ท ค ค ฎ พ ฑ ไปติดบน
กระเป๋าน้ำ
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน
3. แจกบัตรอักษรที่เหลือให้กลุ่มละ 8 บัตรคำ
4. เริ่มเล่นให้เล่นสลับกันไปคือ กลุ่ม 1 นำอักษรไปติดคู่กับอักษร
ที่ออกเสียงเหมือนกัน แล้วก็สลับกับกลุ่ม 2 ทำเช่นนี้จนหมด
บัตรคำ ถ้าคิดไม่ได้ก็ให้ 0 คะแนน และไม่ให้นำบัตรคำนั้นมา
คิดใหม่ กลุ่มที่ใดคะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ
5. ผีกลิ้งเกลและผีออกเสียงคำที่มีเสียงเหมือนกัน
6. สังกะสีมีปีก ขากรรไกร ลื่น ในการออกเสียงพยัญชนะ
แต่ละตัว

1.2 เกมโครเกอ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงพยัญชนะไทย 44 ตัว

อุปกรณ์ บัตรพยัญชนะ 44 บัตร (ก - ฮ)

- วิธีเล่น
1. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
 2. ครูวางบัตรพยัญชนะทั้ง 44 บัตร ทั่วไวน้าชั้น
 3. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมา 1 คน (ไม่ซ้ำกันจนกว่าจะหมดคนแล้ว
เรียงใหม่)
 4. ให้นักเรียนที่ออกมาอ่านบัตรพยัญชนะที่ตนเลือกให้เพื่อนฟัง
ถ้าออกเสียงถูกต้องให้ 1 คะแนน
 5. กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ
 6. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปลักษณะ (หลัก) การออกเสียง
พยัญชนะแต่ละตัว
 7. ครูให้เด็กตามตำแหน่งของเสียงที่เกิดโดยลำดับที่มองเห็นได้จาก
ง่ายไปหายากตามหลักสัทศาสตร์

1.3 เกมส่วนประกอบของฉนั้น

- จุดประสงค์
1. ฝึกหาส่วนพยัญชนะที่ขาดหายไป
 2. ฝึกออกเสียงพยัญชนะ

อุปกรณ์ บัตรพยัญชนะแบ่งครึ่งก็ตัวก็ได้ เช่น

- วิธีเล่น
1. แจกส่วนพยัญชนะที่แบ่งครึ่งแล้วให้นักเรียนทุกคน
 2. ให้สัญญาณแล้วหาคู่ของตัวเอง
 3. ใครได้คู่แล้วให้นั่งลง

4. แต่ละคู่อ่านบทพยัญชนะของคนให้เพื่อนฟัง แล้วขอให้เพื่อนดู
5. ครูเลือกให้เด็กออกมาออกเสียงตามลำดับการพัฒนาเสียงของเด็กก่อน เช่น ม บ พ ค ฮ น ท ค จ อ แล้วสังเกตเสียงก้อง (ที่ออกจากจมูก) กับเสียงที่ไม่ก้องโดยใช้กระดาษคานริมกระดาษรับลมที่ออกเสียง แล้วสังเกตการเคลื่อนไหวของกระดาษ

แบบฝึกที่ 2 สระเสียงยาว

2.1 เกมหนุมยาวสาวสั้น

- จุดประสงค์
1. ฝึกออกเสียงสระเสียงยาว
 2. ฝึกจับคู่และสังเกตระหว่างสระเสียงยาวกับสระเสียงสั้น

อุปกรณ์ บัตรสระเสียงยาว 14 บัตร และบัตรสระเสียงสั้น 14 บัตร ดังนี้

ะ -า	ะ -า	ะ -า	ะ -า
ะ -อ	ะ -อ	ะ -อ	ะ -อ
ะ -ิ	ะ -ิ	ะ -ิ	ะ -ิ
ะ -ุ	ะ -ุ	ะ -ุ	ะ -ุ
ะ -เ	ะ -เ	ะ -เ	ะ -เ
ะ -แ	ะ -แ	ะ -แ	ะ -แ
ะ -โ	ะ -โ	ะ -โ	ะ -โ

- วิธีเล่น
1. ครูออกเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวให้นักเรียนอ่านตาม
 2. ครูติดบัตรสระเสียงสั้นไว้บนกระดาน ด้านสระเสียงยาววางไว้หน้าชั้น
 3. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่ม 1 เล่นก่อน โดยนักเรียนกลุ่ม 2 เป็นคนออกเสียงสระเสียงสั้นให้กลุ่ม 1 มาเลือกบัตรสระเสียงยาวไปติดให้ตรงกับบัตรสระเสียงสั้น
 4. ต่อให้กลุ่ม 2 เล่น แล้วกลุ่ม 1 ออกเสียงบ้าง
 5. กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ
 6. ทบทวนการอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น-ยาว อีกครั้ง
 7. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงความแตกต่างในการออกเสียงของสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ทั้งอวัยวะในการออกเสียง

และลักษณะลมที่ออกจากช่องปาก (อาจใช้แผ่นกระดาษทดสอบ
ดูความเคลื่อนไหวของลม)

2.2 เกมบิงโก

จุดประสงค์

1. อ่านคำที่ประสมด้วยสระเสียงยาวได้
2. ทอคำคลองจองสระเสียงยาวได้

อุปกรณ์

บัตรคำเท่าจำนวนนักเรียนหรือมากกว่า เช่น ตาสี อีกา หาญ ภูเห
เกาหัว ตัวดำ ห่านา มาบาน กันแดด แดงเผา เงาหัว วัวตาย ฯลฯ

วิธีเล่น

1. ครูอธิบายการเล่นให้นักเรียนฟัง (ทอคำคลองจอง)
2. แจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน เหลือไว้ที่ครู 1 ใบ (เป็นบัตรคำ
ที่เริ่มต้น)
3. เอาบัตรคำแรกไปสอดไว้ที่กระเป๋ามั่ง เช่น ตาสี นักเรียน
ที่มีบัตรคำคลองจองกับตาสี ต้องเอามาติดเรียงกันไป นักเรียน
ช่วยกันได้ ถ้าติดผิดครูช่วยแก้ไข
4. เมื่อติดหมดแล้วให้นักเรียนตรวจดูแล้วอ่านพร้อมกัน

หมายเหตุ ผูกคำคลองจองอื่น ๆ ต่อกันก็ได้ทีละคน เช่น ไปนา หาญ ภูเสา เข้าใจ
 ฯลฯ

2.3 สระเสียงยาว

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงสระเสียงยาว

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดาน

วิธีเล่น

1. ให้นักเรียนกากบาท (X) พับคำที่ไม่ใช่สระเสียงยาว
2. อ่านคำที่เป็นสระเสียงยาว

ตัวอย่าง

Diagram illustrating the long vowel exercise with words and syllable markers (circles) above them. The words are arranged in six rows, each with four boxes. The first box in each row contains a word with a long vowel, marked with a small 'X' above the first syllable marker (circle). The words are:

- Row 1: ไกแจ, ทะเลาะ, หัวคำ, ทะลุ
- Row 2: ิทธิ, เกาษา, กะทะ, เวลา
- Row 3: จำคำ, เงาะสุก, เตะโต๊ะ, หาบ
- Row 4: มะระ, งูเห่า, เกะกะ, ลีขาว
- Row 5: หัวเรา, เสาวเรือน, กะปิ, กะทิ
- Row 6: ตาคำ, เปะปะ, ทำนา, สะเออะ

แบบฝึกที่ 3 สระเสียงสั้น

3.1 เกมสระของฉันทน์

จุดประสงค์

1. เด็กอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น
2. เด็กจับคู่สระกับคำที่ออกเสียงเหมือนคำที่กำหนดให้

อุปกรณ์

1. บัตรคำ 16 บัตร คือ จะ ปิติ หี ญู เทะ และ โต๊ะ เกาะ เลอะเทอะ เปียะ ผัวะ กำ ใจ ไป เอา ญู
2. บัตรสระเสียงสั้น 18 บัตร คือ ะ ิ ึ , เ-ะ แ-ะ โ-ะ เ-าะ เ-อะ เ-ียะ เ-ื่อะ -ัวะ ฤ ฦ -ำ ไ ใ -า

วิธีเล่น

1. ครูอ่านบัตรคำและบัตรสระเสียงสั้นให้นักเรียนอ่านตาม พร้อมทั้งยกบัตรให้นักเรียนดูด้วย
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
3. กลุ่ม 1 คือ กลุ่มบัตรคำ กลุ่ม 2 คือ กลุ่มบัตรสระเสียงสั้น
4. ครูอ่านคำใด นักเรียนกลุ่ม 1 ต้องออกมาพร้อมกับคำที่ครูอ่าน และนักเรียนกลุ่ม 2 ก็ออกมาพร้อมกับบัตรสระเสียงสั้นที่ครูออกเสียงกลุ่มใดถูกต้องให้ 1 คะแนน
5. สลับกลุ่มกันเล่นบ้าง คือให้กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มสระเสียงสั้น และกลุ่ม 2 เป็นกลุ่มบัตรคำ
6. กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นกลุ่มชนะ
7. ให้นักเรียนออกเสียงสระทั้งหมดแล้วสังเกตลักษณะของอวัยวะในการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก ลิ้น ขากรรไกร

3.2 เกมเพื่อน์ลครูป

- จุดประสงค์
1. ฝึกอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น
 2. ฝึกจับคู่เมื่อสระเสียงสั้นลครูป

- อุปกรณ์
1. บัตรคำ 12 บัตร คือ กัน พัง จับ เห็น เล็ก เติม แข็ง จบ
นก พบ เข็ม ฉัน
 2. บัตรสระ 4 บัตร คือ ะ -ะ แะ โ-ะ
 3. กระเป๋านั่ง

- วิธีเล่น
1. ครูอ่านบัตรคำและบัตรสระให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม
 2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน แล้วแจกบัตรคำ
กลุ่มละ 6 บัตร
 3. ครูสอดบัตรสระไว้ในกระเป๋านั่ง แล้วให้นักเรียนนำบัตรคำที่ให้
มาสอดใส่ตามเสียงสระที่ลครูป
 4. กลุ่มที่ใส่คะแนนมาก เป็นฝ่ายชนะ
 5. ครูสรุปว่าเมื่อสระบางตัวลครูปแล้วเปลี่ยนรูปเป็นอะไรได้บ้าง

3.3 คุณนั้นมีความหมาย

- จุดประสงค์
1. ฝึกอ่านออกเสียงสระเสียงสั้น
 2. ฝึกจับคู่คำให้มีความหมาย

- อุปกรณ์
- บัตรคำ 2 กลุ่ม คือ
- กลุ่ม 1 ทะ ะ มะ เอะ นัง เปะ เอะ พบ หัว แข็ง
ตก มค ฯลฯ
- กลุ่ม 2 ดู ปี ระ เทอะ โตะ ปะ อะ เห็น เราะ แรง
ใจ กัด ฯลฯ

วิธีเล่น

1. ครูอ่านบัตรคำทั้งหมดให้นักเรียนฟังแล้วอ่านตาม พร้อมกับยกตัวอย่าง
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
3. แจกบัตรคำกลุ่ม 1 ให้นักเรียนกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ให้นักเรียนกลุ่ม 2
4. ให้สัญญาณจับคู่ ใครจับคู่ได้แล้วนั่งลง
5. สลับบัตรคำระหว่างกลุ่มหนึ่งและกลุ่ม 2 บ้าง
6. อ่านคำที่จับคู่ได้ให้เพื่อนฟัง

แบบฝึกที่ 4 เสียงวรรณยุกต์

4.1 พวกเดียวกัน

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงตามเสียงวรรณยุกต์

อุปกรณ์ บัตรคำเท่าจำนวนนักเรียน เช่น ปู ปู ปู ปู ปู, หา หา หา
 นี้ นี้ นี้ จา จา จา จา จา, ไม ไม ไม, เกา เกา
 เกา เกา เกา ฯลฯ

- วิธีเล่น
1. แจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน
 2. ครูอธิบายการเล่นให้นักเรียนเข้าใจ คือคำที่เป็นพวกเดียวกันต้องไปอยู่กับพวก เช่น หา หา หา
 3. ครูให้สัญญาณ จากกลุ่มใดก็ได้เพื่อนครบแล้วให้นั่งลง
 4. แต่ละกลุ่มอ่านบัตรคำทั้งหมดให้เพื่อนฟัง เช่น หา หา หา
 5. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปว่าทำไมบางคำจึงนับได้ครบ 5 เสียง บางคำไม่ครบ (อักษรกลาง สูง ต่ำ)

หมายเหตุ ถ้านักเรียนมีน้อยให้ใช้วิธีอื่น เช่น

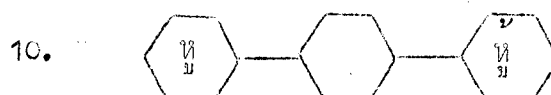
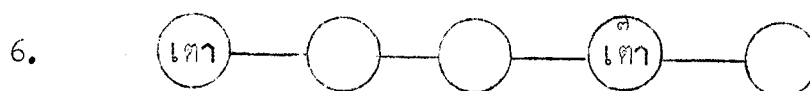
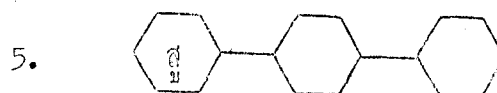
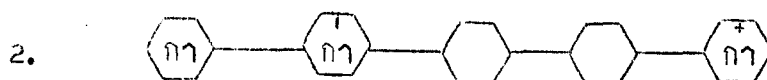
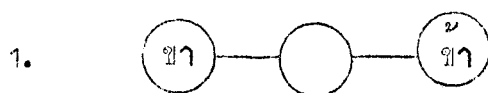
1. ครูเลียบบัตรคำแรกไว้ที่กระเป๋ามั่ง เช่น ปู หา จา ไม
 เกา
2. ให้นักเรียนเลือกจองว่าจะเอาคำไหน ครูให้สัญญาณแล้วนักเรียนไปหาบัตรคำมาเสียบต่อให้ครบ เช่น เกา เกา เกา เกา
 เกา
3. ใครเสร็จก่อนเป็นฝ่ายชนะ

4.2 กิจกรรมเติมเสียงวรรณยุกต์

จุดประสงค์ เด็กได้เสียงวรรณยุกต์

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดาน

วิธีฝึก ให้เติมเสียงวรรณยุกต์ที่ขาดหายไป

4.3 เสียงวรรณยุกต์เดียวกัน

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน

อุปกรณ์ บัตรคำรูปผลไม้

- เวลา ทำไม จูใจ โรงเรียน มานี้ นา กิน (เสียงสามัญ)
- อย่า อยู่ อย่าง ไขไก่ อึ้งอ่วง (เสียงเอก)
- เจ้าเป้า เลื้อน้า กึ่งเก้น ข้าวจาว เก๊าอี้ ให้ ถ่า (เสียงโท)
- โต๊ะ เจือก จะ เก เอี้ยค (เสียงตรี)
- ออ เป จอย โอ (เสียงจัตวา)

วิธีเล่น

1. ครูอ่านบัตรคำแล้วให้นักเรียนอ่านตาม
2. นำบัตรคำไปกองรวมกันไว้ แล้วให้นักเรียนทุกคนไปช่วยกันเลือกบัตรคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เดียวกันไว้ควยกัน
3. ครูสังเกต แล้วถามว่าทำไม มีเหตุผลอะไรที่เอาเข้าพวกเดียวกัน
4. อ่านทบทวนตามเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นพวกเดียวกัน (ควรเลือกที่กระเป๋านั่งเป็นพวก)

แบบฝึกที่ 5 ตัวสะกดแม่ กน กก กบ

5.1 นายรอยหัวใจ

- จุดประสงค์
1. เด็กสังเกตตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา
 2. เด็กแยกคำตามเสียงตัวสะกด

- อุปกรณ์
1. บัตรคำรูปหัวใจ คือ ทำบุญ ถวายทาน สำราญ เภอญ บังเอิญ มงคล สกศ พยาบาล นามสกุล กาลเวลา การเมือง สุขเลข นาค โรค เมฆ โขก เทพ ลาก โลก เคารพ ทรัพย์ รูป
 2. เข็มพรอมกาย 3 ชุด

- วิธีเล่น
1. ครูอ่านบัตรคำรูปหัวใจทั้งหมดให้นักเรียนอ่านตาม
 2. ครูนำบัตรคำกองรวมกันไว้หน้าชั้น พร้อมเข็มและด้าย 3 ชุด
 3. ให้นักเรียนช่วยกันเลือกบัตรคำที่มีตัวสะกดอยู่พวกเดียวกันร้อยไว้ด้วยกัน
 4. เมื่อเสร็จแล้ว นำพวงหัวใจบัตรคำมาแยกดูว่ามีตัวอะไรสะกดบ้าง
 5. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปว่า แม่ กน กก กบ มีตัวอะไรสะกดอยู่บ้าง อ่านบัตรคำอีกครั้ง

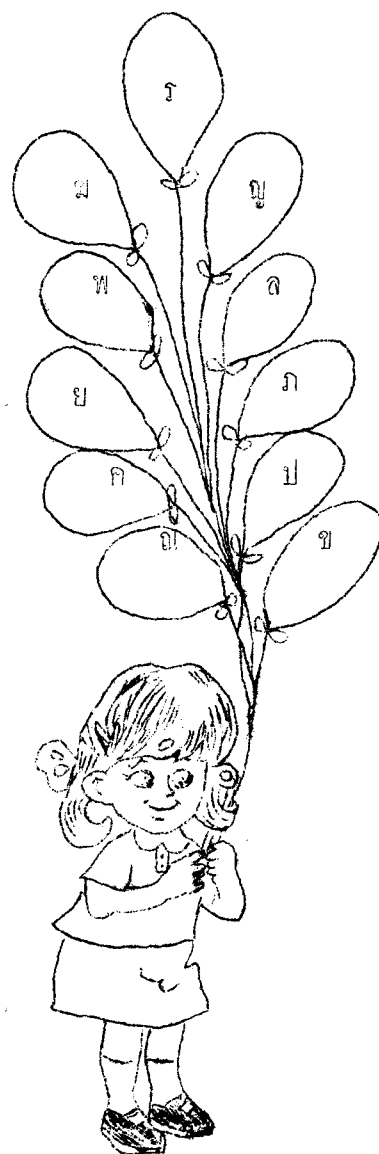
5.2 เติมตัวสะกดให้ถูกต้อง

จุดประสงค์ เด็กอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดาน

วิธีฝึก ให้นักเรียนเติมตัวสะกดให้ถูกต้อง แล้วบอกด้วยว่าอยู่ในมาตราตัวสะกด
แม่ใด

1. อาหา _____
2. นามสกุล _____
3. จงเจรี _____
4. ความสุ _____
5. พญานา _____
6. เคาร _____
7. โชคดา _____
8. บริเว _____
9. เม _____ ฝน
10. วาครู _____

แบบฝึกที่ 6 ทัวสะกดแม่ กค

6.1 สอยดาวพาโชค

จุดประสงค์ เด็กสังเกตและอ่านคำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กค ที่ไม่ตรงตามมาตรา

อุปกรณ์

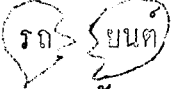
1. ต้นไม้หรือกิ่งไม้ เชือกหรือด้าย ไม้สอยดาว
2. บัตรคำ 40 บัตร คือ สัตว์ ชาติ สวัสดิ์ อาทิตย์ พุทธ ฤๅ อัฐ กฎหมาย วิทย์ บาท มารยาท ทัพ โทรศัพท์ ประเทศ ประโยชน์ พืช ชื่อสัตย์ ชีวิต เมตตา ตรีศ พุทธิสมบัติ อาจ เสร็จ ตำรวจ ลากิจ เสด็จ เศษ พืช ขอโทษ บุรุษ มนุษย์ ประวัติ กฎหมาย อุบาสก บัณฑิต โสณาวา วัตถุ เพชรบูรณ์ ฉัตรชัย ปรางค์

วิธีเล่น

1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ซึ่งมีต้นไม้พร้อมบัตรคำที่ปักไว้ห้อยอยู่ (ไม่ให้เห็นตัวหนังสือ)
2. นักเรียนคนที่ 1 สอยแล้วอ่าน ถ้าอ่านได้เก็บไว้กับตัวเอง ถ้าอ่านไม่ได้เอาไปติดไว้ที่เดิม
3. ให้คนอื่น ๆ เล่นเหมือนกัน ใครมีบัตรมากเป็นผู้ชนะ
4. ครูและนักเรียนสรุปตัวอักษรที่อยู่ในแม่กค ว่ามีพยัญชนะอะไรบ้าง

6.2 เกมหัวใจสลาย

- จุดประสงค์
1. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กค
 2. ฝึกจับคู่คำ

อุปกรณ์ บัตรคำหัวใจสลาย เช่น อาช-ญา เงิน-บาท
 อา-ภาศ ทิศ-ไต้ อุบัติ-เหตุ ลัง-เกศ คุณ-วุฒิ พิ-เศษ
 ประ-โยชน์ เมต-ตา คำ-รวจ กาส-นา ฯลฯ

- วิธีเล่น
1. อธิบายการเล่นให้นักเรียนฟัง แล้วแจกหัวใจครึ่งซีกให้นักเรียนทุกคน
 2. ให้สัณฐานแล้วให้นักเรียนหาคู่ของตนเอง
 3. คู่ใดเสร็จแล้วให้นั่งลง
 4. อ่านบัตรคำให้เพื่อนฟัง

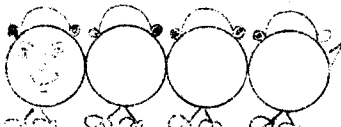
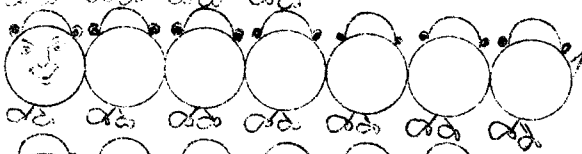
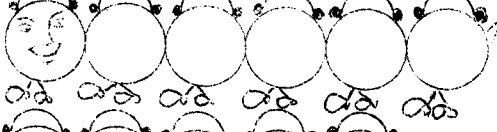
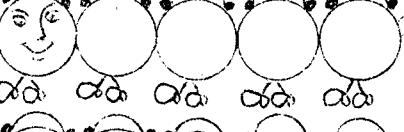
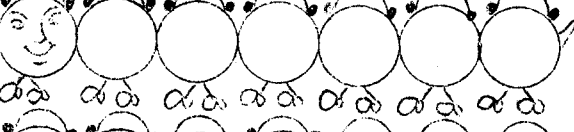
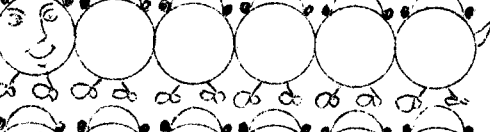
หมายเหตุ ถ้านักเรียนมีจำนวนน้อย ให้ฝึกหลาย ๆ คำ

6.3 เขียนใหญ่

จุดประสงค์ เด็กเขียนและอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กด

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดานดำ

วิธีฝึก ให้นักเรียนเขียนคำให้ถูกจากคำอ่านที่กำหนดให้ แล้วอ่านให้เพื่อนฟัง

1. อะ-คึก →
2. อัก-สะ-จัน →
3. อะ-นิก-จา →
4. สม-มุด →
5. ลา-มาด →
6. ปราด-ละ-หนา →
7. ปรัค-ยา →
8. ทะ-นะ-บัค →
9. เม-รุ-มาด →
10. วาค-สะ-หนา →

แบบฝึกที่ 7 เสียงพยัญชนะ ร ล

7.1 เสียงใดไม่เข้าพวก

- จุดประสงค์
1. ฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล
 2. แยกไวยากรณ์ เสียงใดเป็นเสียงพยัญชนะ ร ล

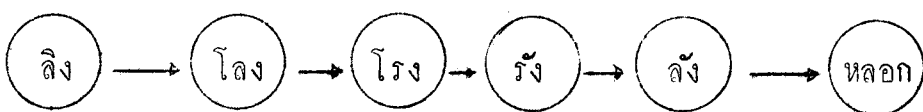
อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดานดำ

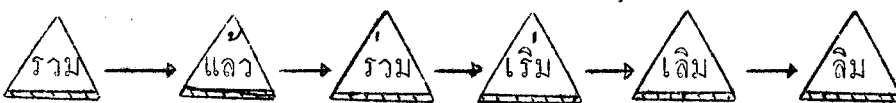
- วิธีฝึก
1. ให้กากบาท (X) ทับคำที่มีเสียงต่างจากคำที่กำหนดให้
 2. ฝึกออกเสียง ร ล ทีละคนในแบบฝึก
 3. เปรียบเทียบลักษณะของเสียงที่ออกโดยใช้แผนกระดานตรวจสอบ
การเคลื่อนไหวของลม และสังเกตลักษณะของลิ้น

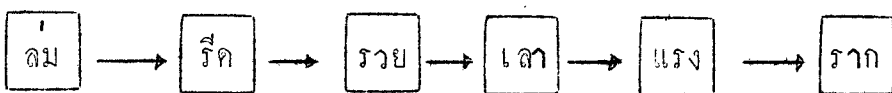
ตัวอย่าง

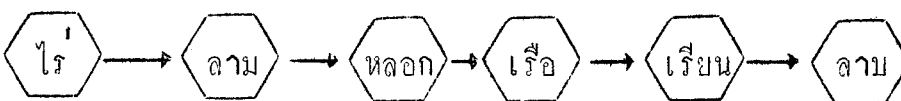
รัก → โรค → ~~ลา~~ → แรง → ~~ดอง~~ → เรือ

1. แล → รีบ → ละออง → โรงเรียน → ตัดका → ลูก
2. แรก → ลัก → ราก → โลก → รวย → เรา
3. เลือด → ลอย → รังสี → ระลึก → ละไม → ลำไย
4. เรียก → ไว → ราคา → เรไร → เลียนแบบ → เลี้ยง
5. ลา → โรจน์ → ลุง → รื้อ → เล่น → หลับ
6. ราย → ลึก → รอย → หลาย → รอค → รัก

7.

8.

9.

10.

7.2 จับคู่

จุดประสงค์ 1. ฝึกออกเสียงพยัญชนะ ร ฦ

อุปกรณ์ บัตรคำ 2 กลุ่ม คือ

กลุ่ม 1 รื่น โรง เลื่อน ระ เรียบ เรียบ รอย เรือ ดิง
โรค รับ ริ

กลุ่ม 2 รมย์ แรม ลาง ลึก ไร ร้อย ร้าว รบ คม เรือน
รอง เริ่ม

วิธีเล่น

1. ครูติดบัตรคำกลุ่ม 1 ไว้บนกระดานคำ แล้วให้นักเรียนอ่านตาม
2. เอาบัตรคำกลุ่ม 2 ไว้หน้าชั้นแล้วให้นักเรียนเลือกไปติดให้ตรงกับคำกลุ่มที่ 1 ให้ได้ความหมาย
3. ฝึกอ่านทีละคนจนครบ

7.3 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงพยัญชนะ ร ล และเติมคำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ 1. ให้เลือกคำที่ถูกต้องเติมลงในช่องว่าง แล้วอ่านออกเสียงทีละคน
2. แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดาน

1. เด็ก ๆ ต้องไปโรง_____ (เรียน เลียน)
2. เด็กตกน้ำต้อง_____ช่วย (รีบ ลีบ)
3. ครูคัด_____นักเรียนดีเอนประจำปี (เรือก เลือก)
4. แม่ที่ลูก_____ให้ (รอง ลอง)
5. ขอนำหนาบาน_____จริง ๆ (รัก ลึก)
6. ชายคนนั้นเป็นโรค_____ (เรื้อน เลื่อน)
7. ฉันชอบกินหอยนาง_____ (รม ลม)
8. พี่ชายของไม่ได้ทำ_____เลย (ไร ไล)
9. โกวีนบ้านช่วย_____น้อย (ไร ไล)
10. เสื้อตัวนี้ขึ้น_____แล้ว (รา ลา)

แบบฝึกที่ 8 ฝึกอ่านคำยาก

8.1 หน้าต่างคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำยากต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้ว

- อุปกรณ์
1. หัวใจเขียนเบอร์ 1 - 48 ไขว้กันใน (หีบครึ่งคอกกัน)
 2. ตารางหน้าต่างคำ 3 แผ่น แต่ละแผ่นเขียนคำใส่แล้วใช้กระดาษขาวตัดบิกคำเอาไว้เขียนเบอร์ 1 - 48 ไขว้กันนอก ดังนี้

ตะกร้า	น้อยหน้า	ปรบมือ	จิ้งหรีด
แตงกวา	สับเอ็ด	อึ้งอาง	ตอนรับ
แจ่มใส	อธิบาย	น้ำพริก	อรอย
กลางคืน	กัญแจ	ตุ๊กตา	รัฐบาล

ปฏิทิน	นกหวีด	สัญญาณ	หลักเลียง
ปลดคภัย	คำขวัญ	พรรษา	กาวหนา
กระชับ	เสียค่าย	ไฟฉาย	การ์ตูน
เหตุการณ์	หมอลำ	สวนครัว	ทะเลาะ

ยืมแย้ม	สับสน	หน้าต่าง	นาฬิกา
หนักแน่น	มุ่งหมาย	เอื้อเฟื้อ	อบอุณ
พักผ่อน	เซาครู	เมตตา	ราษฎร
กำหนด	ปราณี	กระเทียม	ชาวโศค

วิธีเล่น

1. เอาหัวใจใส่กล่องไขว้หน้าชั้น ส่วนตารางหน้าต่างคำนั้นติดไว้ที่กระดานคำ ฝึกอ่านทีละแผ่นจนคล่อง
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม

3. ให้กลุ่มที่ 1 ออกมาหยิบหัวใจที่มีเบอร์ 1 - 48 ได้เบอร์อะไร
ให้วิ่งไปเปิดเบอร์ที่หน้าตาต่างค่า แล้วอ่านคำนั้น ถ้าอ่านได้จะได้
1 คะแนน ถ้าอ่านไม่ได้เอาหัวใจใส่ไว้ที่เดิม ถ้าอ่านได้เอาหัวใจ
ออก ทำเช่นนี้ ผลัดกันทีละกลุ่มจนครบ
4. กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ

8.2 เขียนชื่ออ่านคำ

จุดประสงค์ เด็กอ่านคำยากที่เรียนมาแล้ว

อุปกรณ์

1. ไม่เขียนมี 10 อัน พร้อมทั้งใส่ เขียนเบอร์ 1 - 10
2. บัตรคำ 10 บัตร (อาจทำหลายชุดก็ได้ 1 ชุด มี 10 บัตร)
ความสุข ประโยชน์ จิ้งเหลน สงสัย ขอโทษ ถาสนา
กระป๋อง คัดถึง พยายาม กิ้งก่า

วิธีเล่น

1. เอาไม่เขียนมีใส่กระป๋องไว้ ส่วนบัตรคำคว่ำไว้แล้วเขียนเบอร์
1 - 10 ไว้ด้านหลังของบัตรคำด้วย
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
3. ให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 ออกมาเขย่ากระป๋องเขียนมี เพื่อให้ได้ไม้
1 อัน เช่น ถ้าได้เบอร์ 5 ก็ต้องไปหยิบบัตรคำเบอร์ 5 มาอ่าน
ให้เพื่อนฟัง
4. ต่อให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ออกมาเล่นเหมือนกัน สลับกันไป
5. กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ

9.3 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงพยัญชนะ.ข ฃ และเติมคำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดานดำ

วิธีฝึก ให้เลือกคำที่ถูกต้องมาเติมลงในช่องว่าง แล้วอ่านออกเสียงทั้งประโยค

1. เด็ก ๆ อย่า _____ (ซุกซน ซุกซน)
2. เขาเป็นคน _____ สัตย์ (ซื่อ ซื่อ)
3. ทุกคนยกมือ _____ ขึ้น (ซ้าย ซ้าย)
4. ช่วยหยิบผ้า _____ ตัวให้หน่อย (เช็ด เช็ด)
5. เขาฝึกไปแล้วอย่า _____ เติมเขาเลย (ซ้ำ ซ้ำ)
6. คุณพอชอบคิมน้ำ _____ (ชา ชา)
7. บิติเรียนอยู่ _____ ประถมศึกษาปีที่ 4 (ชั้น ชั้น)
8. แม่เอาเสื้อผ้าไป _____ (ซัก ซัก)
9. อุปกรณ์ักปลาเรียกว่า _____ (ไซ ไซ)
10. คนร้ายถูก _____ จนสลบ (ชก ชก)

แบบฝึกที่ 10 เสียงพยัญชนะ ฉ ศ

10.1 เสียงอักษรไคเออ

จุดประสงค์ ฝึกฟังและออกเสียงคำที่มี ฉ หรือ ศ เป็นพยัญชนะต้น

อุปกรณ์ บัตรคำ 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม 1 ฉ ฉา ฉาย ฉาบ ฉาว ฉื่อน ฉัตร

กลุ่ม 2 ศ ศา ศาย ศาบ ศาว เสื่อน ศัตร

วิธีฝึก

1. ครูฝึกบัตรคำกลุ่ม 1 และ 2 บนกระดาน
2. อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
3. ครูอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ หรือ ศ แล้วให้นักเรียนตอบว่าเป็นเสียงกลุ่มใด เหน

ฉา นักเรียนตอบ กลุ่ม 1

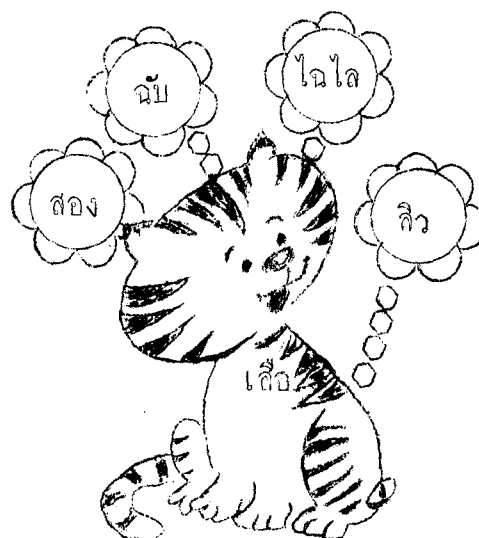
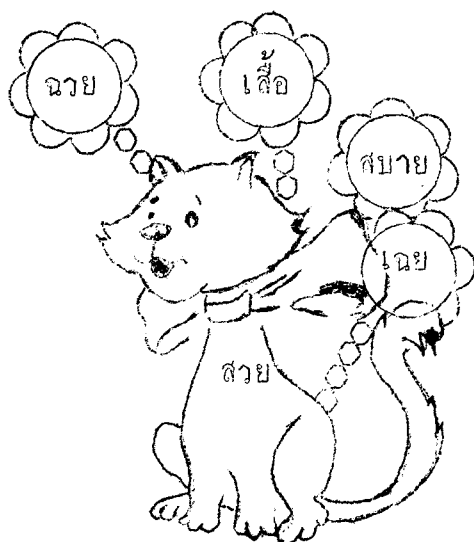
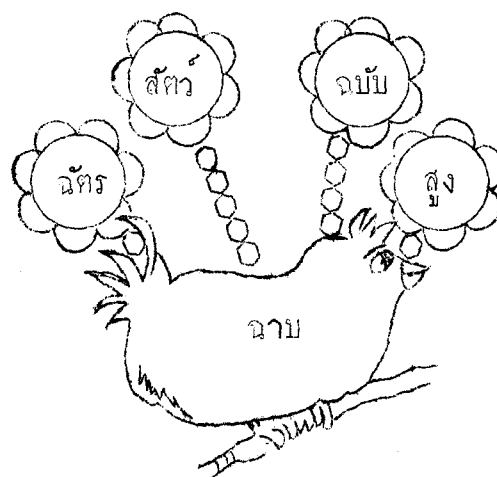
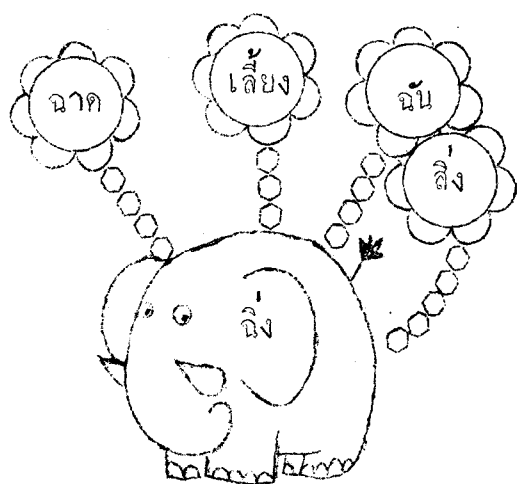
สาว นักเรียนตอบ กลุ่ม 2 ฯลฯ

10.2 ไม่ใช่เพื่อนฉัน

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น ฉ หรือ ส

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดาน

- วิธีฝึก
1. ให้กากบาท (×) ทับคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นต่างจากคำที่กำหนดให้
 2. อ่านคำในแบบฝึกจนคล่อง

10.3 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงพยัญชนะ ฉ ส และเติมคำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดาน

วิธีฝึก ให้เลือกคำที่ถูกตองมาเติมลงในช่องว่าง แล้วอ่านออกเสียงทีละคน

1. พระกำลัง _____ ภัตตาหารเพล (ฉัน ฉัน)
2. ปลาและกุ้งเป็น _____ น้ำ (ฉัตร สัตว์)
3. ระวังขโมยจะหยิบ _____ เอาของไป (ฉวย สาย)
4. บิดีที่ _____ เสียงไฟเราะจริง (ฉิ่ง สิ่ง)
5. แม่สวม _____ ผ้า (ฉื่อ เสื้อ)
6. บ้านคุณป้าอยู่ทางทิศตะวันออก _____ เหนือของวัด (เฉียง เสียง)
7. เบ็คมี _____ ชา (ฉอง สอง)
8. คำรวจตบหน้าผู้ร้ายดัง _____ (ฉาด สาด)
9. สับปะรดหัวนี้ _____ ดี (ฉ่ำ สำ)
10. คนหนุ่ม ๆ ชอบไปจับ _____ (ฉาว สาว)

เฉลยแบบฝึกกลุ่มที่ 1

กลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ฝึกเขียน

แบบฝึกที่ 1

แบบฝึกที่ 2 2.3 ไก่แจ้ ทะเลาะ ทะลุ
 เงาะสุก เคาะโตะ มะระ
 เกะกะ กะปิ กะทิ
 เปะปะ สะเอะ

แบบฝึกที่ 4 4.2 กิจกรรมเติมเสียงวรรณยุกต์

1. ขา
2. กา กา
3. ปู ปู ปู
4. เล้า
5. สู้ สู้
6. เต้า เต้า เต้า
7. ไก่ ไก่ ไก่
8. ยา
9. คำ คำ คำ
10. หู

แบบฝึกที่ 5.1 แมกน ไคแก น ญ ฌ ร
 แมกก ไคแก ก ข ค ฌ
 แมกบ ไคแก บ พ ค ป

แบบฝึกที่ 5.2 1. ร 2. ล 3. ญ 4. ข 5. ค 6. พ 7. ภ 8. ณ
 9. ฌ 10. ป

แบบฝึกที่ 6.1 แม่กต ไค่แก' ค ท ส ฅ ฎ ฏ ฑ ม ท จ ษ

แบบฝึกที่ 6.3 1. อคัต 2. อติจรรย 3. อนิจจา
4. สมมุติ 5. สามารถ 6. ปราภวนา
7. ปรัชญา 8. ชนบัตร 9. เมรุมาศ
10. วาสนา

แบบฝึกที่ 7.1 1. ธิบ โรงเรียน 2. ลัก โลก
3. รั้งสี ระลึก 4. เลี่ยนแบบ เลี้ยง
5. โจรน์ รั้ว 6. ลัก หลาย
7. โรง รั้ง 8. แลว เลิม ลิม
9. รัค รวย แรง ราก 10. ลาม หลอก ลาบ

แบบฝึกที่ 7.3 1. เรียน 2. ธิบ 3. เลือก 4. ร้อง 5. ลัก
6. เรือน 7. รบ 8. ไโร 9. ได้ 10. รา

แบบฝึกที่ 9.3 1. ฐกชน 2. ฐื่อ 3. ฐาย 4. ฐัค 5. ฐ่า
6. ฐา 7. ฐัน 8. ฐัก 9. ฐะ 10. ฐก

แบบฝึกที่ 10.2 เลี้ยง ลิ่ง ลัศว์ สูง ฉวย เฉย ฉับ ไฉไล

แบบฝึกที่ 10.3 1. ฉั่น 2. ลัศว์ 3. ฉวย 4. ฉิ่ง 5. เสื่อ
6. ฉียง 7. ส่อง 8. ฉาค 9. ฉ่า 10. ฉาว

แบบฝึกกลุ่มที่ 2

กลุ่มอ่านออกเสียง คำควบกล้ำไม่ชัดเจน

กลุ่ม 2 ฝึกอ่านคำควบกล้ำ

แบบฝึกที่ 1 ฝึกออกเสียง กร - กล

1.1 ฝึกออกเสียง กร

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี กร ควบกล้ำ

<u>อุปกรณ์</u>	แผนภูมิ
	ก กร
	กะ กระ
	กี กรี
	กาว กราว
	แกง แกรง
	กาว กราว
	เกียบ เกรียบ

วิธีฝึก

1. ครูคิดแผนภูมิบนกระดาน
2. ครูอ่านให้นักเรียนอ่านตาม แล้วให้นักเรียนอ่านเอง 2 รอบ
3. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนตอบว่าเป็นเสียงควบกล้ำหรือไม่

ควบกล้ำ เช่น

ครู	นักเรียนตอบ
กะ	ไม่ใช่
แกรง	ใช่
แกง	ไม่ใช่

กะ กาว กรี แกง กราว เกรียบ กี กราว กาว แกรง
เกียบ ฯลฯ

4. ครูอ่านออกเสียง 2 คำ แล้วให้นักเรียนตอบว่าเป็นเสียงเดียวกันหรือไม่ เช่น กะ-กะ เกียบ-เกียบ กาบ-กาบ กาว-กราว เกียบ-เกรียบ แกง-แกง กี่-กรี ฯลฯ
5. นักเรียนฝึกออกเสียง ก-กร ที่ละคนอีกครั้งหนึ่งจนอ่านออกเสียงได้ทุกคำ

1.2 ฝึกออกเสียง กด

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียง กด ควบกล้ำ

<u>อุปกรณ์</u>	แผนภูมิ
	ก กด
	กึ่ง กลึง
	กอย กลอย
	กต กดต
	ไก ไกด
	กม กลม
	กบ กดบ
	กั๊บ กดั๊บ

วิธีฝึก

1. ครูฝึกแผนภูมิบนกระดาน
2. ครูอ่านให้นักเรียนอ่านตาม แล้วให้นักเรียนอ่านเอง 2 รอบ
3. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนตอบว่าเป็นเสียงควบกล้ำหรือไม่ เช่น กลม ไก กอย กลบ กั๊บ กดต กลอย กดั๊บ กึ่ง ไกด กลึง กม กบ กต
4. ครูอ่านออกเสียง 2 คำ แล้วให้นักเรียนตอบว่าเป็นเสียงเดียวกันหรือไม่ เช่น กอย-กอย ไกด-ไกด กม-กลม กลม-กลม กั๊บ-กดั๊บ กดั๊บ-กดั๊บ ฯลฯ

5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กล ควบกล้ำเองทีละคนจนอ่านออกเสียง ถูกทุกคำ
6. ให้นักเรียนตรวจสอบคำที่ออกเสียง กร-กล ว่าออกเสียงถูกต้องหรือไม่ โดยตรวจสอบจากการเคลื่อนไหวของแผ่นกระดาน เมื่อเอาแผ่นกระดานกว้างจ่อไว้ที่ริมฝีปาก ถ้าแผ่นกระดาน เคลื่อนไหวมาก แสดงว่าออกเสียง กร ถูกต้อง และอวัยวะที่ช่วย ในการออกเสียง เช่น (ริมฝีปาก ลิ้น ซากรรไกร) โดยคุณลักษณะ ของอวัยวะเหล่านั้นเมื่อสิ้นสุดการออกเสียงคำนั้นแล้ว

1.3 ฝึกอ่านและเติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีเสียง กร-กล และเติมคำได้ถูกต้อง

อุปกรณ์ กระดานแบบฝึกหัดเท่าจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดานดำ

- วิธีฝึก
1. ให้นักเรียนเลือกคำในวงเล็บมาเติมให้ให้ความหมายสมบูรณ์
 2. ให้อ่านออกเสียงข้อที่เติมแล้วให้เพื่อนฟังข้อละ 1 คน สลับกันไปจนหมด
1. พ่อวิ่งออกกำลัง _____ เมื่อปี _____ นี้ (กาย, กลาย)
 2. บิดีชอบ _____ ทำ แขนานี่ชอบ _____ ทำ (กี, กรี)
 3. เขาตัด _____ กลวย ก่อนจะไป _____ พระ (กาย, กราย)
 4. พ่อกิน _____ ปลาแล้วจึงไปसानตะ _____ (แกง, แกรง)
 5. พี่ _____ หุ้มเพื่อไม่ให้ _____ ลงไปในรู (กบ, กลบ)
 6. เขาเอา _____ ไปวาง _____ รวมกันไว้ (กอง, กลอง)
 7. สุนัข _____ ขาฉน รู้สึกปวดจริง ๆ เพราะมัน _____ หนอง (กัก, กลัก)

แบบฝึกที่ 2 ฝึกออกเสียง กร-กด

2.1 ฝึกออกเสียง กร

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี กร ควบกล้ำ

อุปกรณ์

แผนภูมิ

ก	กร	ค	คร
กา	กรา	กู	ครู
ไก	ไกร	กวร	กรวญ
กบ	กรบ	คัน	ครัน
คว	กรว	ควว	กรวว

วิธีฝึก

1. ครูคิดแผนภูมิตบกระดาน ครูอ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนตอบว่ามีเสียงควบกล้ำหรือไม่ เช่น
กา กรบ คว กรวญ กู ไกร กรว กรบ ครู ฯลฯ
3. ให้นักเรียนฝึกอ่านทีละคนจนอ่านคล่อง

2.2 ฝึกออกเสียง กด

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี กด ควบกล้ำ

อุปกรณ์

แผนภูมิ

ก	กด
คี	คลี
ก้า	กด้า
คอง	กดอง
คาน	กดาน
คุม	กดุม
โคน	กดอน

วิธีฝึก

1. ครูคิดแผนภูมิบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนตอบว่ามีเสียงควบกล้ำหรือไม่ เช่น
กาน โคน คน คลอง คำ คี คี ค้ำ โคน คลาน
คลุม ฯลฯ
3. ครูอ่าน 2 คำพร้อมกันแล้วให้นักเรียนตอบว่าออกเสียงเหมือนกันหรือไม่ เช่น ครา-ครา กอง-ครอง คำ-คำ คี-คี
โคน-โคน คลาน-คลาน ฯลฯ
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงทีละคนจนคล่อง
5. ตรวจสอบการออกเสียงโดยใช้แผนกระดาน (ตรวจสอบด้วยตัวผู้ฝึกเอง) และอวัยวะในการออกเสียง (ริมฝีปาก, ลิ้น, ขากรรไกร)

2.3 เรียงคำใหม่

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี คร-คค ควบกั๋และเรียงคำใ้ถูกต้อง

อุปกรณ์ กระดาษแบบฝึกหัดเท่ากับจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดานดำ

- วิธีฝึก
1. ให้นักเรียนเรียงคำใ้ภาพใ้ถูกต้อง
 2. ให้อ่านคำควบกั๋ที่เรียงใ้และออกเสียงใ้ถูกใ้เพื่อนฟังทุกคน
สลับกันไป

แบบฝึกที่ 3 ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ปร-ปล

3.1 ฝึกออกเสียง ปร

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี ปร ควบกล้ำ

<u>อุปกรณ์</u>	<u>แผนภูมิ</u>			
	ปา	ปรา	ปาน	ปราน
	ปน	ปรน	ปับ	ปรับ
	ปี	ปรี	ปุง	ปรุง
	โปย	โปรบ	โปค	โปรค
	แปง	แปรง	ปบ	ปรบ

วิธีฝึก

1. ครูคิดแผนภูมิตบกระดานคำ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนตอบว่าใช่คำควบกล้ำหรือไม่ เช่น
ปุง ปรับ ปน ปบ โปรย โปรค ปราน ปรน ปรี
โปย ฯลฯ
3. ครูอ่านคำ 2 คำ พร้อมกันให้นักเรียนตอบว่าออกเสียงเหมือนกัน
หรือไม่ เช่น ปน-ปน แปง-แปรง โปรค-โปรค ปาน-ปาน
ปรน-ปรน ฯลฯ
4. ให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง

3.2 ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ปล

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียง ปล ควบกล้ำ

<u>อุปกรณ์</u>	<u>แผนภูมิ</u>			
	ป	ปล	ป	ปล
	ปี	ปี้	ปา	ป้า

ปลูก	ปลูก	เป	แปล
เป่า	เป่า	แปลก	แปลก
ปอย	ปอย	ปอด	ปอด

วิธีฝึก

1. ครูคิดแผนภูมิบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงควบกล้ำและไม่ควบกล้ำให้นักเรียนตอบว่าใช่หรือไม่ เช่น ปลูก ปี่ ปลา เป่า ปอย ปอด เป ปลี ปอย ฯลฯ
3. ครูอ่านคำ 2 คำ แล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือไม่ เช่น เป่า-เป่า ปลา-ปลา ปอย-ปอย เป-แปล ปี่-ปลี ปลูก-ปลูก ปลา-ปลา ฯลฯ
4. ให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง
5. ตรวจสอบโดยใช้แผนกระดาน และอวัยวะในการออกเสียง (ริมฝีปาก ลิ้น ขากรรไกร)

3.3 จับคู่คำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี พร-ปล ควบกล้ำและจับคู่คำได้ถูกต้อง

อุปกรณ์ บัตรคำ (แยก) คือ ปลูก ผัก แปรง พัน ประ โยชน์ หัว ปลี ปลา ขอน แปลก ใจ พรบ มือ ปอด กัย ปรับ เงิน นอน แปล ฯลฯ

วิธีฝึก

1. แจกบัตรคำให้นักเรียนฝึกออกเสียงก่อน
2. ครูให้สัญญาณแล้วให้นักเรียนจับคู่คำที่มีความหมาย เช่น ปลูกผัก ปลาขอน
3. นักเรียนแต่ละคู่อ่านออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง
4. เปลี่ยนบัตรคำเล่นใหม่ โดยห้ามเอาคำเดิม เพื่อฝึกให้เด็กอ่านจนคล่อง

แบบฝึกที่ 4 ฝึกออกเสียง พร พล

4.1 ฝึกออกเสียง พร พล

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียง พร พล ควบกล้ำ

อุปกรณ์

บัตรคำ

พ	พร	พ	พล
พะ	พระ	เพา	เพลา
พัว	พรว	พุ	พลู
เพา	เพรา	พาด	พลาด
พิก	พริก	พอย	พลอย
พุง	พรง	เพง	เพลง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดานคำ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไม่ควบกล้ำให้นักเรียนตอบ เช่น
พะ แพร พอย พรว พระ พลอย พาด เพลา เพง
พริก ฯลฯ
3. ครูอ่านคำ 2 คำให้นักเรียนตอบว่าออกเสียงเหมือนกันหรือไม่
เช่น พรว-พัว แพร-แพร พิก-พริก พลาด-พลาด
เพง-เพง เพา-เพลา ฯลฯ
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง
5. ตรวจสอบการออกเสียงโดยใช้แผนกระดาน และลักษณะของ
อวัยวะในการออกเสียง (ริมฝีปาก ลิ้น ขากรรไกร)

4.2 เกมปริศนาพาสุนัข

- จุดประสงค์
1. ฝึกพูดและอ่านคำที่มีเสียง พร พล ควบกล้ำ
 2. ฝึกการฟังและเขียนคำที่มี พร พล ควบกล้ำ

อุปกรณ์

1. คินสอ
2. กระดาษ 5 แผ่น (เท่าจำนวนนักเรียน) แต่ละแผ่นเขียนปริศนา คำทายแผ่นละข้อ ดังนี้
 - ใคร ๆ ชอบฟัง ทุกครั้งเพลินใจ เสียงใสเสนาะ ช่างเพราะจริงๆ
 - ในวัดก็มี บางที่อยู่บ้าน กราบกรานบูชา บอกหนอยเถิดหนา ว่าท่านคือใคร
 - ไม่ใช่วันนี้ ยังไม่ถึงสักที ถัดไปนี้เป็นวันอะไร
 - ชื่อก็บอกไม่หลอกกัน ว่าฉันเกิดเมืองไทย เมื่อก่อนเหลือใจ ใคร ๆ ก็ว่าเข็ด
 - เมื่อจุคแล้วดัง เสียงปั้งขึ้นฟ้า แห้งนมองเถิดหนา เรียกว่า คอกไม้ไฟ อีกชื่อหนึ่งเรียกว่าอะไร

4.3 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำควบกล้ำ พร พล และเติมคำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ กระดาษแบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดานก็ได้

วิธีฝึก ให้นักเรียนเลือกคำในวงเล็บมาเติมให้ข้อความที่สมบูรณ์

1. มาที่ชอบฟัง _____ (เพรง, เพลง)
2. น้ามะ _____ ลูกนี้หวานจริง ๆ (พรว, พลาว)
3. เด็ก ๆ ไม่ควรกิน _____ เพราะมันเข็ด (พริก, พลิก)
4. พ่อ _____ เชื่อที่ตากไว้ เพื่อให้แห้ง (พริก, พลิก)
5. ดูรายลอบวาง _____ บ้านนายอำเภอ (เพรง, เพลง)
6. ฝนตกถนนลื่น ระวังจะเคิน _____ หกลม (พรว, พลาว)
7. ไปวัดต้องรู้จักกราบ _____ (พระ, พละ)

หมายเหตุ เขียนบัตรคำที่มี พร และ พล ควบกล้ำ 14 บัตรคำให้นักอ่านก่อน

แบบฝึกที่ 5 ฝึกออกเสียง ตร

5.1 ฝึกออกเสียง ตร

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี ตร ควบกล้ำ

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ			
	ตะ	ตระ	ไต	ไตร
	คำ	ครำ	ทา	ตรา
	ตี	ตรี	ตุ้	ทรู
	แท	แทร	ตัด	ตรัส
	ตง	ทรง	เตียม	เตรียม

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำและไม่ควบกล้ำ นักเรียนตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ เช่น คำ ตรี แท ไตร ทรู ถัด ตง ตรา ครำ แทร ฯลฯ
3. ครูอ่านคำ 2 คำ พร้อมกันให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือไม่ เช่น ตี-ตี ไตร-ไตร ตง-ทรง ตัด-ตรัส แท-แท ครำ-ครำ ตา-ตรา ฯลฯ
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงจนคล่อง
5. ตรวจสอบการออกเสียงโดยใช้กระดาษและดัชนีของอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง

5.2 ประสมคำให้มีความหมาย

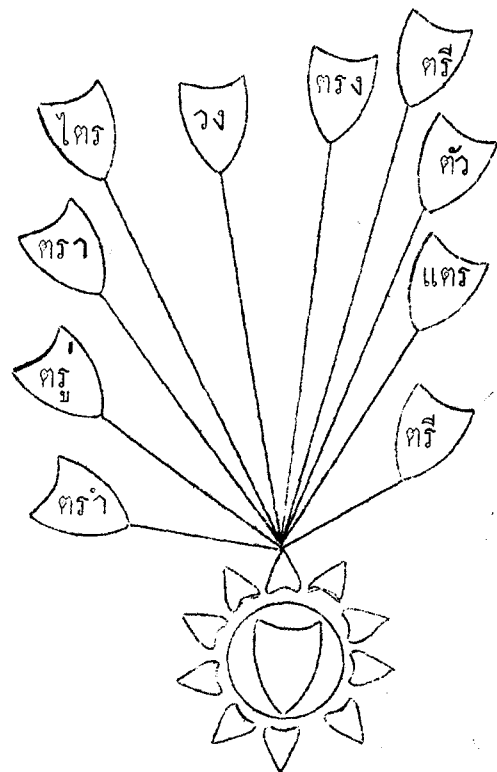
จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ตร และจับคู่คำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ กระดานแบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน

วิธีฝึก

ให้นักเรียนเลือกคำมาเติมให้ถูกต้อง แล้วอ่านให้เพื่อนฟัง

1. เตรียม _____
2. เา _____
3. ตรวจ _____
4. เปา _____
5. คน _____
6. ชอ _____
7. ฃา _____
8. ฃอ _____
9. ตราก _____
10. แทร _____

5.3 หาความหมายของคำที่กำหนดให้

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียง ตร ควบกล้ำ

อุปกรณ์ กระดาษแบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน

วิธีฝึก ให้นักเรียนหาคำที่ใช้ ตร ควบกล้ำมาใส่ในช่อง _____ ให้ได้ความหมายเหมือนกัน

1. คำพูดของกษัตริย์ _____
2. เวลาที่ดวงอาทิตย์ขึ้น _____
3. ไม่ติดขัดกับคนอื่น _____
4. วรรณยุกต์ "๓" เรียกว่า _____
5. เที่ยงไปอย่างไม่มีจุดหมาย _____
6. อักษรสามหมู่ เรียกว่า _____
7. พรอมอยู่ทุกเวลา _____

แ <u>ท</u> ร
ฃ <u>อ</u> ตรึ
ไ <u>ท</u> รยางค์
ท <u>ร</u> วจ <u>ท</u> ร <u>า</u>
ฃ <u>า</u> ท <u>ร</u>
ท <u>ร</u> อม <u>จ</u>
เ <u>ท</u> ร <u>ย</u> ม <u>ท</u> ว

8. ดำรงจุกเพื่อความเรียบร้อย _____
9. เครื่องดนตรีไทยชนิดหนึ่งใช้เป่า _____
10. คิดมากจน _____ ทาย

ตรงเวลา
ตรัส
เที่ยวเตร่

หมายเหตุ ข้อ 5.2 และ 5.3 เขียนบัตรคำที่มี ตร ควบกล้ำให้นักเรียนอ่านก่อน

แบบฝึกที่ 6 ฝึกออกเสียง กว ควบกล้ำ

6.1 ฝึกออกเสียง กว ควบกล้ำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี กว ควบกล้ำ

อุปกรณ์ บัตรคำ หรือแผ่นภูมิ

ก	กว	ก	กว
กา	กวา	กาด	กวาด
กา	กว่า	แกง	แกวง
กาง	กว้าง	ไก	ไกร
กาง	กว้าง		

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียง ควบกล้ำ และไม่ควบกล้ำ ให้นักเรียนตอบว่าใช่หรือไม่ เช่น กวา กาด ไกว กาง กว้าง กา ก้าง กว้า กว้าง ฯลฯ
3. ครูออกเสียงคำ 2 คำพร้อมกัน แล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือไม่ เช่น กวาง-กวาง แกง-แกวง ไก-ไกว กาด-กาด กาง-กวาง กวาด-กวาด ฯลฯ
4. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงจนคล่อง
5. ตรวจสอบโดยใช้แผนกระดานและอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง

6.2 กว หรือ ฝ ฟ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี กว ควบคว่า และการฟัง

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำหรือแผนภูมิ
	กว ฝ ฟ
	กว ^า ฝ ^า
	กวา ฟา
	กวาง ฟาง
	กว ^า ง ฟ ^า ง
	กวาค ฝาค
	แกว ^ง แฝ ^ง
	ไกว ไฟ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียง กว หรือ ฝ ฟ ให้นักเรียนตอบว่าเป็นพยัญชนะอะไร เช่น
 กว^า นักเรียนตอบว่า กว (กอ-วอ)
 ฟาง^า นักเรียนตอบว่า ฟ าลา
3. นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง

6.3 เสียงโครเอ่ย

จุดประสงค์ ฝึกฟัง และออกเสียง การ ทบกล่า

- อุปกรณ์
1. บัตรข้อความที่ครูอ่าน 1 บัตร
 2. กระดาษแบบฝึก เกี่ยวกับจำนวนนักเรียน

- วิธีฝึก
1. ครูแจกกระดาษแบบฝึกให้นักเรียน
 2. นักเรียนฟังคำที่ครูอ่านออกเสียง แล้วขีดเส้นใต้คำที่ครูออกเสียงในแบบฝึก
 3. เสร็จแล้วให้นักเรียนอ่านคำที่ขีดเส้นใต้

บัตรคำสำหรับครู (กวาด ไกว กว้า แก้ว กวาง แหว่ง กวาก กวักมือ กวาง กวาด)

แบบฝึก

6.4 เกมเก็บคำตามทาง (พจนศรี อิมประไพ)

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ กว

อุปกรณ์ บัตรคำควบกล้ำ 30 บัตร ดังนี้

ลูกกวาว	แตงกวา	ลานกว้าง	ฟ้ากว้าง	ไม้กวาด
เขากว้าง	ดีกวา	ที่กว้าง	กวักมือ	ลูกกวาด
เนื้อกวาว	มากกว่า	กว้างขวาง	พื้นไฟ	กวาดบ้าน
น้อยกวา	เตี้ยกวา	ทางกว้าง	ฝ่ามือ	กวาดยา
พอกว้าง	แนกวา	กว้างใหญ่	ไฟฟ้า	กวาดถู
กว้างตุง	ฝ่ามือ	กว้างกว่า	ฟาดฟัน	กวาดถนน

วิธีเล่น

1. ครูวางบัตรคำคว่ำลงให้เป็นแถว ๆ ละ 6 คำ ให้ทางกันพอประมาณ บัตรทุกแถวต้องอยู่ในระดับเดียวกัน
2. บัตรคำใบที่ 1 เป็นจุดเริ่มต้น มีกลองหรืออุปกรณ์อื่น ๆ วางอยู่บนสุดทุกแถว
3. เมื่อครูให้สัญญาณ ทุกคนเริ่มหยิบบัตรคำแผ่นแรกอ่าน อ่านให้ได้ถาอ่านได้ให้นำบัตรคำนั้นมาใส่กลอง ถ้าอ่านไม่ได้วางบัตรคว่ำลงแล้วเริ่มหยิบบัตรต่อไป
4. ทุกครั้งที่อ่านได้ต้องนำบัตรมาใส่กลองก่อนจึงจะเริ่มอ่านคำต่อไป
5. นำบัตรคำเหล่านั้นมาฝึกอ่านอีกครั้งจนคล่อง

หมายเหตุ แบ่งนักเรียน 5 กลุ่ม ๆ ละเท่า ๆ กันหรือตามความเหมาะสม

แบบฝึกที่ 7 ผีออกเสียง ขว

7.1 ผีออกเสียง ขว ควบลำ

จุดประสงค์ ผีออกเสียงคำ ขว ควบลำ

อุปกรณ์ บัตรคำ หรือแผ่นภูมิ

ข	ขว
ขา	ขวา
ขัน	ขวัญ
ขวาง	ขวาง
แขน	แขน

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดานคำ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียงคำควบลำ และไม่ควบลำให้นักเรียนตอบว่า
ใช่หรือไม่ เช่น แขน ขัน ขาง ขวัญ ขา แขน ขวา
ขวาง ฯลฯ
3. นักเรียนผีออกเสียงจนคล่อง
4. ตรวจสอบโดยใช้แผ่นกระดานและอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง
(ริมฝีปาก ลิ้น ขากรรไกร)

7.2 ขว หรือ ฝ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี ขว ควบกล้ำ

อุปกรณ์ บัตรคำ หรือ แผนภูมิ

ขว ฝ

ขวา ฝา

ขวัญ ฝัน

ขวาง ฝาง

แขวน ฝ่น

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำบนกระดาน อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูอ่านออกเสียง ขว หรือ ฝ ให้นักเรียนตอบ เช่น
ขวา นักเรียนตอบว่า ขว (ขอ-วอ)
ฝ่น นักเรียนตอบว่า ฝ าดฯ
3. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงจนคล่อง

7.3 เกมประกวดการอ่าน

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำควบกล้ำ ขว

อุปกรณ์ แผนภูมิ ดังนี้

ในฝ่นนั้นว่า	ได้มาเมืองฝ่าง
พบสิ่งขวางทาง	วางไว้ง้างฝ่า
พอดีตื่นมา	พบสิ่งมีค่า
จึงไขมือขวา	หยิบขึ้นมาแขวน

วิธีเล่น

1. ครูแจกบทอ่านให้นักเรียนทุกคน ให้เวลาคนละ 3 นาที
อ่านให้ชัดเจน
2. ถ้าอ่านคำใดผิดให้เริ่มอ่านใหม่ ใครอ่านน้อยครั้งที่สุดเป็นผู้ชนะ

7.4 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านออกเสียงคำที่มี ขว ควบกล้ำ

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดาน

วิธีฝึก ให้เลือกคำในวงเล็บมาเติมให้ถูกต้อง แล้วอ่านออกเสียงทั้งประโยคทีละคน

1. นักเรียนยกมือ _____ ขึ้น (ขวา, ฝา)
2. รูปภาพแขวนอยู่ข้าง _____ บ้าน (ขวา, ฝา)
3. ฉันจะให้ของ _____ ในวันเกิดของเธอ (ขวัญ, ผัน)
4. คนกินอิมนอนหลับชอบ _____ (ขวัญ, ผัน)
5. เธออย่าเดิน _____ ทางรถ (ขวาง, ฝาง)
6. ผมเกิดที่อำเภอ _____ (ขวาง, ฝาง)
7. ช่วยหยิบไม้ _____ เสื่อให้หน่อย (แขวน, ผ่น)

หมายเหตุ ฝึกอ่านบัตรคำที่มี ขว ควบกล้ำก่อนแล้วจึงทำแบบฝึก

แบบฝึกที่ 8 ฝึกออกเสียง คว

8.1 ฝึกออกเสียง คว ควบลำ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี คว ควบลำ

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำหรือแผนภูมิ ดังนี้			
	คว	ควา	ควาย	ควาย
	ควัก	ควัก	ควม	ควม
	คว่ำ	คว่ำ	ควั่น	ควั่น

- วิธีฝึก
1. ครูติดบัตรคำ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
 2. ครูออกเสียงคำควบลำและไม่ใช่คำควบลำให้นักเรียนตอบว่าใช่หรือไม่ เช่น ควาย ควั่น คว่ำ ควั่น ควาย ควัก ฯลฯ
 3. นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนคล่อง
 4. ตรวจสอบการออกเสียงโดยสังเกตอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง (ริมฝีปาก ลิ้น ขากรรไกร)

8.2 คว หรือ ฟ

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มี คว ควบลำ

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำหรือแผนภูมิ ดังนี้			
	ควา	ฟ้า	ควาย	ฟาย
	ควั่น	ฟั่น	ควม	ฟาม
	คว่ำ	ฟ่ำ	ควัก	ฟัก

วิธีฝึก

1. ครูคัดบัตรคำ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม
2. ครูออกเสียง คว หรือ ฟ ให้นักเรียนตอบว่าพยัญชนะใด เช่น
ควา นักเรียนตอบ คว (คอ-วอ)
พัน นักเรียนตอบ ฟ ฯลฯ
3. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนคล่อง

8.3 กิจกรรมประกวดการอ่าน (พจนศรี อิมประไพ)

จุดประสงค์ ฝึกอ่านออกเสียงคำที่มี คว ควบกล้ำ

อุปกรณ์

1. เทปบันทึกเสียง
2. แถบประโยคคนละ 1 ชุด ดังนี้
 1. กลิ่นควนผึ้งหลังกองฟาง
 2. ยายควักไส้พักมาแขวนไวข้างฝา
 3. ความว้าวความควายเป็นความลำบากของครอบครัว
 4. ควายชีวิตตาคว่ำคว่ำกลางนา
 5. เขาขี่ควายไปเอาฟางกอไฟให้ควนไฉยง

วิธีเล่น

1. ครูแจกแถบประโยคคนละ 1 ชุด ให้นักเรียนอ่านก่อนคนละ 3 นาที แลวนำมาคืนครู
2. ให้นักเรียนออกมาอ่านแถบประโยคทีละคน ครูบันทึกเทปไว้
3. เปิดเทปการอ่านให้นักเรียนฟัง ช่วยกันตัดสินว่าใครอ่านได้ดีที่สุด
4. คนที่ยังอ่านไม่ได้ให้ฝึกอ่านทีละคน โดยให้คนที่ชนะช่วยฝึกให้

8.4 เติมคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านออกเสียงคำที่มี คว ควบ คว่ำ

อุปกรณ์ แบบฝึกหาจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดานดำ

วิธีเล่น ให้เลือกคำในวงเล็บเติมให้ถูกต้อง แล้วฝึกอ่านทั้งประโยค

1. แม่ไก่กำลัง _____ ไข่ (พัก, ควัก)
2. เขา _____ เงินออกจากกระเป๋า (พัก, ควัก)
3. เราต้องหมั่นแปรง _____ บ่อย ๆ (ฟัน, คว้น)
4. ถ้าใช้พื้นไม้แห้งเกินไปจะทำให้มี _____ มาก (ฟัน, คว้น)
5. เวลานั้นเรือయాชน เคี้ยวเรือจะ _____ (ฟ้า, คว่ำ)
6. คางคกและเต่านอยู่บนท้อง _____ (ฟ้า, คว่ำ)
7. ของของคนอื่นห้ามหยิบ _____ มา (ฟ้า, คว่ำ)
8. พ่อบอกให้พี่ไปเลี้ยง _____ กลางทุ่ง (ฟาย, ควาย)
9. เขาเสียใจร้องไห้ฟูม _____ อย่างน่าสงสาร (ฟาย, ควาย)
10. เขาพูดเร็วจนจับใจ _____ ไม่ได้ (ฟาม, ความ)

หมายเหตุ ฝึกอ่านบัตรคำ คว ควบ คว่ำ ก่อนแล้วจึงทำแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ ฝึกอ่านคำควบกล้ำ ร ด

๑.๑ เกมต้นไม้ปริศนา

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำควบกล้ำ ร ด

- อุปกรณ์
1. กิ่งไม้ หรือต้นไม้ และไม้สอย ค่าย หรือเชือก
 2. เขียนคำควบกล้ำมาแล้วแขวนไว้
 3. มวนคำ 25 คำ ดังนี้ เตรียม ตรวจ เข้าทรู ครู คลอง
กลวย มะพร้าว กลัว กลอง กลอง กลับ กลาย ฟริก
เพราะ พระ พร้อม พุ่งนี้ กรง กราบ เกรง โคลน
เพลง ครว ใคร ไกล

- วิธีเล่น
1. นั่งล้อมวงเป็นวงกลม
 2. นักเรียนนำไม้สอยไปสอยมวนปริศนาแล้วนำมาอ่าน ถ้าอ่านถูกได้
๑ คะแนน ถ้าอ่านไม่ถูกนำไปติดไว้ที่เดิม
 3. คนที่อ่านได้มากเป็นผู้ชนะ
 4. ฝึกอ่านบทร่ายกรองต่อไปนี้โดยนำบัตรคำที่เล่นแล้วมาแต่งเป็น
บทร่ายกรอง

เตรียมตรวจแต่เข้าทรู	ทองรอครูให้คุมครอง
เก็บกลวยลงใส่กลอง	ไม่กลัวกลองจะกลับกลาย
เพาะฟริกเพราะวันพระ	พุ่งนี้จะพร้อมถวาย
กรงทองกระปองกาย	เกรงจะหายกระจ่ายไป
เพลิกเพลินเมื่อฟังเพลง	เรือโคลงเคลงไม่เป็นไร
ผลัดกันตักโคลนใส่	สวนครวไครอยู่ไกลเอย
 5. ตรวจสอบการออกเสียงโดยใช้แผนกระความและลักษณะอวัยวะที่
ช่วยในการออกเสียง

9.2 เกมเก็บผลไม้ใส่ตะกร้า

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มี ร ล ความกล้า

อุปกรณ์

1. กลองหรือตะกร้า 3 ใบ
2. บัตรคำรูปผลไม้ (หลาย ๆ ชนิด) 30 บัตร บัตรคำได้แก่ กระจ่าง กรีทา โครกการ กลับกลอก เกร็ดความรู้ เกิดคปลา กลุ่มเครือ ไทร ทรี แทร เทียวเตร ประกาศ ปลา ปลิง แปลก ปลุก ปลีกย่อย เกรงกลัว กลับกลาย กล้ากลืน คุมครอง เครื่องครัว ตรวจตรา เพลิดเพลิน เพลงเพราะ พรอมเพรียง กราบพระ เกล็ด โคลงเคลง รวยริน

วิธีเล่น

1. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน แต่ละกลุ่มมีตะกร้ากลุ่มละ 1 ใบ
2. นำตะกร้าใส่บัตรคำรูปผลไม้วางไว้หน้าชั้น (สำหรับครู)
3. ให้กลุ่ม 1 (อาจตั้งชื่อกลุ่มก็ได้) ไปหยิบบัตรคำ 1 บัตร แล้วอ่านออกเสียงดัง ๆ ถ้าอ่านไม่ได้ให้คืนบัตรใส่ในตะกร้า ถ้าอ่านได้ให้นำบัตรผลไม้ชิ้นมาใส่ตะกร้าของกลุ่มตนเอง
4. ให้กลุ่ม 2 เล่นเหมือนกัน กลุ่มที่ได้ผลไม้มากเป็นฝ่ายชนะ

หมายเหตุ ให้เรียงแถวออกมาทีละคนห้ามข้ามหรือแข่งกัน จะทำให้อีกกลุ่มหนึ่งเสียเปรียบได้

แบบฝึกที่ 10 ฝึกอ่านคำควบกล้ำ ว

10.1 คำใดไม่ใช่คำควบกล้ำ

จุดประสงค์ ทบทวนและฝึกอ่านคำควบกล้ำ ว

- อุปกรณ์
1. แผนภูมิบทรอยกรอง
 2. แบบฝึก เทากับจำนวนนักเรียนหรือเขียนบนกระดาน

วิธีฝึก ฝึกอ่านบทรอยกรองในแผนภูมิก่อนแล้วทำแบบฝึกโดยกากบาท (×) หักคำที่ไม่มีเสียงควบกล้ำ

บทรอยกรอง

ควายไล่ชีวิตคนข้างขวา เลยคว้าวานมาไล่ควายไป
ควายขวางวิ่งวนขวักไขว่ กวัดแกว่งขวานไล่คว้าวางควาย

ตัวอย่างแบบฝึก

10.2 เรียงคำใหม่

จุดประสงค์ เด็กอ่านคำที่มี ว ควบกล้ำและเรียงคำให้ถูกต้อง

อุปกรณ์ แบบฝึกเท่าจำนวนนักเรียน หรือเขียนบนกระดานดำ

วิธีฝึก ให้เรียงอักษรให้ถูกและอ่านคำนั้นให้ถูกต้องทีละคน

1.

 →
2.

 →
3.

 →
4.

 →
5.

 →
6.

 →
7.

 →

หมายเหตุ เด็กอ่านบัตรคำที่มี ว ควบกล้ำก่อนแล้วจึงทำแบบฝึก

เฉลยแบบฝึกกลุ่มที่ 2

กลุ่มอ่านออกเสียง คำควบกล้ำไม่ชัดเจน

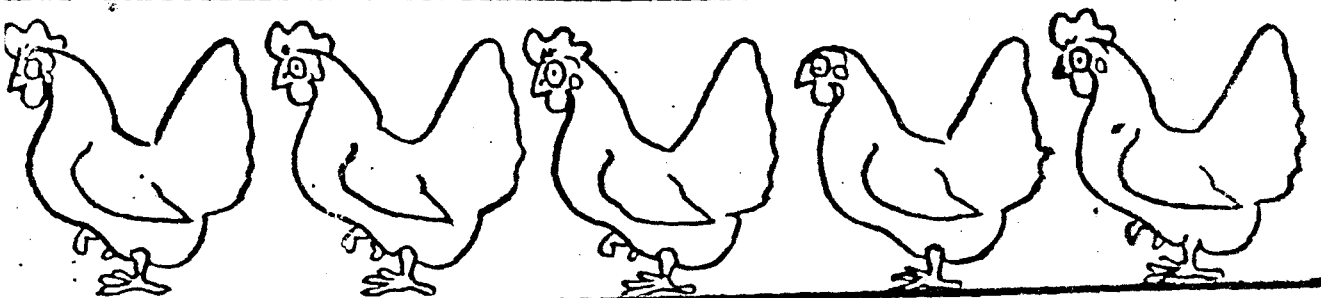
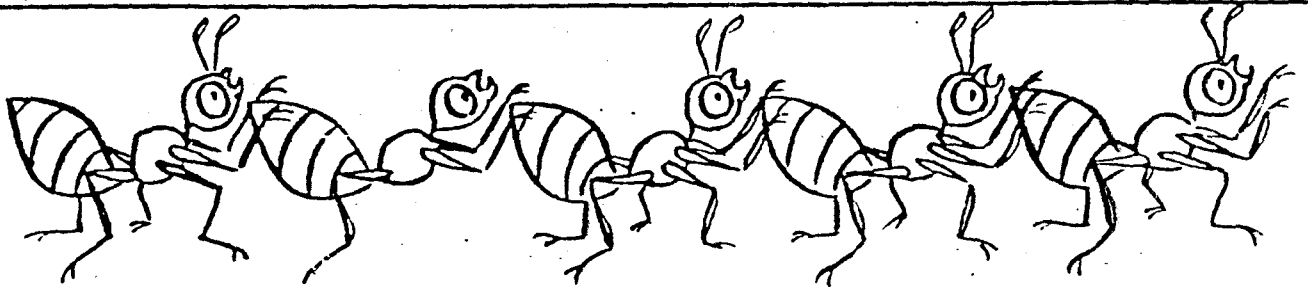
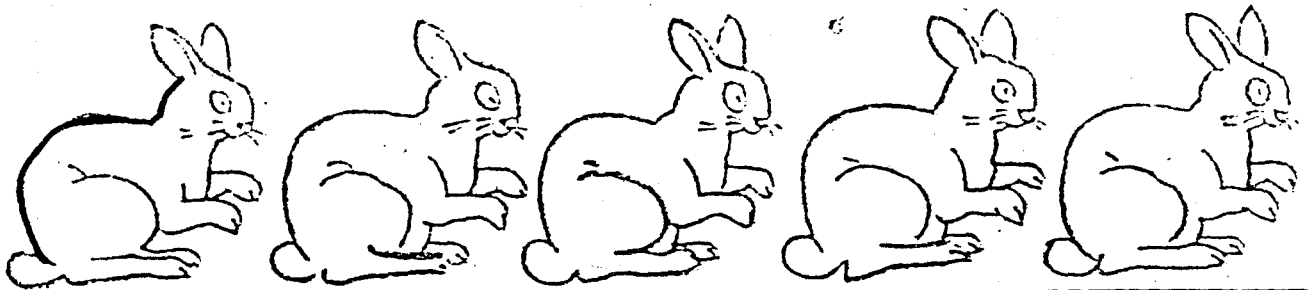
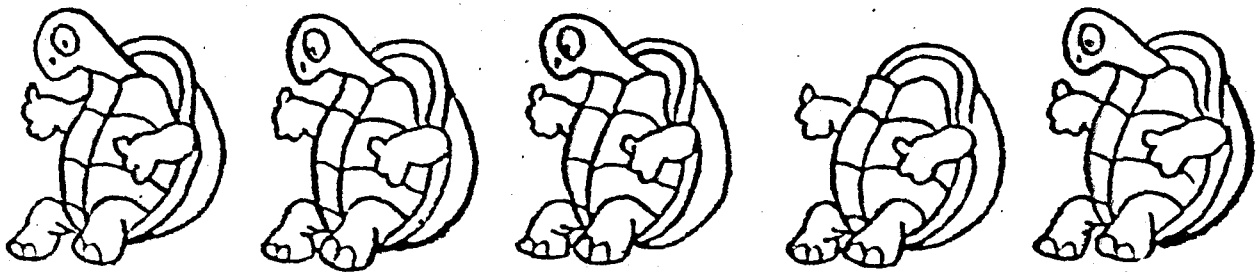
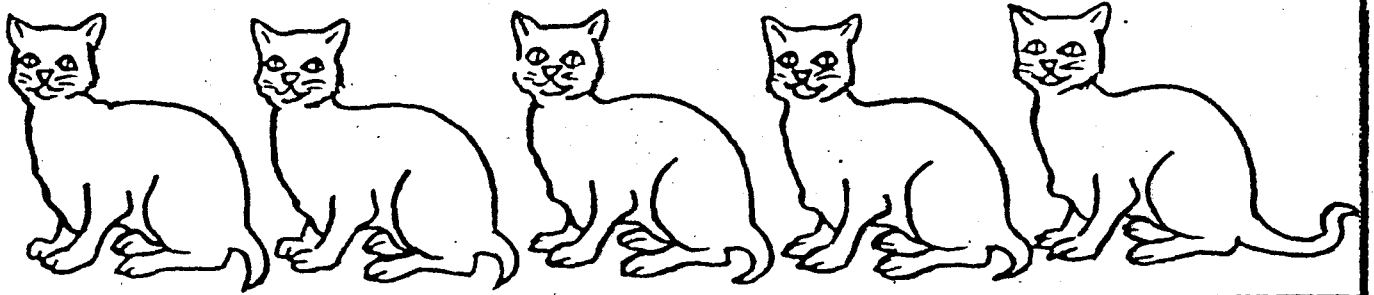
- แบบฝึกที่ 1.3
1. กาย กลาย	2. กรี กี
3. กาม กราม	4. แกง แกรง
5. กลบ กบ	6. กลอง ก้อง
7. กัด กลัด	
- แบบฝึกที่ 2.3
- คราม โครง คลอก เกรง ไคร เคลือบ คลอง คด้าย
- แบบฝึกที่ 4.3
1. เพลง	2. พรวัว	3. พริก	4. พลิก
5. เพลิง	6. พลาด	7. พระ	
- แบบฝึกที่ 5.2
1. ศั้ว	2. ตรู	3. ตรา	4. แตร	5. ตรี
6. ทรง	7. ไตร	8. ตรี	9. ตรำ	10. วง
- แบบฝึกที่ 5.3
1. ตรัส	2. เข้าตรู	3. ทรงเวลา	4. ไม่ตรี
5. เทียวเตร	6. ไตรยางค์	7. เตรียมตัว	
8. ตรวจตรา	9. แตร	10. ทรมอง	
- แบบฝึกที่ 8.4
1. พัก	2. ควัก	3. พัน	4. ควั่น
5. คว่ำ	6. ฟ่ำ	7. คว่ำ	8. ควาย
9. ฟ่าย	10. ความ		
- แบบฝึกที่ 10.2
1. กวาด	2. กวาง	3. ควาย	4. แขว่น
5. ความ	6. ขวาน	7. ขวาง	

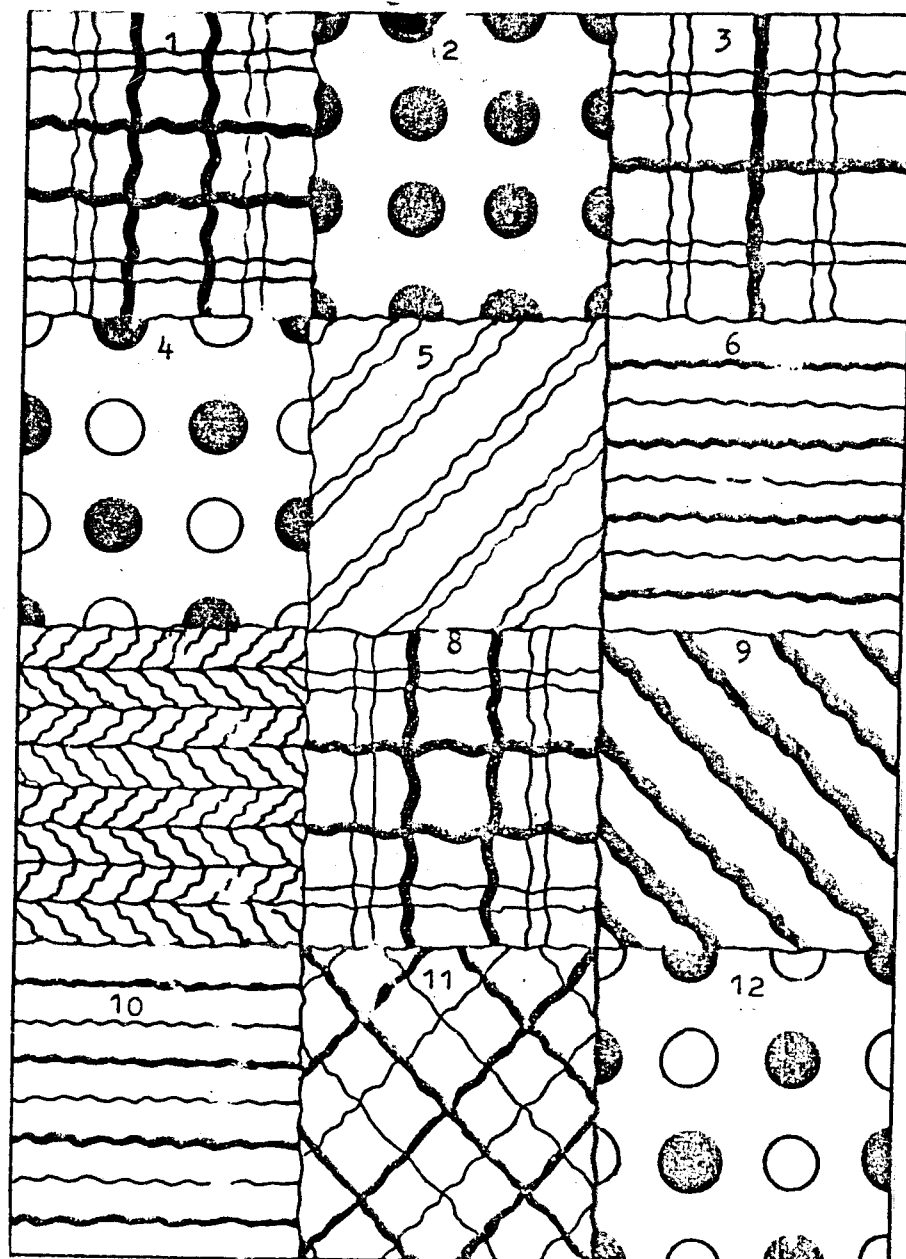
แบบฝึกกลุ่มที่ 3

กลุ่มอ่านออกเสียง เพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ

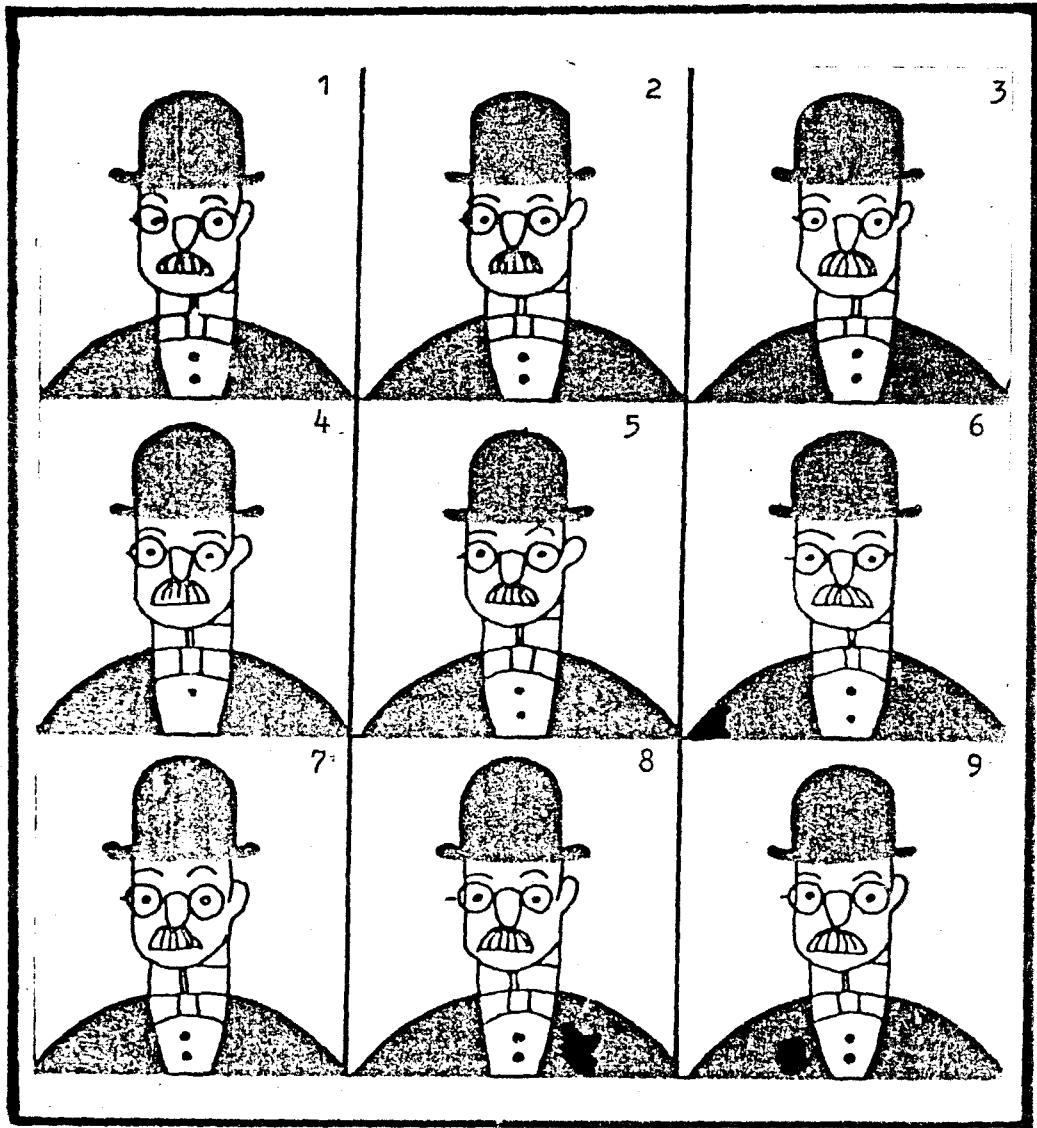
แบบฝึกที่ 1 ฝึกการสังเกต

1.1 คำสั่ง ระบายสีลงในภาพที่เหมือนกันและกากบาทภาพที่ต่างจากพวก

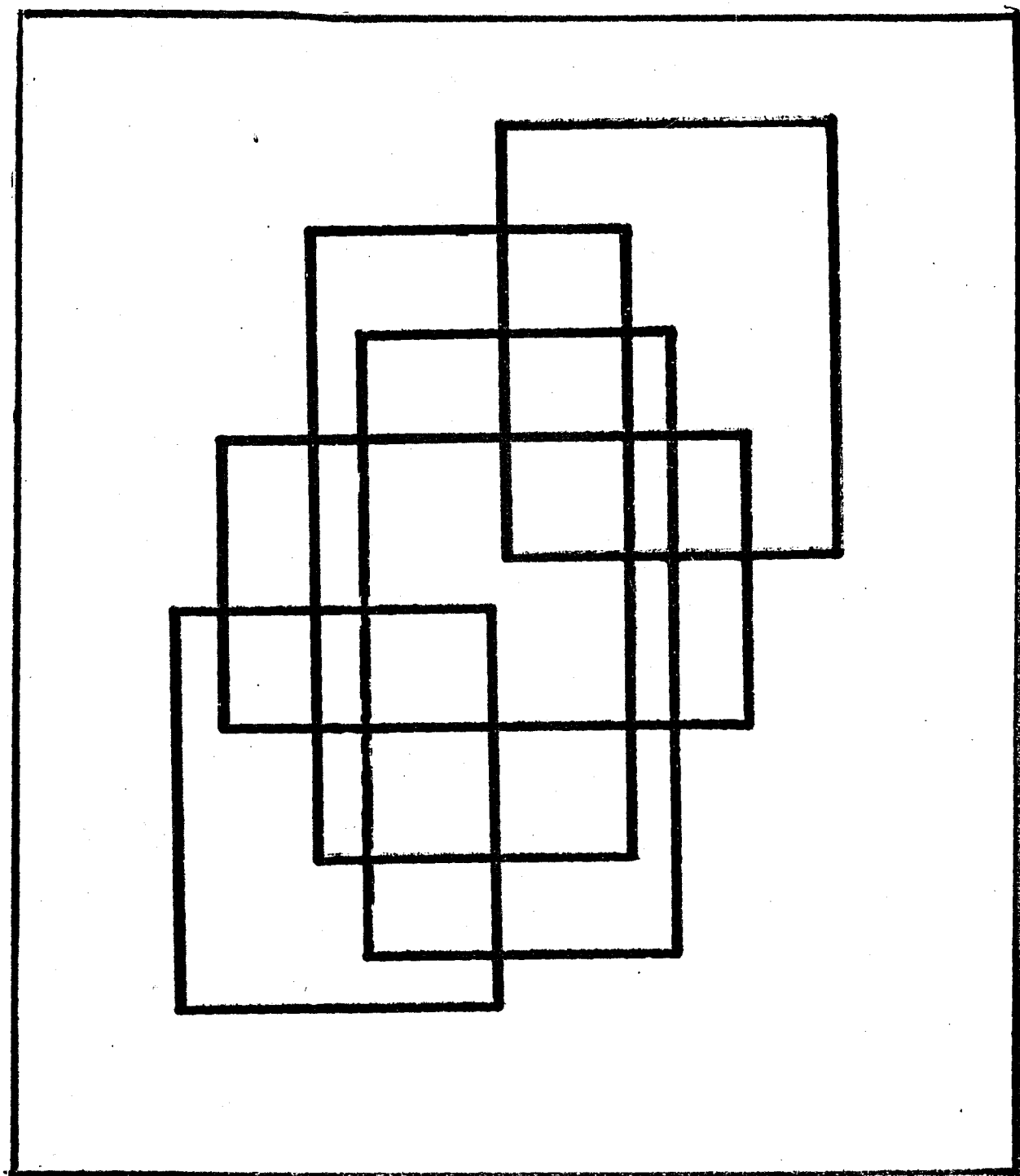

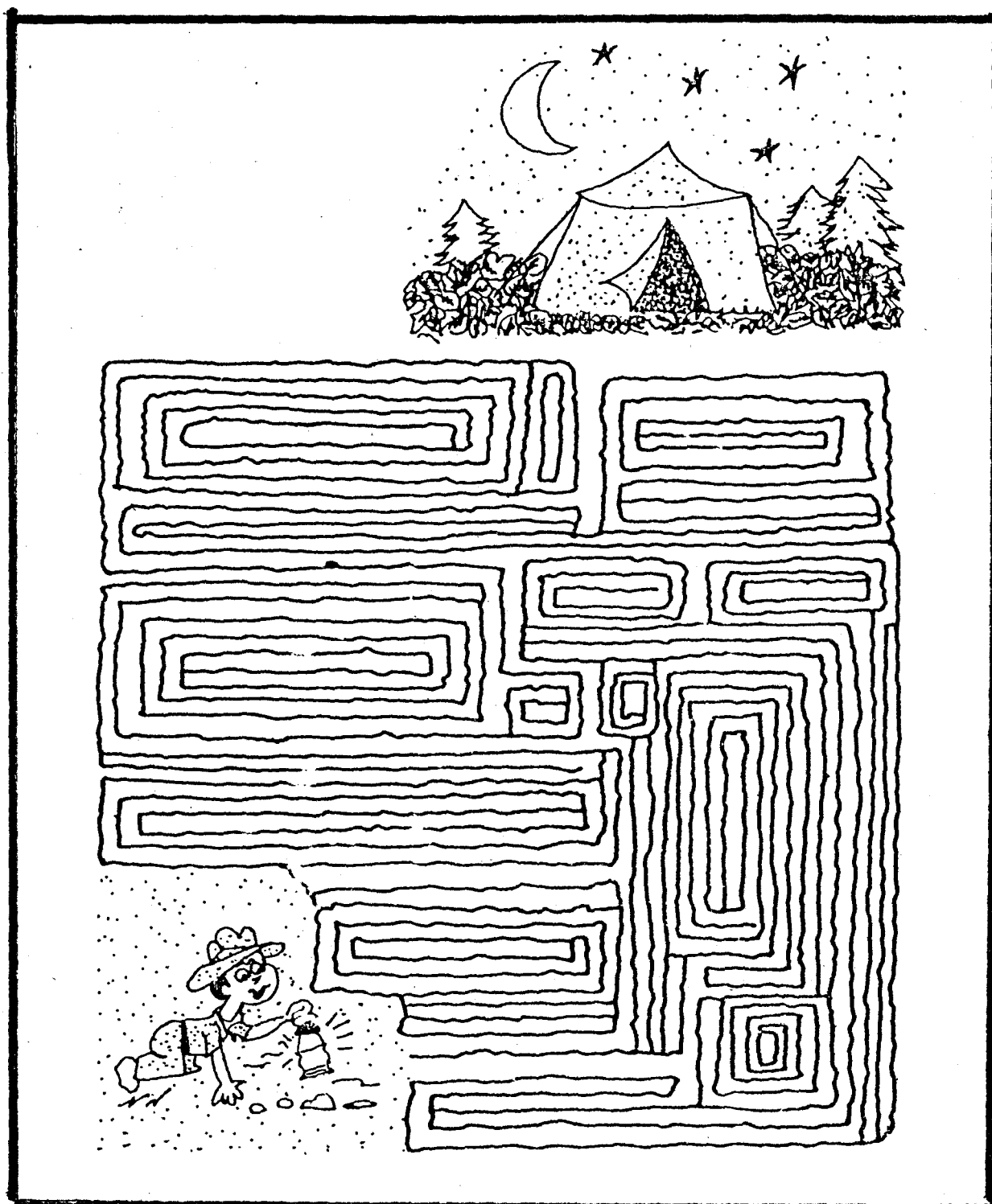
มื่อ 3 คื เทานเนตมลายเหมือนกัน นักเรียนจับคู่ให้ช

รูปถ่ายทั้ง 9 รูป นี้ถูกถ่ายกัน แต่มีรูปหนึ่งที่ต่างไปรูปไหนละ

ในรูปนี้มีสี่เหลี่ยมที่นักเรียนนับได้

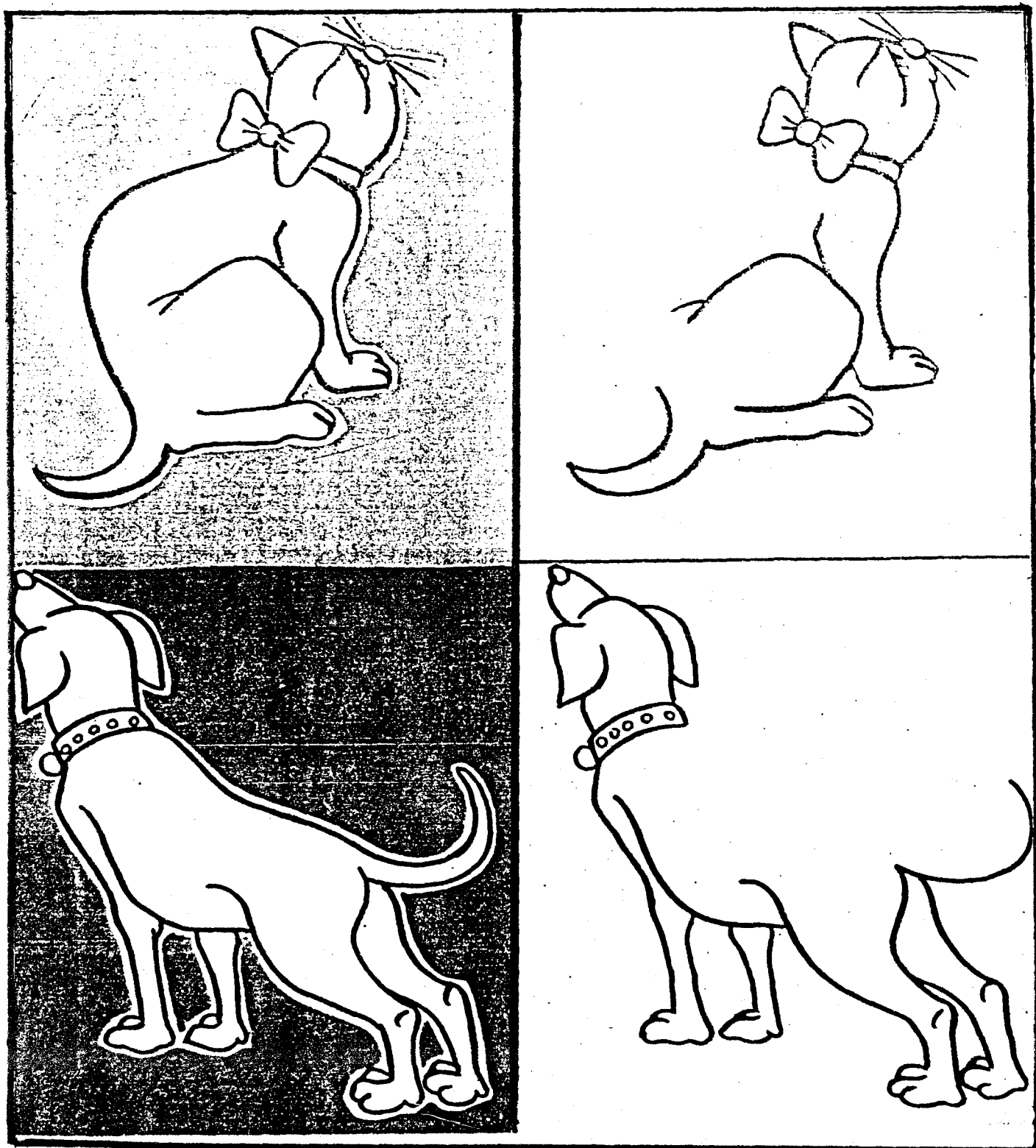

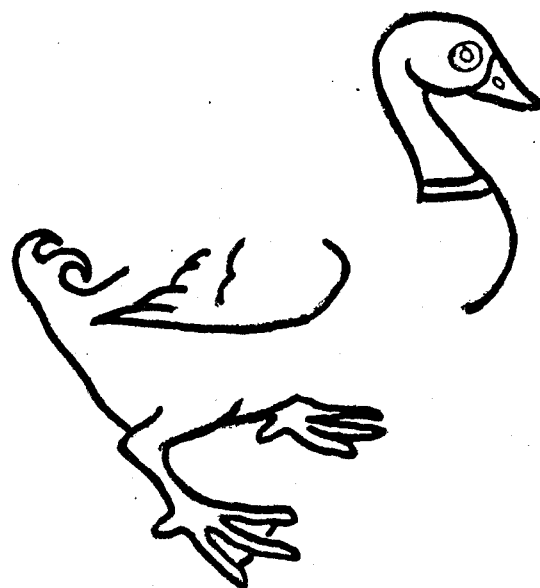
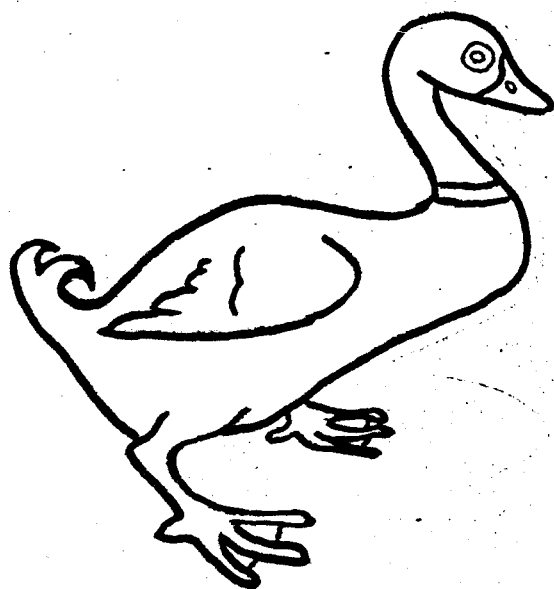
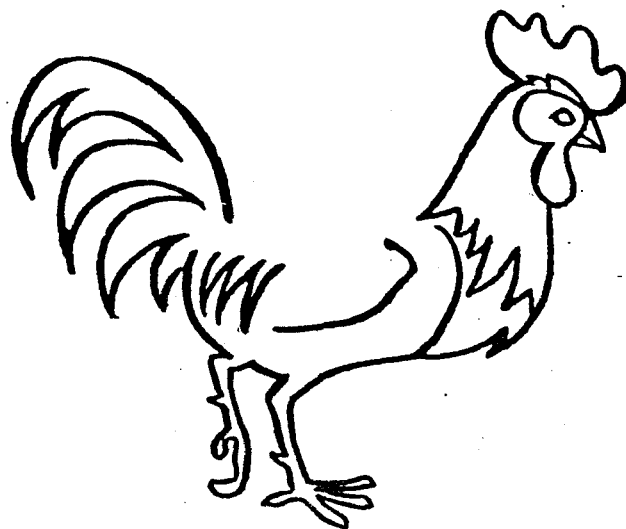
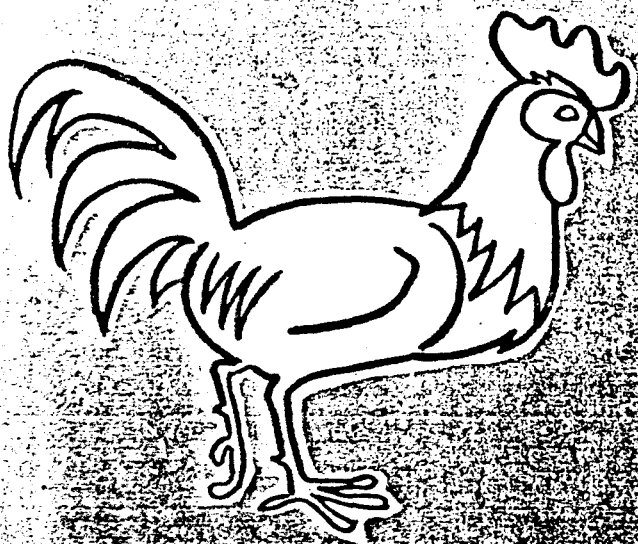
นักเรียนช่วยหาทางให้ลูกเสือคนอื่นกลับเต็นท์พักด้วยนะครับ

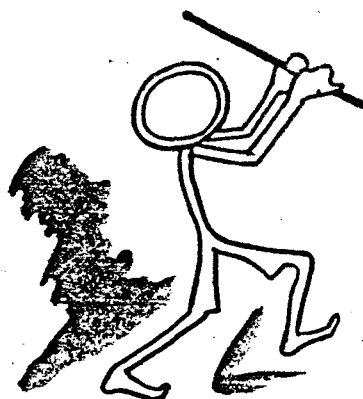
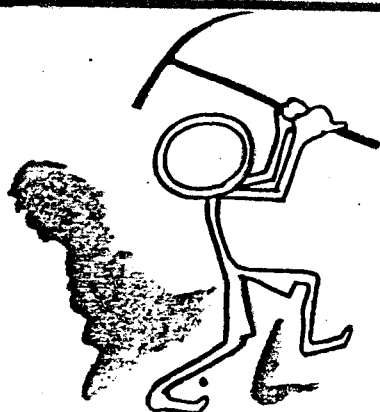
1.2 เกมผ่าแปดหน้า

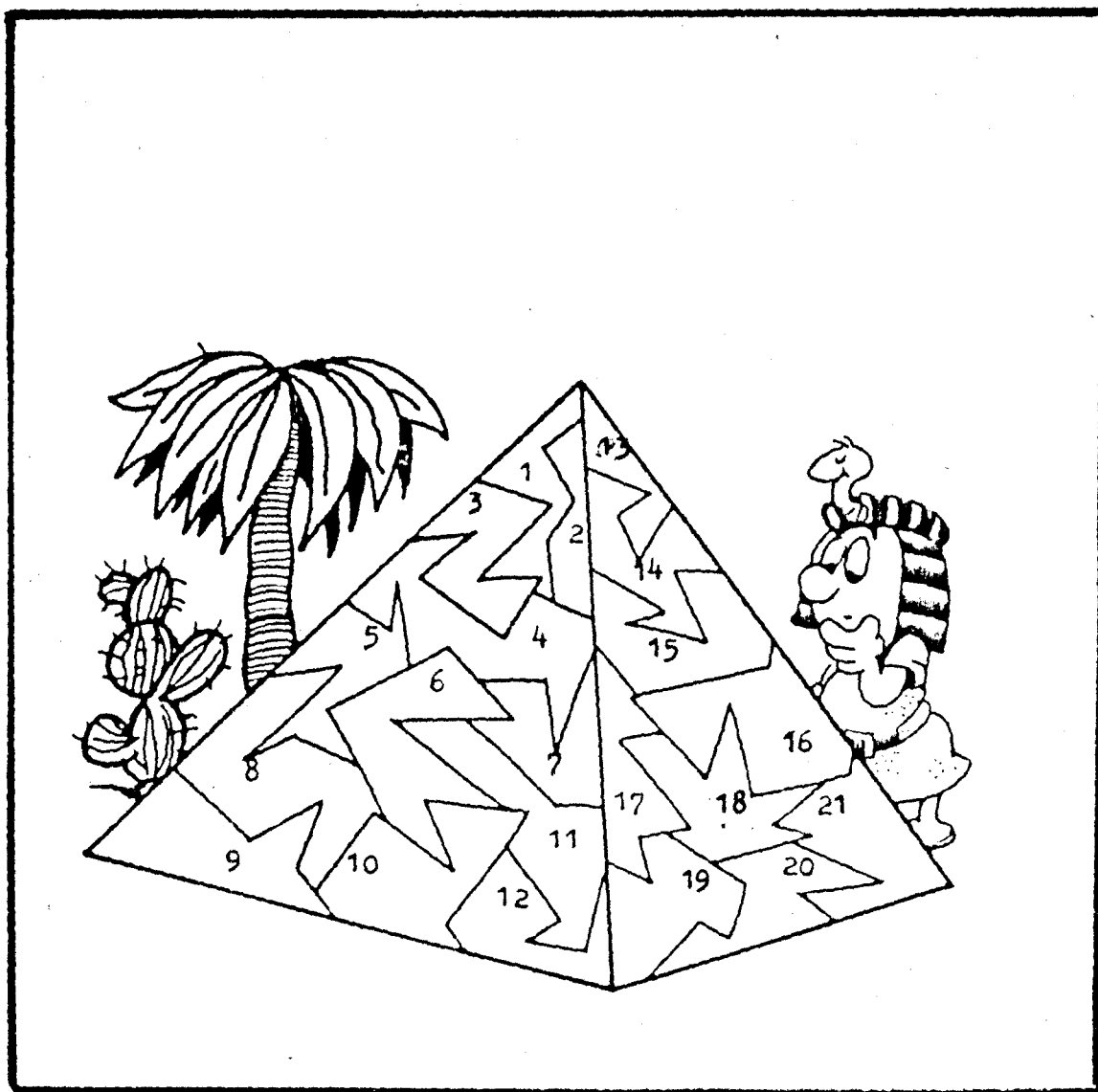
จุดประสงค์ ฝึกการใช้สายคำสั่งเกทรายละเอียดต่าง ๆ

วิธีทำ ครูแจกภาพให้นักเรียนทุกคน แล้วจากเส้นควมกินสอสีในส่วนที่ยังขาดอยู่

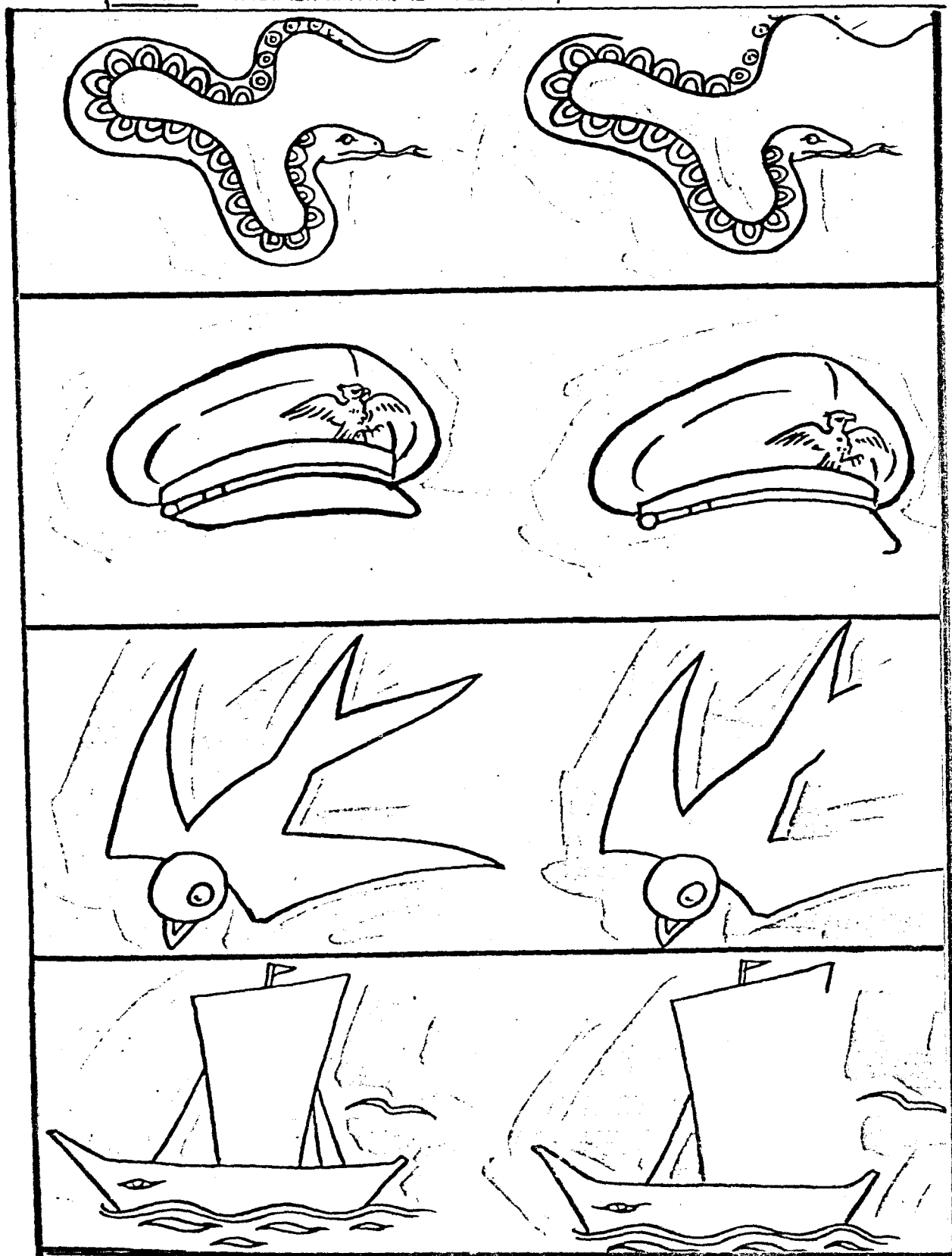

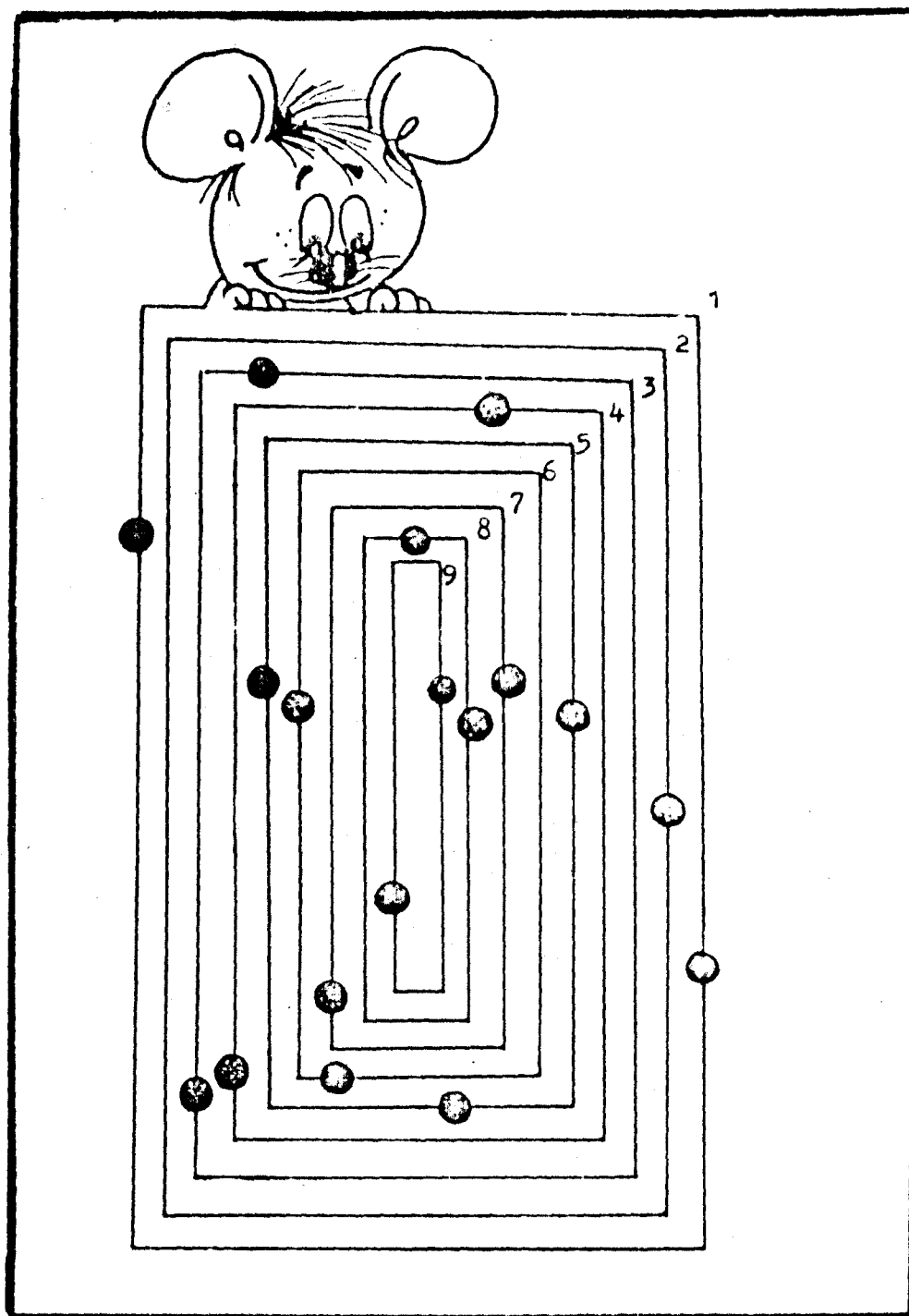

มี 21 ส่วนในปริภูมิที่มี 2. รูปเท่านั้นที่เหมือนกันรูปใหญ่กับรูปใหญ่

แบบฝึกที่ 2 ฝึกความละเอียดรอบคอบ

2.1 คำสั่ง เติมสิ่งที่ขาดหายไปในภาพต่อไปนี้ให้สมบูรณ์
จุดประสงค์ ฝึกใช้สายตาสังเกตความละเอียดต่าง ๆ

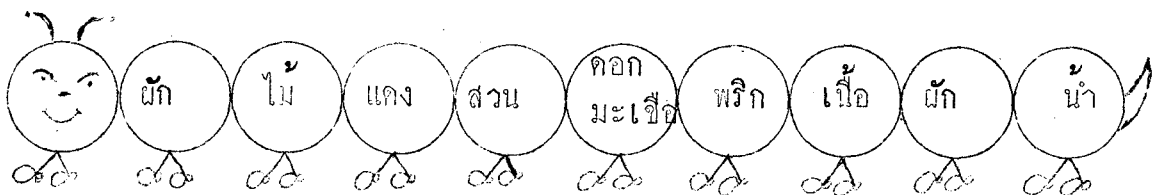
ในรูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้มีอยู่หนึ่งสี่เหลี่ยมที่มีมากกว่า 2 จุดอันไหนละ

2.2 ชี้เส้นใต้เฉพาะคำที่อ่านเหมือนตัว ค สะกด

<u>ตัวอย่าง</u>	รับประทัน	แนะ	<u>รังเกียจ</u>	ไปสวน
เป็นหวัด	สุขภาพ	ปวดท้อง	ปฏิทิน	
ผ้าเช็ดหน้า	แขนเสื้อ	กระต่าย	โรงเรียน	
น้อยหน้า	อาทิตย์	กำแพง	มะม่วง	
ข้างถนน	อันตราย	ข้าวเปลือก	อำนาจ	
ประโยชน์	หนังสือ	มะพร้าว	น้ำตาล	
ควนไฟ	เดินกลับ	มนุษย์	จับความ	
คำพริก	เสร็จ	คูเพลิน	กางมุง	

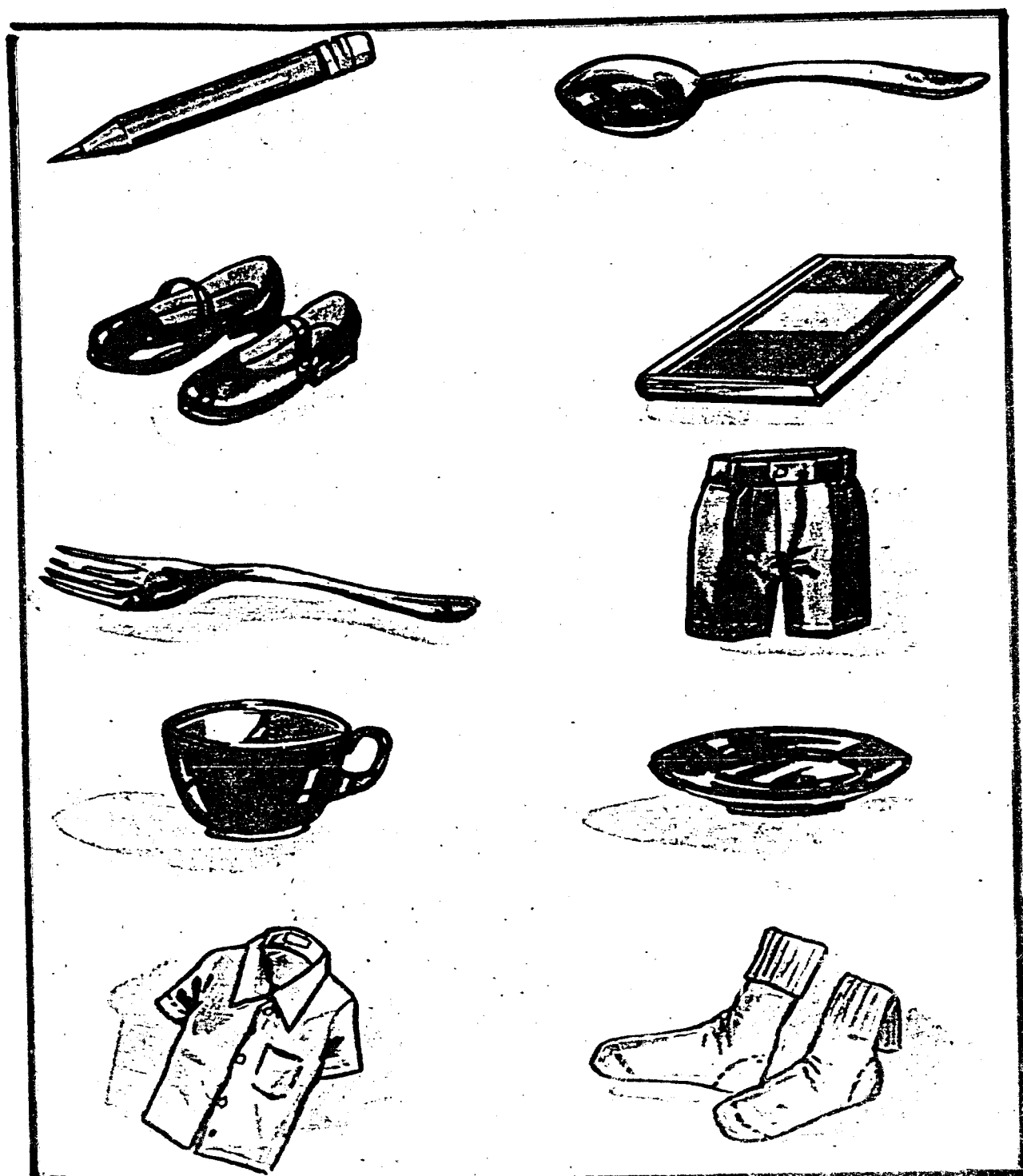
2.3 อ่านข้อความต่อไปนี้ โดยเติมคำอ่านลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ด้วย

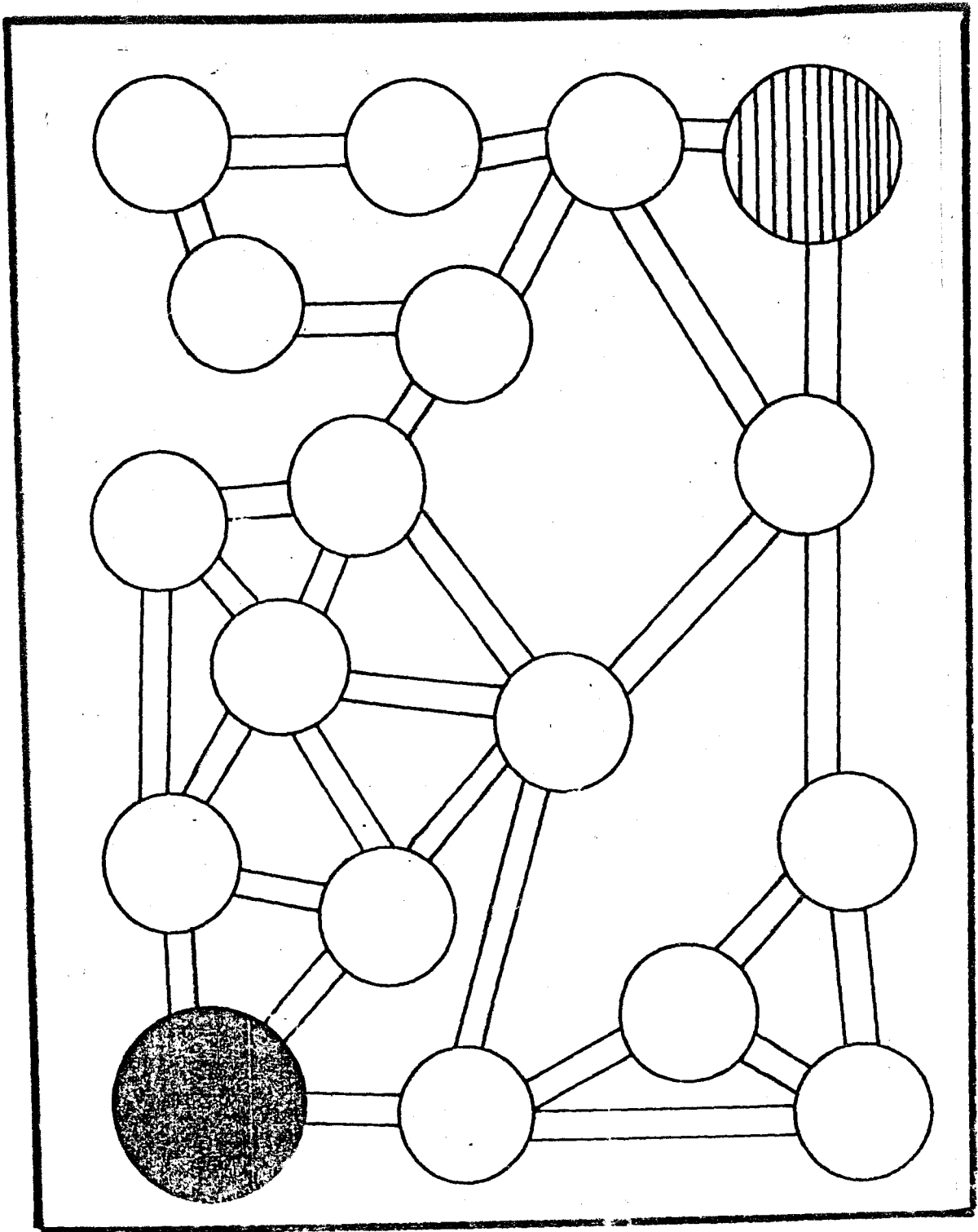
มานะกับพ่อกำลังทำงานอยู่ใน _____ หลังบ้าน พ่อปลูก _____ หลายอย่าง
 มานะช่วยตัด _____ รดผัก พ่อปลูก _____ และ _____ ควย มานะชอบดูดอกไม้ _____
 สีม่วง พ่อเก็บ _____ แก้วไปให้แม่เก็บไว้ทำกับข้าวเวลาจะแกง แม่เลือกไข่แต่ _____
 พริกแห้งสี _____ น้ำพริกแกงในครกจึงมีสีแดงน่ากิน แม่ชอบแกง _____ ใส่มะเขือ

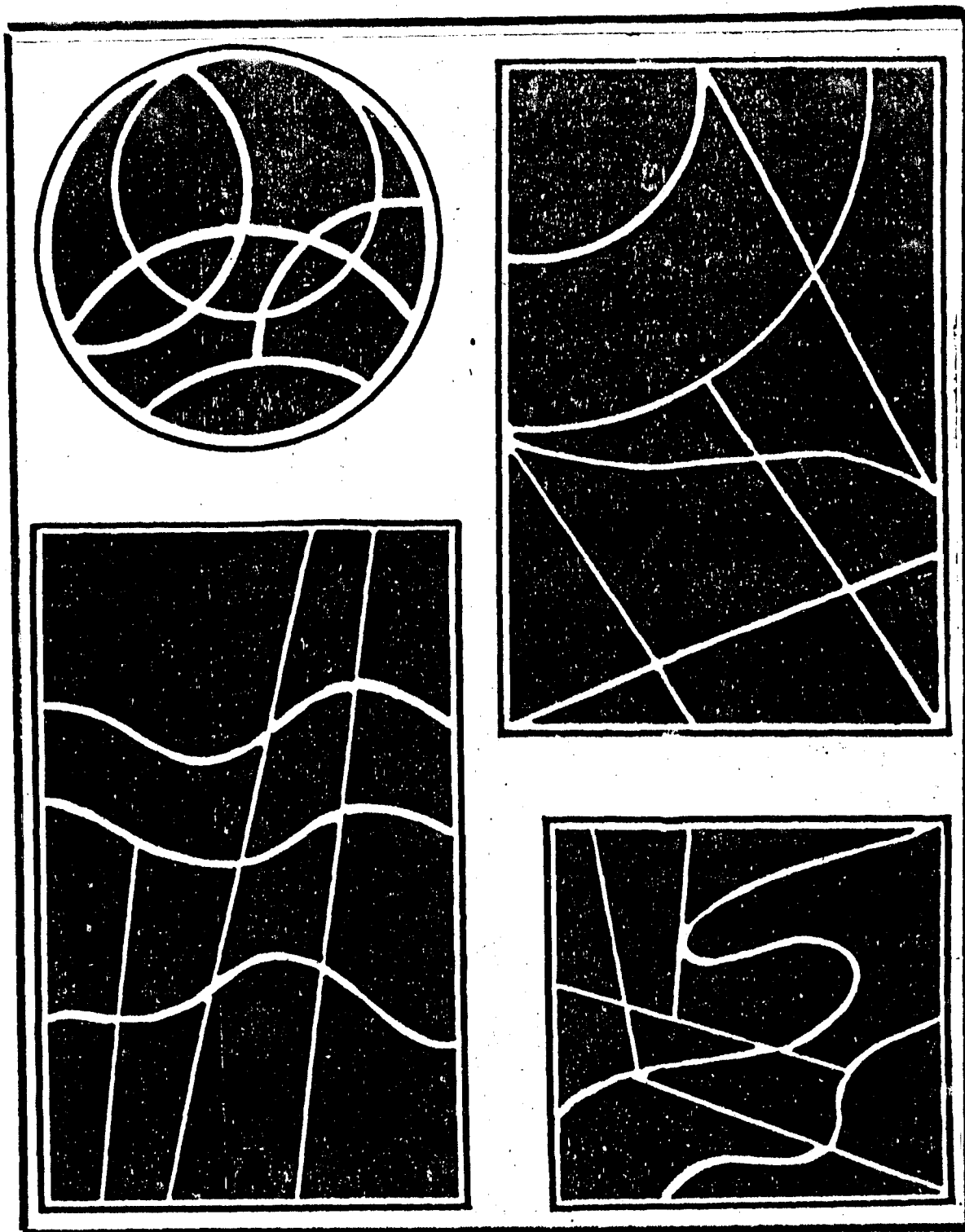
แบบฝึกที่ 3 ฝึกความพรหมทางสายตา

คำสั่ง ให้นักเรียนลากเส้นของวัตถุที่คล้ายกันพร้อมทั้งบอกเหตุผลที่จับคู่สิ่งนั้น

ให้นักเรียนลากเส้นโดยเริ่มจากจุดวงกลมดำและสิ้นสุดที่วงกลมเป็นลายเส้นโดยผ่านวงกลมทั้งหมด
แต่ต้องไม่ผ่านวงกลมใดมากกว่า 1 ครั้ง

รูปกลม รูปเหลี่ยมเหล่านี้ นักเรียนรู้ว่าเป็นรูปไหน มีการแบ่งออกเป็นรูปย่อย ๆ มากที่สุด

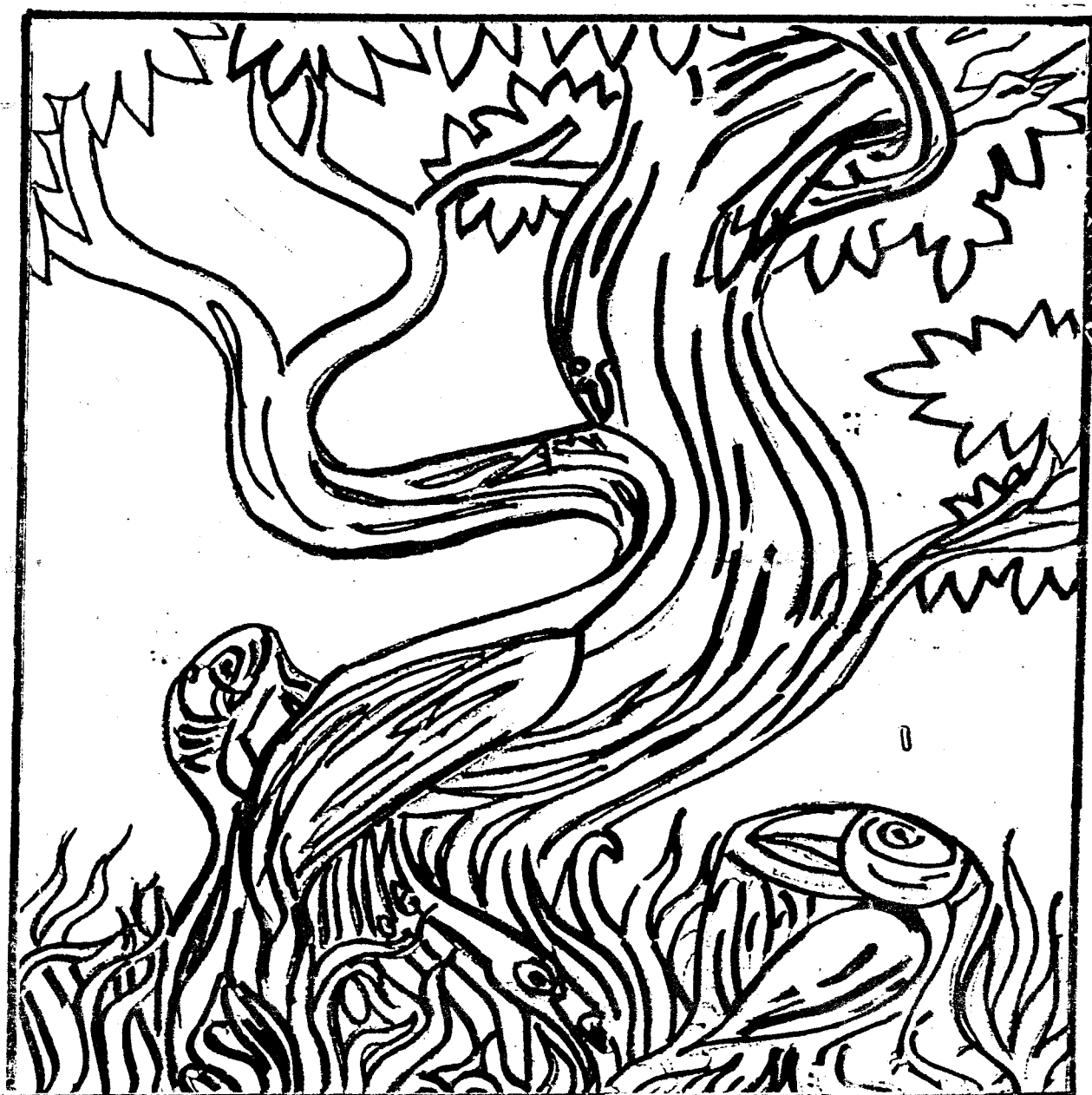
ความหมาย ปีกการสังเกต

กิจกรรม

1. ในภาพมีนกอยู่ 4 ตัว ให้นักเรียนหาภาพนกทั้ง 4
2. ให้ระบายสี

คำสั่ง

1. ในภาพมีนกอยู่ 4 ตัว ให้นักเรียนหาภาพนกทั้ง 4 ตัวนี้ พร้อมทั้งบอกประโยชน์และโทษของนก 4 ตัวนี้
2. ให้ระบายสีลงในตัวนกให้สวยงาม

แบบฝึกที่ 3

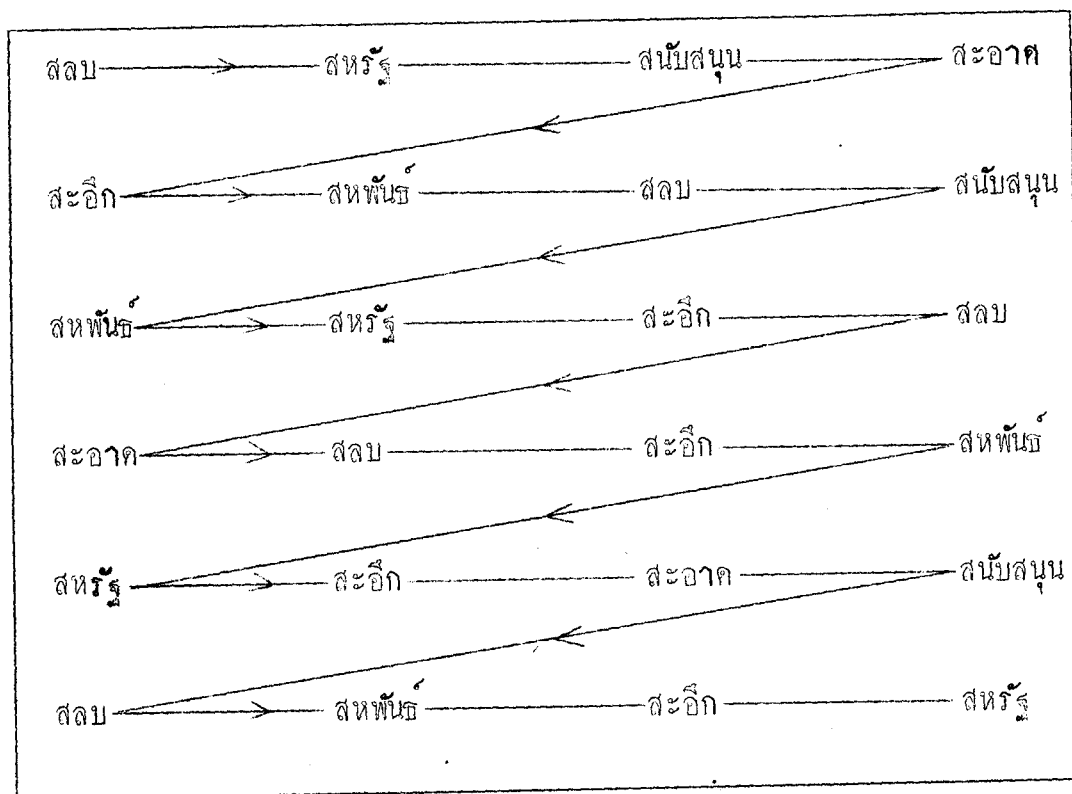
3.1 อ่านประโยคต่อไปนี้โดยไม่ตกหล่นหรือเพิ่มคำขึ้นมา

1. คนข๑าเสียเวลาทำงานมากกว่าคนปรกติ
2. นักเรียนเรียนภาษาไทยทุกวัน วันนั้ก็เช่นเดียวกัน
3. สุคามีปากกาสองค๑ำ ค๑ำหนึ่งคุณแมซื้อให้ในวันเกิดของสุคา สุการักปากกา
ค๑ำนั้นมาก
4. ค๑าอาหารหารกันเสียคนละ 10 บาท เท่านั้น
5. คนร้ายถูกจับได้ค๑าหนึ่งค๑าเขาเขาจึงยอมรับผิด
6. พอถึงเวลาสองยามยามอีกคนก็จะมาเปลี่ยนให้ยามคนแรกไปพักผ่อน
7. เด็ก ๆ เห็นสมพ๑ค๑ดล๑มค๑ว่าอยู่ไ้หน้าต๑งต๑งวืงเข้าไปเก็บพ๑ดล๑ม
8. เขารับประทานอาหารตามหลักโภชนาการการทำเช่นนี้ทำให้คนอื่นเอาอย่าง
9. ตำรวจจ๑ว๑ค๑แผนที่ท๑เกิดเหตุร้ายแรงขึ้น
10. สถานที่ที่ท๑จะไปชมนี้อยู่ในโครงการการผลิตอาหารสำหรับเด็กอ่อน

3.2 ขีดเส้นใต้ค๑ว่า "เรียน" ที่อ่านพ๑มจากข้อความนี้ให้ครบทุกค๑

ตอนบ๑ย ครูทุเรียนเดินเข้ามาในห๑งเรียน หัวหน๑ชั้นบอกนักเรียนทำความ
เคารพนักเรียนชายยืนตรง นักเรียนหญิงกราบลงบนโต๊ะ ครูทุเรียนทักทายนักเรียนแล้ว
เอากะค๑ยที่ถือมาไปต๑ดไ้บนป๑ยข๑งกระดานค๑ำ ในกระค๑ยมีค๑วหน๑งส๑อ เรียงกัน
เป็นระเบียบ และถามว๑า ใครอ่านไ้บ๑ง นักเรียนหลายคนลองอ่าน แต่ไม่ถ๑ยอ่าน
ไ้ครบทุกบรรทัด "นักเรียนคงอ่านไ้ไม่ครบทุกค๑ำ เพราะบางค๑ำยากและยังไม่ได้
เรียน" ครูทุเรียนพูด "ค๑ยฟังนะคะ ครูจะอ่านให้ฟัง รักษาติ ศ๑สตร์ พระมหากษ๑ัตริย์
เป็นค๑ดสมบ๑ติของคนไทย" เมื่ออ่านจบแล้วก็อ่านร๑ำข๑ำ ๆ ให้นักเรียนอ่านตาม

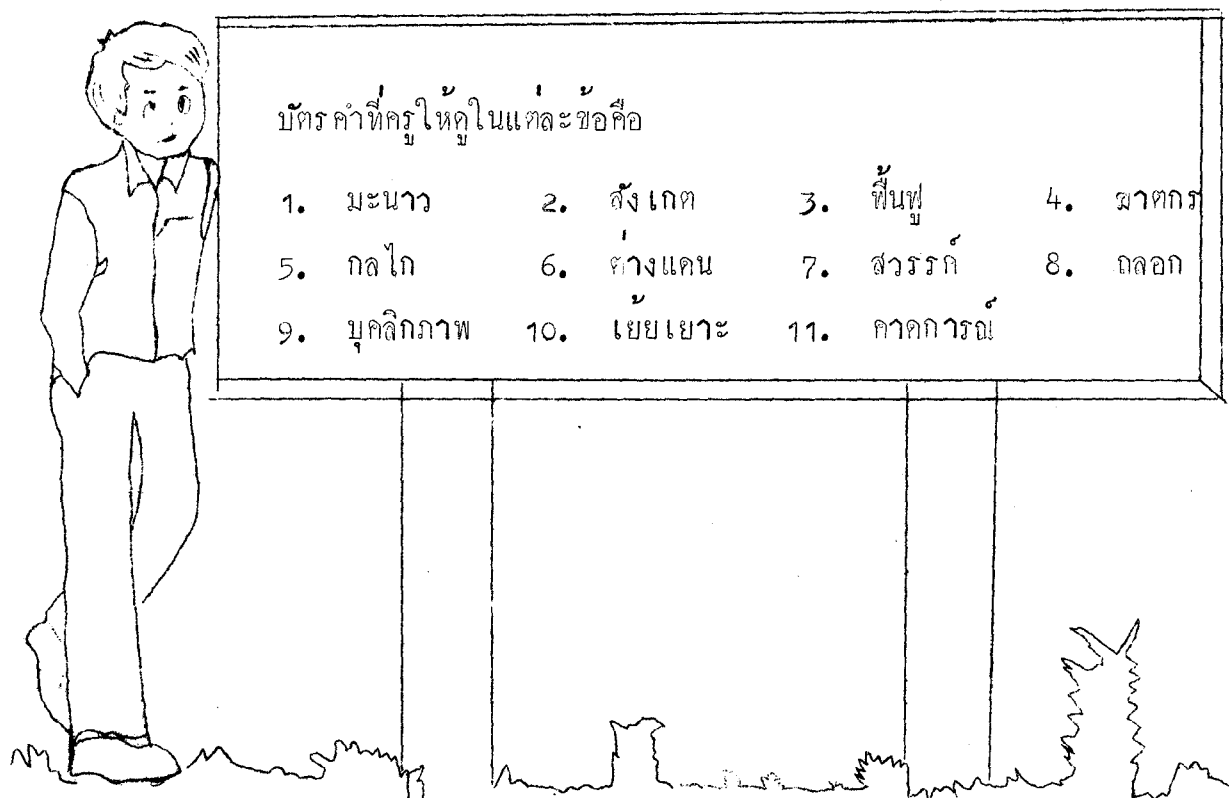
แผนภูมิที่ 2

อ่านครั้งที่ 1	นับว่ามีคำว่า	สลับ	_____ คำ
อ่านครั้งที่ 2	นับว่ามีคำว่า	สหรั	_____ คำ
อ่านครั้งที่ 3	นับว่ามีคำว่า	สนับสนุน	_____ คำ
อ่านครั้งที่ 4	นับว่ามีคำว่า	สะอีก	_____ คำ
อ่านครั้งที่ 5	นับว่ามีคำว่า	สะอีก	_____ คำ
อ่านครั้งที่ 6	นับว่ามีคำว่า	สหพันธ	_____ คำ

4.3 อ่านบัตรคำที่ครูให้ดูอย่างรวดเร็ว แล้วขีดเส้นใต้คำที่เหมือนกันในแต่ละแถว

มะขวิด	มะกอก	มะนาว	มะขาม	มะอึ๊ก
สาเหตุ	เกิดเหตุ	ต้นเหตุ	สิ่งเกิด	เหตุร้าย
ชมพู	ถั่วพู	สาคร	ประทุ	พื้นฟู
ฆาตกร	พื้กร	บวร	นคร	อนุสรณ์
สากด	นายพล	กลไก	ชุมพล	กุศด
วางแผน	คลอนแคลน	ทางแคบ	เขตแคบ	รูแผน
สร้างสรรค์	สวรรค์	เสกสรรค์	นครสวรรค์	สรรหา
ละลอก	ปอกลอก	ลอกแฉก	ถลอก	ลอกหนัง
คุณภาพ	ประสิทธิภาพ	ภาพถ่าย	บุคลิกภาพ	อานุภาพ
ถั่วเพาะ	เพาะปลูก	จำเพาะ	เหมาะเจาะ	เยยเยาะ
ประสบการณ์	เหตุการณ์	คาดการณ์	กรรมการ	รูปการณ์

5.2 ชุดที่ 1 ให้นักเรียนดูภาพ แล้วหาจำนวนของภาพต่อไปนี้

ก. ภาพเป็ด _____ ภาพ

ข. ภาพม้า _____ ภาพ

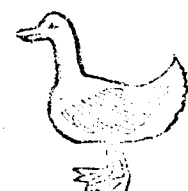
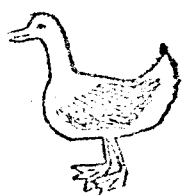
ค. ภาพแมว _____ ภาพ

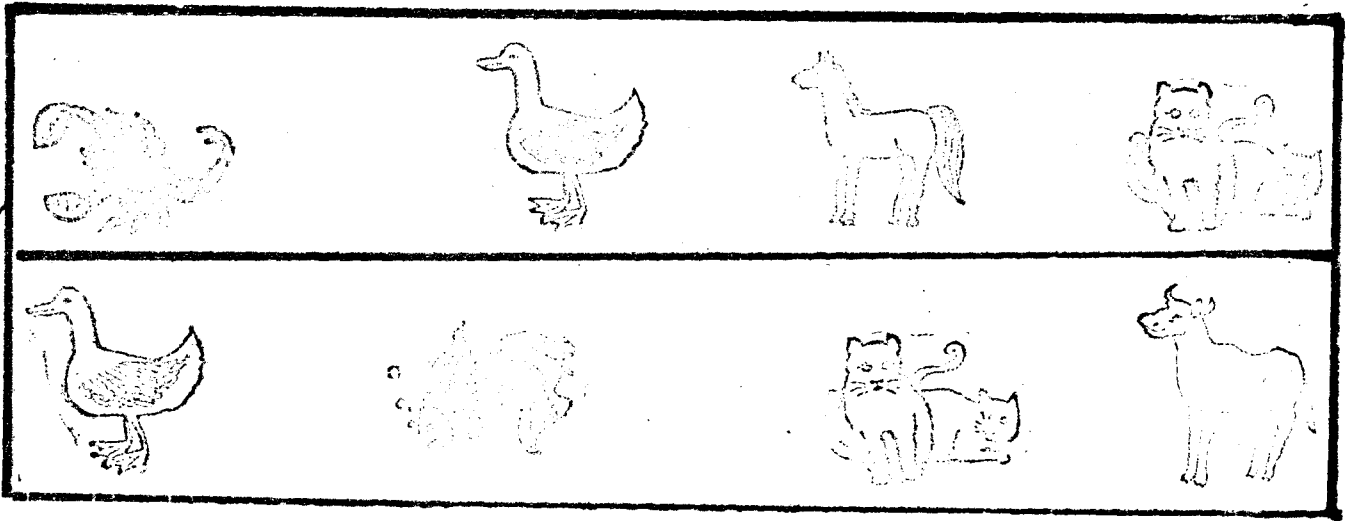
ง. ภาพปลา _____ ภาพ

จ. ภาพวัว _____ ภาพ

ฉ. ภาพสัตว์ประหลาด _____ ภาพ

ช. ภาพแมงป่อง _____ ภาพ

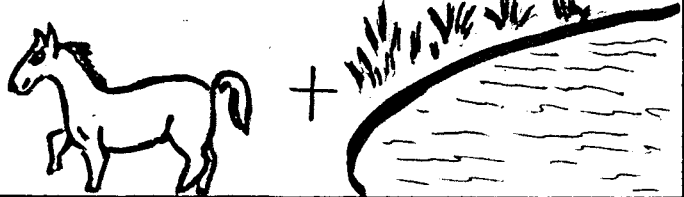
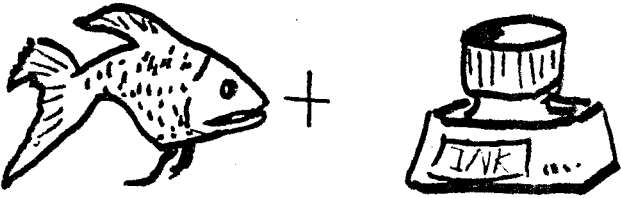
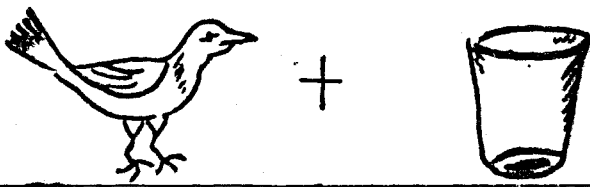
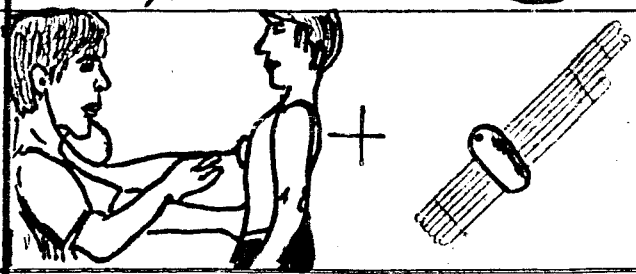
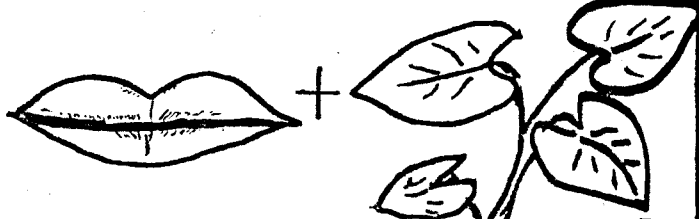
5.3 ชุดที่ 2 ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ เพื่อหาคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะที่กำหนดให้ดังนี้

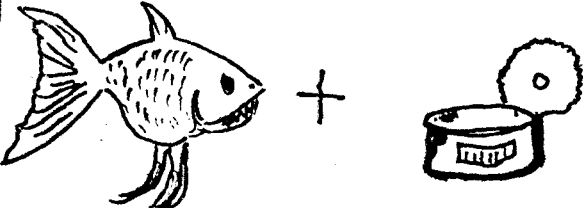
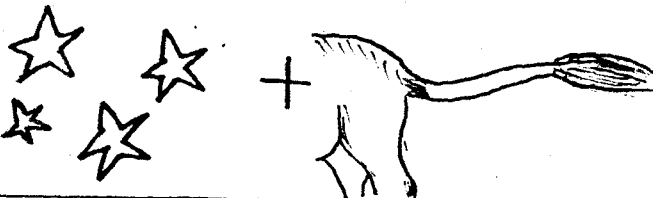
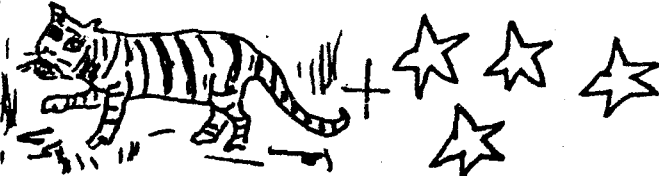
- อ่านครั้งที่ 1 หาคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ก ว่ามี _____ คำ
 อ่านครั้งที่ 2 หาคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ท ว่ามี _____ คำ
 อ่านครั้งที่ 3 หาคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ พ ว่ามี _____ คำ

ในอดีตกาล มีพระราชองค์หนึ่ง เสด็จประพาสอุทยานพร้อมด้วยข้าราชการ
 เมื่อเสด็จมาถึงอุทยานก็ทอดพระเนตรเห็นกิ่งก่าตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่ริมประตูอิฐ เมื่อ
 พระองค์เสด็จผ่านมันก็ผกหัวถวายคำนับ ครั้นต่อมาพระองค์เสด็จประพาสอุทยานอีก
 ก็ทรงสังเกตเห็นกิ่งก่าตัวนี้คอยถวายคำนับอยู่ ทุกครั้งก็ทรงพอพระทัย พระองค์ทรง
 คำว่า ะรอยกิ่งก่าตัวนี้มีวัฒนธรรมและจงรักภักดีต่อพระองค์ จึงมาคอยถวายคำนับ
 ทุกครั้งที่พระองค์เสด็จ พระราชาจึงประทานทองไว้กับคนเฝ้าอุทยานเพื่อ
 ไปแลกซื้ออาหารให้กิ่งก่ากิน วันหนึ่งคนเฝ้าอุทยานซื้ออาหารไม่ได้ จึงนำทองคำ
 ผูกคอให้กิ่งก่า พอกิ่งก่าได้ทองคำก็แสดงกิริยาหยิ่งโสวิ่งชูคอขึ้นไปร่อนมา เมื่อ
 พระราชาเสด็จมันก็ไม่ถวายคำนับกลับชูคอทำท่าหยิ่งลำพอง กระจกกระเดื่อง
 ครั้นพระราชาทอดพระเนตรเห็นท่าทางวิปริตของกิ่งก่าเช่นนั้น ก็ทรงคิดว่ากิ่งก่า
 คึกคกฏต่อพระองค์ เพราะมันแสดงกิริยาหยิ่งของราวกับเป็นปฏิปักษ์ก็พิโรธ จึง
 รับสั่งให้คนเฝ้าอุทยานรีบหามาเสีย แล้วให้ขับไล่ไสส่งไปอยู่ในป่าช้า กิ่งก่า
 ตัวนั้นก็ตกอับ เพราะความลำพองลื้มตัวของตน

แบบฝึกที่ 6 ปีกวาดสายตาชุดที่ 1

6.1 อ่านคำจากภาพต่อไปนี้

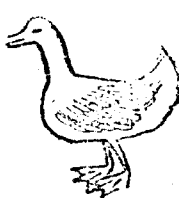
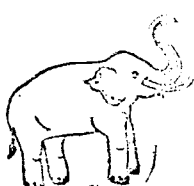
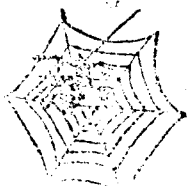
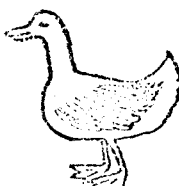
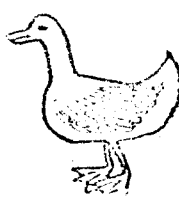
1		=
2		=
3		=
4		=
5		=

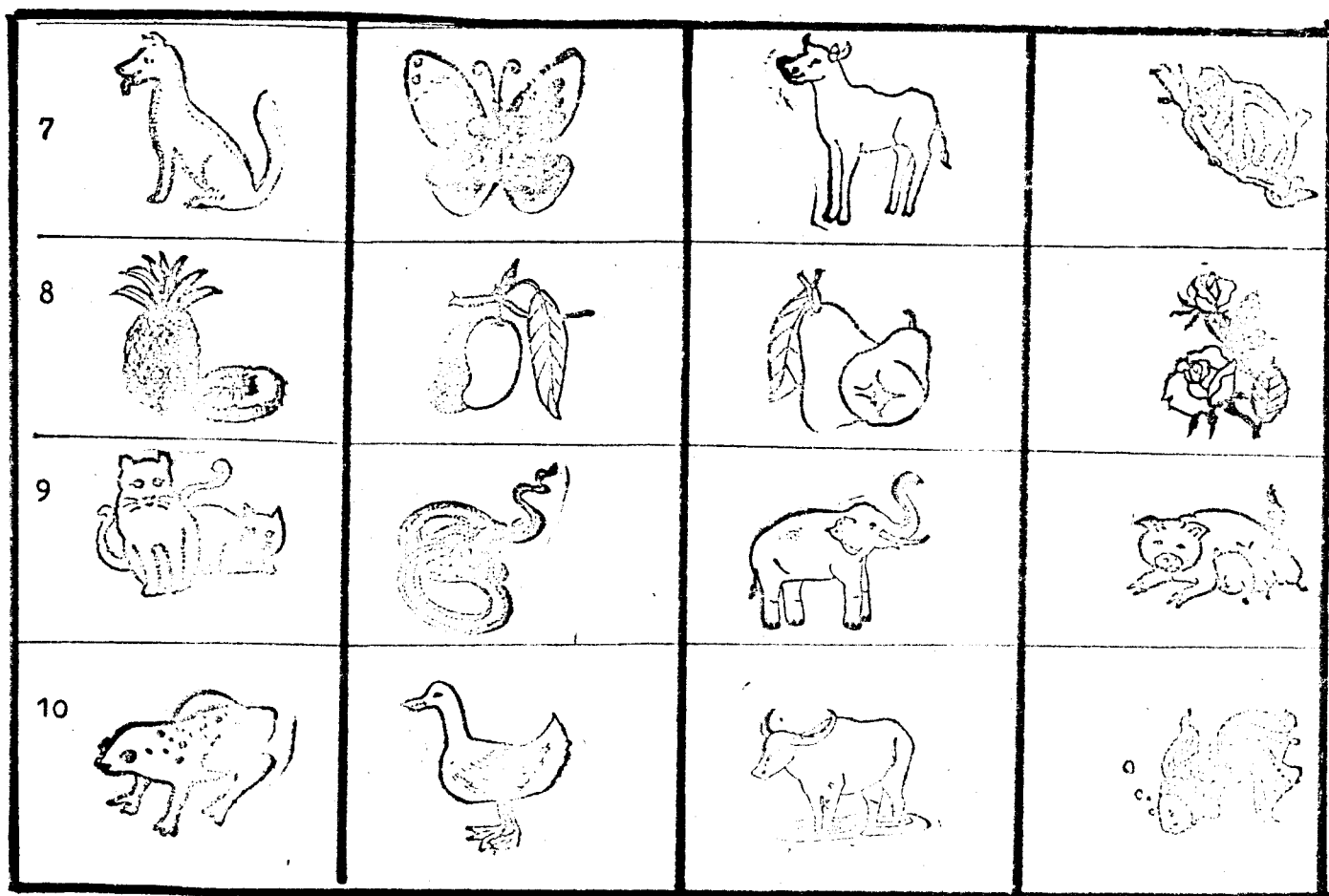
6		=
7		=
8		=

6.2 ดูภาพต่อไปนี้แล้วเขียน × ทับภาพที่ตรงกับคำดังที่ควรบอกในแต่ละข้อ
คำสั่งของครู

1. ข้อใดคือสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม
2. สัตว์ตัวใดที่ต่างไปจากพวก
3. สัตว์ตัวใดที่มีอวัยวะมากกว่าสัตว์ชนิดอื่น
4. สัตว์ชนิดใดบินได้ไกลกว่าเพื่อน
5. สัตว์ชนิดใดที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์
6. ข้อใดต่างไปจากพวก
7. ข้อใดเป็นสัตว์ที่ไม่มีกระดูกสันหลัง
8. ข้อใดต่างไปจากพวก
9. สัตว์ชนิดใดออกลูกเป็นไข่
10. ข้อใดเป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ

6.2 ภาพต่อไปนี้เขียน × กับภาพที่ตรงกับคำซึ่งที่กระบอกใบจะขอ

1				
2				
3				
4				
5				
6				

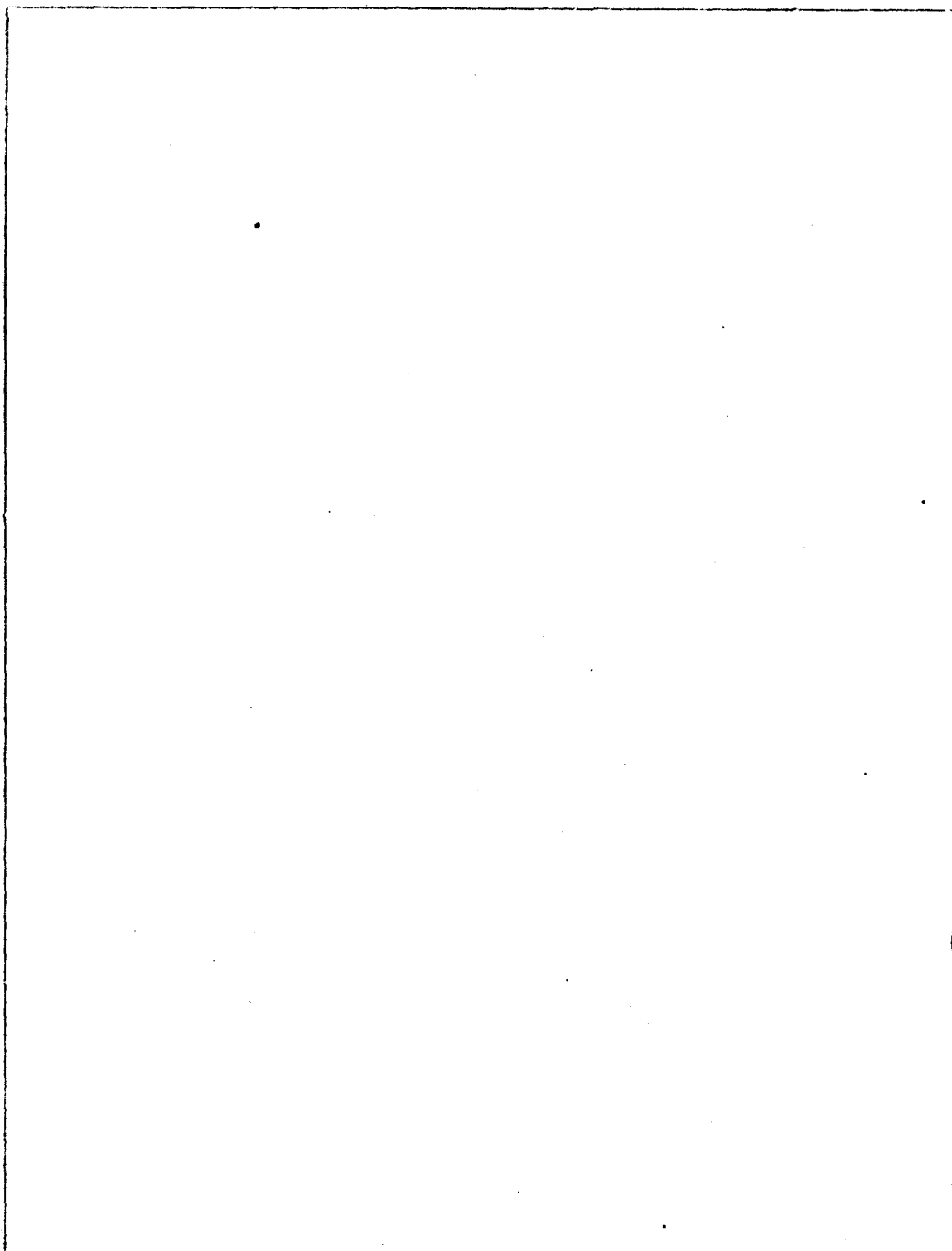

6.3 ให้นักเรียนอ่านเรื่องจากกลอนหม่นแล้วทำตามคำสั่งในแบบฝึกหัด

บทอ่านในกลอนหม่น

คืบเร็วลุดจา
 ทองฟ้าโกดสว่าง
 ธิบไซปิกหาง
 โกงคองขันขาน
 เอกอี่เอกกังวาน
 เสี่ยงหวานจับใจ
 ปลุกป่าพฤษไพโร
 เร็วไวคืบพด้น
 รุงเช้าวันใหม่
 สดใสทั่วกัน
 ธิบเร่งขมิขมัน
 ขวนกันออกมา
 สดคืบปิกหาง
 ไซปิกขนพดาง
 เดินตามแมมมา
 พากันไปหา
 คืบเขี้ยวอาหาร
 สดคืบตำราญ
 เปิกบานทั่วหน้า
 สุขสงสุรา
 ความประสาโกเอย

แบบฝึกหัด ให้นักเรียนวาดรูปครอบครวัไ้ตามเรื่องที่อ่านแล้วระบายสีให้สวยงาม

แบบฝึกที่ 7 ผูกวาดสายตาคู่ที่ 2

7.1 อ่านเรื่องและหาแบบฝึกหัดต่อไปนี้ โดยบันทึกลงในแบบบันทึกการอ่าน

บัตรบันทึกการอ่าน

1. เวลาที่เริ่มอ่าน _____ น.

2. เวลาที่อ่านจบ _____ น.

3. ใช้เวลาในการอ่าน _____ นาที

4. รวมคะแนนที่ตอบถูกจากแบบฝึกหัด _____ คะแนน

5. อัตราเร็วในการอ่าน = $\frac{\text{จำนวนคำที่อ่านคือ } 177 \text{ คำ}}{\text{เวลาในการอ่าน}}$

อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียน = $\frac{177}{\quad} =$

6. สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียน = $\frac{\text{อัตราเร็ว} \times \text{คะแนนจากแบบฝึกหัด}}{100}$

สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียน = $\frac{\quad}{\quad} = \underline{\quad}$

บทเรื่อง

7.2 อ่านเรื่องต่อไปนี้ 1. เทียวแล้วทำแบบฝึกหัด

ลูกน้อยหอยสังข์เป็นโอรสภคินี มีพระนามว่าพระสังข์ การที่มีชื่อว่าพระสังข์ก็เพราะเกิดมาเป็นหอยสังข์ นางสนมเอกลิ้นบดแกล่ให้หูลพระบิดาว่า พระสังข์เป็นกาลีณี จะทำลายล้างผดุงบ้านเมืองจนแหลกลาญ พระบิดาจึงขับไล่พระสังข์และพระมารดาของพระสังข์ออกไปจากวัง พระมารดาพาพระสังข์ซัดเซพเนจรไปอาศัยตาและยายอยู่ในป่า พระมารดาต้องช่วยตาและยายทำไร่ทำนา เข้าขึ้นต้องออกจากกระท่อมไปทำไร่นาแต่เช้า เย็นค่ำจึงกลับมา

พระสังข์นั้นแท้จริงเป็นคนและมีบุญญาธิการมาก แต่ซ่อนตัวอยู่ในหอยสังข์ พระมารดาก็ไม่รู้ว่าเป็นคน แม้พระสังข์จะเป็นหอยสังข์และโหรบอกว่าเป็นกาลีณี พระมารดาก็มิได้รังเกียจ มีแต่ความรักใคร่และห่วงใยเสมอชีวิตตน เมื่อกลับจากงานแม่จะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเพียงใดก็อดรักอุ้มชูหอยสังข์ด้วยความรักทุกครั้ง และพร่ำว่าพันว่าถ้าพระสังข์เป็นคนก็คงจะน่ารักมาก พระสังข์จะได้ยินตลอด มีความรักและสงสารพระมารดามาก แต่จะออกจากหอยสังข์ไม่ได้เพราะยังไม่ถึงเวลา

แบบฝึกหัด

7.3 เติมคำลงในช่องว่างให้ได้ใจความตรงกับเรื่องที่อ่าน

ลูกน้อยหอยสังข์เป็นโอรส _____ พระสังข์ถูกขับไล่ออกจากเมือง
 เพราะนางสนมเอกให้สินบนแก่ _____ พระบิดาจึงขับไล่พระสังข์และพระมารดา
 ออกจากเมือง แท้จริงนั้นพระสังข์เป็นคนและมี _____ มาก พระมารดาและ
 พระสังข์มาอาศัยอยู่กับ _____ เข้าขึ้นต้องออกไป _____ แต่เช้า เมื่อกลับจาก
 งาน พระมารดาก็ต้องเขามากอดรัดหอยสังข์ด้วย _____ ทุกครั้ง และพระมารดา
 ก็จะถูกพร่ำว่าพันวาว่า _____ เป็นคนคงจะ _____ มาก พระสังข์ก็ได้ยินและ
 รู้เรื่องตลอดพระสังข์ _____ พระมารดามาก

แบบฝึกที่ 8 ฝึกการอ่านเว้นวรรคตอน

- 8.1 อ่านเรื่องต่อไปนี้โดยอ่านลงมาเป็นแนวที่ฉะแฉว ให้หยุดสายตาในการอ่าน
ตรงเส้นที่ผ่านกลางกลุ่มคำแต่ละบรรทัด แล้วทำแบบฝึกหัด

ฝนตกลงมา
 นกกระสาตกใจ
 กุ่มเดินออกไป
 ตามสายธารา
 ไปพบปลา
 ยืนร่าหวานฉ่ำ
 จับกินทั้งวัน
 อิ่มพลิ้นหลับไป
 ครึ่งตกกลางคืน
 สืบค้นไม่ว่า
 เจ้าตัวหลับไหล
 นายพรานหัวไว
 จับใส่กรงพลัน
 นกกระสาตกใจ
 ตายแล้วตัวฉ่ำ
 คงสิ้นชีวิต
 เพราะฉนั้นเผด็ใจ
 กอดนอนสอนว่า
 อย่าเผด็กายา
 จักพาตักนัย
 ควรคิดเผด็ใจ
 ปดอกรัยแนเอย

เขียน ○ ล้อมรอบคำตอบที่ถูกที่สุดในแต่ละข้อ จากเรื่องที่อ่าน

1. เหตุการณ์ในเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อใด

ก. ตอนฝนตก	ข. ตอนกลางวัน
ค. ตอนกลางคืน	ง. ตอนนกกกระสากินปลา
2. นกกกระสาดีใจเรื่องอะไร

ก. ฝนตก	ข. มีปลากิน
ค. ได้นอนหลับ	ง. หาที่หลบฝนได้
3. นกกกระสาจะไปไหน

ก. ไปเที่ยว	ข. ไปเล่นน้ำ
ค. ไปหาอาหาร	ง. กลับคืนรัง
4. นกกกระสาถูกนายพรานจับเพราะอะไร

ก. นอนหลับ	ข. เพราะกินอิ่มเกินไป
ค. เพราะนกกกระสาตายแล้ว	ง. เพราะไปหาอาหาร
5. กลอนนี้สอนว่าอย่างไร

ก. ไม่ควรนอนหลับ	ข. ไม่ควรไปตากฝน
ค. ไม่ควรกินอิ่ม	ง. ไม่ควรเพลิดเพลินเผลอใจ

8.2 อ่านเรื่องต่อไปให้ละเอียด โดยจับสายตายที่เส้นกลางของแต่ละบรรทัด แล้วทำแบบฝึกหัดในหน้าต่อไป

พระธาตุทองขาวน้อย

แม่กับลูกชายคู่หนึ่ง
มีอาชีพทำนา
ลูกชายไปทำนา
ที่ทุ่งตาลทอง
แม่หุงหาอาหารปลา
ไปส่งลูกทุกวัน
วันหนึ่ง
แม่ไปส่งข้าวลูกสาย
เพราะเพิ่งหาอาหารได้
ลูกหิวจัด
เห็นกองข้าวเหนียว
ที่แม่ถือไป
ใบเล็กนิดเดียว
ก็บังเกิดโศก
คิดว่าต่อจากแม่
ว่าอาหารมาให้เขาน้อยไป
ถึงแม่แม่จะบอกว่า
เอามาเท่าเดิม
ขอให้กินก่อน
ถ้าไม่พอ

แม่จะกลับไปหาแม่ใหม่
ลูกชายไม่ฟัง
คว้าแกล่น้อยไถนาได้
ก็ปรี๊ดเข้าตีแม่จนตาย
เมื่อแม่ตายแล้ว
เขาจึงกินข้าว
แต่กินเท่าไรก็ไม่หมด
เขาสำนึกได้ว่า
ความหิวทำให้ขาดสติ
บังเกิดโศกจริง
จนเขาแม่ตาย
เขาเสียใจมาก
จึงสร้าง
พระธาตุเจดีย์องค์นี้ขึ้น
เพื่ออุทิศส่วนกุศล
ไปให้แม่ของเขา
คนทั้งหลาย
จึงเรียกพระธาตุนี้ว่า
"พระธาตุทองขาวน้อย"

แบบฝึกหัด

1. คำนำนพระธาตุกองขวานน้อยเกิดขึ้นที่ไหน

ก. ตำบลตากเงิน	ข. ตำบลตากทอง
ค. ตำบลทุ่งสัมฤทธิ์	ง. ตำบลห้วยยาง
2. ภาชนะที่ใส่ข้าวเหนียวหรือกองขวานมีชื่อเรียกว่าอย่างไร

ก. หม้อ	ข. กระติก
ค. กระติบ	ง. กระเชอ
3. เพราะอะไรลูกชายจึงฆ่าแม่ของตน

ก. เพราะขอเงินแม่ไม่ได้	ข. เพราะความโมโห
ค. ถูกแม่บ่นว่าขี้เกียจ	ง. ดิถยาเสพติด
4. ในเรื่องนี้ลูกชายขาดคุณธรรมข้อใด

ก. สติ สัมปชัญญะ	ข. สัมมาคารวะ
ค. ความเมตตากรุณา	ง. กัลยาณมิตร
5. ลูกชายสร้างพระธาตุกองขวานน้อยขึ้นเพื่ออะไร

ก. เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แม่	ข. เพื่อให้เขาจะได้ไม่ต้องว่างงาน
ค. เพื่อบนบานเทวคาให้ฝนตก	ง. เพื่อเป็นที่เคารพสักการะ

แบบฝึกที่ 9 แบบฝึกจำคำหรือวลี

9.1 ให้ขีดเส้นใต้กลุ่มตัวอักษรกลุ่มหนึ่งในหัวกลุ่มทางขวามือ ที่เหมือนกับกลุ่มตัวอักษร
กลุ่มแรกทางซ้ายมือ

	1	2	3	4	5
1. กขมง	กรมม	กขมง	กขมง	กขมง	กขมม
2. นตพอ	นตพ	นตพ	นตพ	นตพ	นตพ
3. ฟชอค	ฟชอค	ฟชอค	ฟชวค	ฟชค	ฟชค
4. ฟกจน	ฟกจน	ฟกจน	ฟกจน	ฟกจน	ฟกจน
5. มทรบ	มทรบ	มทรบ	มทรบ	มทรบ	มทรบ
6. จรดส	จรดส	จรดส	จรดส	จรดส	จรดส
7. พคคท	พคคท	พคคท	พคคท	พคคท	พคคท
8. นคพท	นคพท	นคพท	นคพท	นคพท	นคพท
9. อบดว	อบรว	อบดอ	อบวอ	อบดว	อบดว
10. คทชว	คทชอ	คทชอ	คทชอ	คทชว	คทชว

เวลา..... คำผิด.....

9.2 แบบฝึกหัดจำคำ

คำสั่ง ให้ขีดเส้นใต้คำใดคำหนึ่งในห้าคำ ด้านขวามือ ที่เหมือนกับคำแรก
ด้านซ้ายมือ

	1	2	3	4	5
1. หอง	หอง	หาง	ทอง	ทาว	ทาว
2. งอย	คาย	คอย	รอย	งาย	งอย
3. อม	จม	อม	มอ	คม	ดม
4. เทา	เตา	ทาว	เจ้า	เทา	เขา
5. โคน	โชน	โกน	โคน	โพน	โคน
6. ชอง	ชอง	ชาง	สอง	ชอง	สว่าง
7. สนม	สยม	สาม	สนม	สมอ	สวน
8. เมือง	เมียง	เนื่อง	เมือง	เครียง	เสียง
9. คม	คัม	กัม	คัม	คัม	หุ้ม
10. น้ำ	ย่า	จำ	ถ้ำ	น้ำ	คำ

เวลา..... คำผิด.....

9.3 แบบฝึกหัดจำวลี

คำสั่ง ให้ขีดเส้นใต้วลี 1 ใน 3 วลี คำนำขวามือที่มีข้อความเหมือนวลีแรกคำนำ
ซ้ายมือ

	1	2	3
1. ข้างบนรั้ว	ข้างต้นรั้ว	ข้างบนรั้ว	ข้างบนรั้ว
2. ยังกงอยู่	ยังกงอยู่	ยังกงอยู่	ยังกงอยู่
3. ในความมืด	ในความมืด	ในความมืด	ในความมืด
4. เสียเวลา	เสียเวลา	เสียเวลา	เสียเวลา
5. รู้เสียควย	รู้เสียควย	รู้เสียควย	รู้เสียควย
6. ในทางดี	ในทางดี ๆ	ในทางดี	ในทางดี
7. เอามาให้	เอามาให้	เอามาให้	เอามาให้
8. ตามปกติไม่	ตามปกติใช้	ตามปกติไม่	ตามปกติไป
9. เสียไปแล้ว	เสียไปแล้ว	เสียไปแล้ว	เสียไปแล้ว
10. จำนวนใด	จำนวนไหน	จำนวนใด	จำนวนใด

เวลา..... คำผิด.....

แบบฝึกที่ 10 แบบฝึกอ่านแยกวลีและประโยค

10.1 แบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเกี่ยวพันกัน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านและสังเกตุคำที่แตกต่างจากคำแรก แล้วขีดเส้นใต้คำนั้น

1. รวม	บัก	รัด	บีบ	ผูก
2. ลูบ	ไล	คลำ	แตะ	จับ
3. โกรธ	เคือง	แค้น	โมโห	โทมนัส
4. ทาย	เยียม	ปลาย	สุก	ยอด
5. รัก	ชอบ	ยกย่อง	พอใจ	นิยม
6. เป่า	คุก	พน	ฉีก	ปัก
7. งง	ฉงน	มึน	เกล็ด	โง
8. ใจจิต	ใจเด็ด	ใจคำ	ใจแข็ง	ใจความ
9. รน	รวบ	ย่น	สั้น	หกล
10. ทอก	ทิม	จุ่ม	จิ้ม	แทง

เวลา..... คำผิด.....

10.2 แบบฝึกหัดการอ่านแยกวลี

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านวลีแต่ละวลี โดยใช้ Fixation เพียงครั้งเดียว
(อ่านเป็นวรรคและใช้สายตาจับที่ละวรรคเพียงครั้งเดียว)

ปราสาทหินสามห้องนั้น หลังกลางที่สูงใหญ่ที่สุด เป็นปราสาทพระอิศวร หรือพระศิวะ ปราสาทขามมือ ที่ย่อมลงมาหน่อย เป็นปราสาทพระนารายณ์ และปราสาท ขวามือ ขนาดเท่าปราสาทพระนารายณ์ เป็นปราสาทพระพรหม ปราสาททุกหลัง เป็นปราสาทหตุमुख แยกปราสาทที่สลับซับซ้อนกันขึ้นไปนั้น เป็นรูปพระสถูปทั้งสี่ ทิศสถานนี้สร้างในสมัยเดียวกับโบมุกุช อันเป็นสมัยที่พระพุทธศาสนารุ่งเรือง จึงมีอิทธิพลของศาสนาครอบงำอยู่ในทางสถาปัตยกรรม ในปราสาทพระศิวะนั้น มุขหน้าทางทิศตะวันออกเป็นวิหารประดิษฐานพระศิวะสี่กร ในลักษณะเป็นพระมหาเทพ ผู้เป็นเจ้าเป็นใหญ่ ของเทวคาทั้งปวง

10.3 อ่านนิทานเรื่อง ตาเหลวตกปลาไหล แล้วเขียนเรื่องหมาย / เพื่อแบ่งวรรค ประโยคให้ถูกต้อง (การแบ่งวรรคในบรรทัดแรกเป็นตัวอย่าง)

มีตาแก่คนหนึ่ง / ชื่อว่าตาเหลว / มีอาชีพตกปลาขาย / ตาเหลวมีความสามารถ พิเศษ จนคนพูดกันว่าไม่ว่าจะเป็นเวลาไหนฝนตกฟ้าร้องกลางคืนหรือกลางวัน พระอาทิตย์และพระจันทร์สิ้นรัชมีจะเกิดสุริยคราสหรือจันทรคราสตาเหลวก็นั่งตกปลาได้มากเสมอ บรรดานักตกปลาทั้งหลายต่าง ครุ่นคร้ามไม่มีใครกล้าแข่ง รัชมีกับตาเหลวเลยทำให้ตาเหลวรู้สึกหะงทนอยู่ไม่น้อย

วันหนึ่งตาเหลวคิดจะไปตกปลาที่หนองน้ำลึกไกลออกไปจากที่เคยหาอยู่ เป็นประจำ - เรือของตาเหลวลำเล็กเกินไปจึงต้องขอยืมเรือของเพื่อนเมื่อไปถึง ที่หมายตาเหลวเห็นปลามากมายคำพูดที่ว่าอยู่ไกลนั้นก็เกิดความประหลาดใจ รัชมีคิดว่าวันนี้จะต้องจับปลาได้เต็มลำเรือแล้วตาเหลวก็ผิดหวัง เพราะวันนั้นเกิดอาเพศหรือเป็นวันอุบาทว์อย่างไร ไม่ทราบปลาไม่กินเบ็ดตาเหลวเลยตาเหลวโมโหโกรธาจนแข่งขาสันพาลจะเป็นลมจึงเอนตัวลงนอนบนพื้นเรือ แล้วหลับไปมารู้สึกตัวเมื่อเรือโคลงยวบยาบตาเหลวลุกขึ้นดูก็เห็นสายเบ็ดกระตุกไหว ๆ จึงลงมือดึงก็ดึงปลาก็ยิ่งดึงเรือให้จมลงตาเหลวตกใจรีบหนีขึ้นฝั่ง ป่าร้องไห้เพื่อน ๆ มาช่วยจับปลาตัวใหญ่ที่แรกไม่มีใครเชื่อคิดว่าตาเหลวพูดปลตบตะแคงปลิ้นปล้อนแต่ชักตาเหลวไม่ได้จึงมาช่วยปรากฏว่าปลาที่กินเบ็ดตาเหลว นั้นเป็นปลาไหลตัวมหึมาตาเหลวชำแหละปลาแจกเพื่อนฝูงแล้วปลาก็ยังเหลืออีกมาก ตาเหลวจึงเอาไปแลกข้าวได้ข้าวเต็มลำเรือแล้วตาเหลวก็นอนเรือกลับบ้าน

ระหว่างทางตาเหลวรู้สึกหิวข้าวจะหุงข้าวกินก็ไม่มีไม้ขีดไฟล่องเรือมา พลังตาก็สอคล้ายคุตามดิ่งเพื่อจะมีใครก่อไฟทิ้งไว้บ้างแต่ก็ไม่เจอเลยตาเหลว ถอนเรือมาจนถึงต้นยางใต้คนยางมีเสื่อสายพาดกลอนตัวหนึ่งมาห่มรอดก็กินสัตว์อยู่ ขายน้ำตาของเสื่อมีแสงพร่าเป็นประกายเหมือนไฟสุ่มซ่อนลูกไฟบนเรือนตาเหลว ก็ใจรีบวาดเรือแวะเข้าไปคว่ำโหลตามกับหางเสื่อเพราะคิดว่าเป็นรากไม้วายไค้เหย เข้าไปที่ลูกตาเสื่อเพื่อจะติดไฟจ่อแสง เข้าไปจนลึกก็จุดไม่ติดตาเหลวโมโหคิดว่าน้ำนั้น ยางที่ไค้เหยไปจึงเอาไค้ห่มตาเสื่อเข้าโดยแรง เสื่อนั้นตกตะคิงตั้งแต่เห็นอาการ ของตาเหลวครั้งแรกแล้วพอตาเหลวเอาไค้ห่มเข้าตาก็ตกใจกระโดดหนีเตลิดเปิดเปิงไป

جدولแบบฝึกกลุ่มที่ 3

กลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ

แบบฝึกที่ 2.2 เป็นหัวขั้วใช้คหณั อาทิตยั อำนัจ ประโยชนั มนุญญั เสริจ

แบบฝึกที่ 2.3 สวน ผัก น้ำ ผัก ดอกมะเขือ ไม้ พริก แดง เนื้อ

แบบฝึกที่ 4	แผนภูมิที่ 1	กระโจน	3	คำ	กระจาก	4	คำ
		กระดง	5	คำ	กระทอน	3	คำ
		กระดาน	5	คำ	กระซอน	4	คำ
	แผนภูมิที่ 2	สลับ	5	คำ	สหรับ	4	คำ
		สนับสนุน	3	คำ	สะอาค	3	คำ
		สะอึก	5	คำ	สนพันธ์	4	คำ

แบบฝึกที่ 5.1 6.ก 7.ข 8.ข 9.ก 10.ก

แบบฝึกที่ 5.2 ชุดที่ 1	ภาพเปิด	4	ภาพ	
	ภาพมา	3	ภาพ	
	ภาพแมว	4	ภาพ	
	ภาพปลา	4	ภาพ	
	ภาพวัว	3	ภาพ	
	ภาพสับปะรด	2	ภาพ	
	ภาพแมงป่อง	4	ภาพ	
	ชุดที่ 2			
	คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ	ก	มี	18 คำ
	คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ	ท	มี	18 คำ
คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ	พ	มี	22 คำ	

แบบฝึกที่ 6.1 1. ม่านน้ำ 2. ปลาหมึก 3. นกแก้ว 4. หมอแคน 5. ปากใบ 6. ปลากระป๋อง
7. คาวหาง 8. เลือดขาว

แบบฝึกที่ 6.2 1.แมว 2.เปิด 3.แมงมุม 4.นก 5.แมงป่อง 6.ใบไม้
7.ผีเสื้อ 8.ดอกไม้ 9.งู 10.กบ

แบบฝึกที่ 7.3 กษัตริย์ โหระ บุพญาธิการ ตาและยาย ทำไร ความรัก พระสังฆ
นารัก มีความรักและสงสาร

แบบฝึกที่ 8.1 1.ก 2.ข 3.ค 4.ก 5.ง

แบบฝึกที่ 8.2 1.ข 2.ค 3.ข 4.ก 5.ก

แบบฝึกที่ 9.4 กลุ่มพยัญชนะต้นเหมือนกันได้แก่ ขวน ช้น ชิน ชื่น แซ่ม ชื่น
ชุกใหม่ เซลล์ ชกไข่ ชุ่ม ขาวนา
เชิญ

กลุ่มสระเดียวกัน ได้แก่ กรีกกราย คาคคั่น ชักขวาง คีนกา กฎหมาย
จคงาน ฉคฉาน งคเลนกีฬ่า จินคณาการ
ขาวนา

กลุ่มตัวสะกดเดียวกัน ได้แก่ ขวน ช้น ชิน ชักชวน ชื่น กัดพัน
บีบคั้น มีเงินเชิญ ชื่น จคงาน เซลล์
ฉคฉาน งคเลนกีฬ่า จินคณาการ

กลุ่มที่ 4

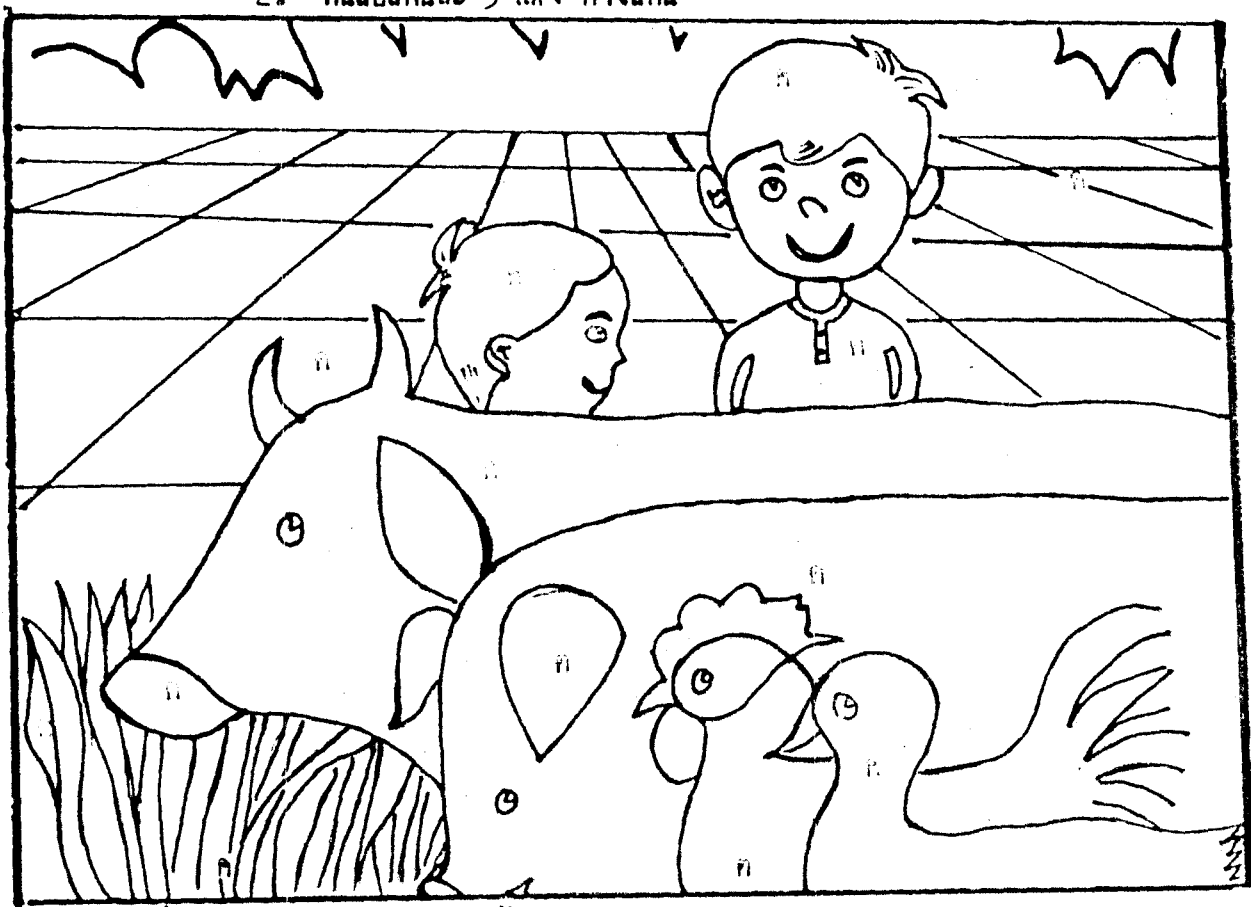
กลุ่มอ่านออกเสียงตัวหรืออ่านออกเสียงคำ

แบบฝึกที่ 1 พยัญชนะ ค ก ท

1.1 กิจกรรมตัวอักษรเล่นซ่อนหา

จุดประสงค์ เด็กสังเกตพยัญชนะ ค ก ท ในท่ำนความแตกต่างของการเขียนและการอ่าน
ออกเสียง

- อุปกรณ์
1. บัตรภาพคนละ 1 บัตร
 2. ฟินสอสีคนละ 3 แท่ง ทางสีกัน

วิธีเล่น

1. แจกบัตรภาพให้นักเรียนคนละ 1 บัตร
2. ให้นักเรียนหาตัวพยัญชนะ 3 ตัวที่ซ่อนอยู่ในภาพ โดยให้จินตนาการ เช่นเดียวกับ
ตัวพยัญชนะที่หน้าบทคือ ค ก ท ตัวละสี่ แล้วนับให้ครบว่าพยัญชนะสี่ตัว
ในเวลา 3 นาที
3. นักเรียนออกมาอ่านพยัญชนะที่ค้นหาได้ว่าออกเสียงอย่างไร

1.2 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ก ค ต เป็นพยัญชนะต้น

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	กา	คา	ตา
		กาง	กาง	กาง
		คัก	คัก	คัก
		คุ	คุ	คุ
		คัน	คัน	คัน
		แกง	แกง	แกง
		กาย	กาย	กาย

- วิธีฝึก
1. ฝึกอ่านคำทีละชุด แต่ละชุดจะเป็นคำที่มีเสียงสระเดียวกันต่างกันที่พยัญชนะต้น คือ ก ค ต โดยเลือกคำที่มีความหมายมาฝึก ดังนี้
 - ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งติดบัตรคำนั้นบนกระดานให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน จนหมดทุกชุด คำที่อ่านแล้วติดไว้บนกระดาน
 - นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง
 2. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำทีละคน นักเรียนที่ไม่ได้อ่านต้องเป็นผู้ฟังว่าเพื่อนอ่านถูกหรือไม่

แบบฝึกหัดที่ 2 พยัญชนะ ช ช

2.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มี ช ช เป็นพยัญชนะต้น

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	
	ชา	ชา
	ช้า	ช้า
	ช้าง	ช้าง
	ชน	ชน
	ชื่อ	ชื่อ
	ชัก	ชัก
	ไซ	ไซ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำทีละคู่ อ่านให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
2. ครูออกเสียงคำละ 2 ครั้ง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่างกัน เช่น

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ชา	ชา	ต่างกัน
ชา	ช้า	เหมือนกัน
ชา	ไซ	ต่างกัน

ให้นักเรียนออกเสียงคำตามครูพร้อม ๆ กันแล้วให้อ่านทีละคน

3. เมื่อฝึกฟังและอ่านครบทุกคำแล้ว ครูสลับบัตรคำใหม่ ให้นักเรียนออกมาหยิบบัตรคำให้เพื่อนคู่พร้อมทั้งอ่านให้ฟัง

2.2 เกมช้างกับโซ่

จุดประสงค์ ฝึกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ช ฌ แต่มีเสียงสระและตัวสะกดเหมือนกัน

อุปกรณ์

1. บัตรภาพช้างและโซ่อย่างละ 1 บัตร
2. เทปเพลงช้างหรือให้นักเรียนร้องเอง (ถ้านักเรียนร้องต้องมีนกหวีด 1 อัน)
3. ครูเปิดเทปเพลงหรือให้นักเรียนร้องเพลงช้าง นักเรียนที่ถือบัตรอยู่จะต้องส่งบัตรไปให้เพื่อนที่อยู่ทางขวาเรื่อย ๆ จนเสียงเพลงหยุดนักเรียนก็หยุดส่งบัตร
4. ผู้ที่ถือบัตรช้างจะต้องออกเสียงคำที่มีตัวพยัญชนะ ช เป็นพยัญชนะต้นออกมา 1 คำ เช่น ชม ช่าง เชย ส่วนนักเรียนที่ถือบัตร โซ่ จะต้องออกเสียงคำที่มีสระและตัวสะกดเหมือนกับผู้ที่ถือบัตรช้างออกเสียงมาแล้ว เช่น ชม ช่าง เชย แล้วเริ่มเล่นต่อไปใหม่ โดยครั้งต่อไปผู้ถือบัตร โซ่ จะเป็นผู้ออกเสียงก่อนสลับกันไป
5. ผู้ที่ออกเสียงผิดหรือออกเสียงไม่ได้จะถูกหักคะแนนครั้งละ 5 คะแนน ผู้ที่รักษาคะแนนไว้ได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ คำที่นักเรียนออกเสียงต้อง เป็นคำที่มีความหมาย

2.3 กิจกรรมฝึกอ่านร้อยกรอง

- จุดประสงค์
1. ฝึกอ่านคำที่มี ช ฌ เป็นพยัญชนะต้น
 2. ฝึกอ่านบทร้อยกรองให้ถูกต้องจังหวะ

อุปกรณ์

บทอ่านคนละ 1 แผ่น

คนชื่อที่ชื่ออ่อน	แอบซุกซ่อนปลาซ่อนไว้
เขาชังเขชังไป	หนอนซ่อนไขคักไขปลา
ชคเขนั่นแนชค	ซ้ำอ็อคคักหัวอกซ้ำ
ช ฌ นั้นควรจำ	ทั้งสองคำเสียงต่างกัน

- วิธีฝึก
1. ครูแจกบัตรร้อยกรองคนละ 1 แผ่น อ่านให้นักเรียนฟังทีละวรรค นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน
 2. ครูให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น
 3. ให้นักเรียนฝึกอ่านเอง ครูคอยสังเกตและแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านผิด
 4. นักเรียนอ่านพร้อมกันอีกครั้งแล้วให้อ่านทีละคน

แบบฝึกที่ 3 พยัญชนะ ค พ

3.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มี ค พ เป็นพยัญชนะต้น

<u>อุปกรณ์</u>	1. บัตรคำ	คอง	พอง
		คู	พู
		คอก	พอก
		คัก	พัค
		คั่น	พั่น
		แคง	แพ่ง
		แคน	แพน
	2. แผนภูมิคำคล้องจอง		
		คิงคอง	พองฟู
		แผ่นคั่น	พั่นดู
		ริมคอก	พอกหนัง
		พื่นฟู	คูน่า
		เป่าแคน	แพนเพลง
		ตะแคง	แพ่งพัก
		คานคัก	พัคเพียค
		แคนเคื่อง	เฟื่องจักร

วิธีฝึก

1. ครูคิดบัตรคำทีละคู่อ่านให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
2. ครูออกเสียงคำครั้งละ 2 คำ ให้นักเรียนตอบว่าครูออกเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน เช่น

คอง	พอง
คอง	คอง

ฟอง

ทอง

3. ให้นักเรียนออกเสียงตามบัตรคำพร้อมกัน
4. ฝึกจนครบทุกคำแล้วครูติดบัตรคำใหม่โดยเรียงคำละกันไปให้นักเรียนอ่านคำทั้งหมดโดยอ่านทีละคนและอ่านพร้อมกัน
5. ครูติดแผนภูมิคำคล้องจอง หรือเขียนบนกระดาน อ่านให้นักเรียนฟัง
6. นักเรียนฝึกอ่านคำคล้องจอง แล้วให้อ่านทีละคน คนที่อ่านผิดต้องเริ่มทบทวนใหม่จนออกเสียงได้ถูกต้อง

3.2 เกมอ่านประโยคยาว

- จุดประสงค์
1. ฝึกความคิดในการสร้างประโยคด้วยคำที่มีเสียงสระเดียวกัน แต่พยัญชนะคนเป็นตัว ค ฟ ให้ถูกความหมาย
 2. ฝึกออกเสียงคำที่มีเสียงพยัญชนะคน ค ฟ

- อุปกรณ์
1. ฉลากคำ 6 แผ่นคือ

โคน	โพน
คอก	ฟอก
คัก	ฟัก
คัน	พัน
แคง	แฟง
แค้น	แฟน
 2. เทปบันทึกเสียง

- วิธีเล่น
1. นักเรียนออกมาเล่นเกมทีละคนตามความสมัครใจ
 2. ผู้เล่นกองจับฉลาก ได้คำแล้วแต่งประโยคด้วยคำ 2 คำที่กำหนดให้ให้ได้ประโยคที่ยาวที่สุดเพียงประโยคเดียว ครูอัดเทปเสียงพูดประโยคยาวของนักเรียนไว้
 3. เมื่อเล่นครบ 6 คนแล้ว ครูเปิดเทปที่อัดเสียงไว้เพื่อช่วยกันนับจำนวนคำในประโยค ใครแต่งประโยคได้ยาวที่สุดเป็นผู้ชนะ

แบบฝึกหัดที่ 4 พยัญชนะ น บ ม

4.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีเสียงพยัญชนะ น บ ม ทั้งที่เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	น่า	บ้า	มา
		นัก	บัค	มัค
		นิค	บิก	มิก
		หนัก	บัก	หมัก
		นุง	บุง	มุง
		นาน	นาบ	นาม
		จาน	จาบ	จาม

วิธีฝึก

1. ฝึกอ่านคำเป็นชุด ๆ ละ 2 คำ หรือ 3 คำ
2. แต่ละชุดครูคิดบัตรคำให้นักเรียนดูทีละบัตร อ่านคำให้ฟังแล้วให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน แล้วฝึกอ่านเป็นรายบุคคล ฝึกเช่นนี้จนครบทุกชุด
3. อ่านคำจากบัตรคำพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง

4.2 เกมกระดานชิงชัย

จุดประสงค์ ฝึกอ่านกลุ่มคำที่มีเสียงพยัญชนะ น บ ม อยู่ในกลุ่มเดียวกัน

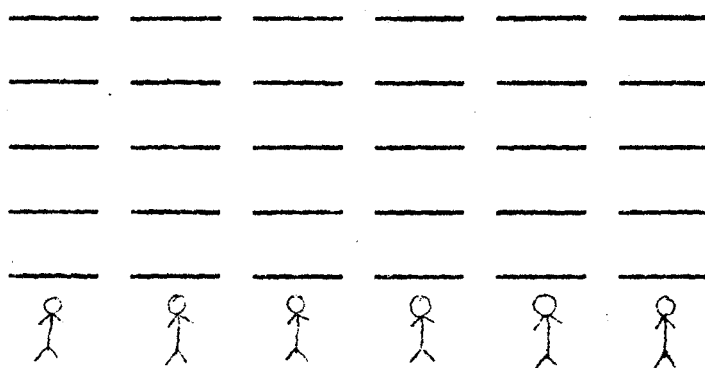
อุปกรณ์ บัตรคำ 30 บัตร ดังนี้

คบคนคม	หลานกินข้าวหลาม	ยื่นยิ้มหนังสือ
ขามใส่ชานออย	ชิมจนชิน	เข็มเลาะตะเข็บ
วามหวมคำหวาน	ตอนเย็นเย็บผ้า	เรือในใบปลิว

ยวดยานยานนี้	คืบนี้ไม่คืบ	จนจบไม่จบ
หลายจำรู้หลาย	ชอบใจชอบไม่	แทบทำหกแทน
ขบขันรสม	สนใจสนใจสมคำ	นากล่ำบากมาก
นายจวบจามใส่จาน	คอนคอบมคคอม	นุ่นนุ่มไม่นุ่มบาม
พุกจาหยาบหยาม	นามนี้ฟังนาน	จอบพันจอมปลวก
รวรรวมไปรวน	มาบาชองนา	เป็นบิคนิดหน่อย
หมักของหนักไว้	นักมกักนัก	นักเรียนนักเล่น

วิธีเล่น

1. นักเรียน 6 คน ยืนเรียงแถวหน้ากระดานห่างกันเล็กน้อย
2. ข้างหน้านักเรียนทุกคนวางบัตรคำคว่ำไว้แถวละ 5 บัตร ดังนี้

3. นักเรียนเล่นจับฉลากว่าใครได้เล่นก่อนหลัง แล้วยืนประจำที่ตามลำดับที่เล่น
4. ผู้เล่นคนแรกจะหยิบบัตรคำใกล้ตัวขึ้นมาอ่านดัง ๆ ถ้าอ่านถูกให้ถือบัตรไว้แล้วเข้าไปยืนแทนที่บัตรนั้น คนต่อไปก็ทำเช่นเดียวกันจนครบ 6 คน แล้วเริ่มคนที่คนแรกใหม่
5. ถ้าหยิบบัตรขึ้นมาแล้วอ่านไม่ได้หรืออ่านผิด ให้รูปบัตรนั้นให้เพื่อนดูเพื่อนจะอ่านให้ฟัง ให้ผู้เล่นนำบัตรที่อ่านไม่ได้ไปวางแทนที่บัตรสุดท้าย หยิบบัตรสุดท้ายกลับมาวางไว้แทนที่บัตรที่ตนอ่านไม่ได้ แล้วรออ่านบัตรนั้นในรอบต่อไป ตนเองยืนอยู่ที่เดิมไม่มีสิทธิ์เลื่อนขึ้นไป เพราะอ่านไม่ได้

6. ผู้ชนะ คือผู้ที่เดินได้ถึงกระดานสุดท้ายและเก็บเบี้ยได้มากที่สุด
7. เมื่อจบการเล่น ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนกันอ่าน

4.4 กิจกรรมอ่านบทร่ายกรอง

จุดประสงค์ เด็กอ่านคำที่มีเสียงพยัญชนะ น บ ม

อุปกรณ์ บทอ่านร่ายกรองคนละ 1 แผ่น

นานึกเป็นบิดมา	ชนกินยาชมแทบตาย
นักกันมักคนไม่	บัดนี้หายไประงัดใจ
เป็นแนวแม่วิ่งผ่าน	มุ่งไปบ้านนุ่งผ้าไหม
หมักกองของหนักไว้	ไหมมาของนาเอ๋ย

วิธีฝึก

1. ครูแจกบทอ่านคนละ 1 แผ่น
2. ครูอ่านให้ฟังทีละวรรค นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน
3. นักเรียนฝึกอ่านด้วยตนเอง ครูต้องคอยแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านผิด
4. นักเรียนอ่านบทร่ายกรองพร้อม ๆ กัน แล้วให้อ่านเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ 5 พยัญชนะ ผ พ

5.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มี ผ พ เป็นพยัญชนะต้น

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	ผ	พ
		ผ	พ
		ผิ	พิ
		ผัก	ผัก
		ผัด	พัด
		ผืน	พัน
		ผาง	แพง
		ผ่อ	เฟ้อ

วิธีฝึก

- ครูติดบัตรคำที่ละคำ อ่านให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนอ่านตาม
- ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำที่ละคำ ให้นักเรียนฟังการออกเสียงของครู แล้วตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน เช่น

ผ	พ
ผ	ผ
พ	ผ
- นักเรียนอ่านออกเสียงคำจากบัตรคำพร้อม ๆ กัน แล้วให้อ่านทีละคน
- เมื่อฝึกฟังและอ่านครบทุกคำแล้ว ครูสลับบัตรคำให้นักเรียนออกมาหยิบบัตรคำให้เพื่อนดู พร้อมทั้งอ่านให้เพื่อนฟัง

5.2 กิจกรรมฝึกอ่านคำคล้องจอง

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำคล้องจองที่มีเสียง พ ผ

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำอ่านคำคล้องจองคนละ 1 แผ่น
	ผ่น้อยอ้วนพี มีผักที่พิก
	ผงปลิวเข้าพง ลงแผ่นในแพ
	เช่าแผงแสนแพง เพ้อแกงเผือกเลือก
	พาไปหน้าผา วาพันบัวผัน
	พักชาวผักรอน กอนไผ่ทนโพ

วิธีฝึก

1. ครูแจกบัตรอ่านให้นักเรียนคนละ 1 บัตร
2. ครูอ่านคำคล้องจองให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง
3. ให้นักเรียนอ่านตามครูทีละวรรค แล้วให้นักเรียนฝึกอ่านเอง
ครูคอยแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านผิด หรือบอกเมื่อนักเรียนอ่านไม่ได้
4. ให้นักเรียนอ่านคำคล้องจองพร้อม ๆ กัน แล้วให้อ่านทีละคน

5.3 อ่านประโยคต่อไปนี้โดยนำพยัญชนะ ผ หรือ พ ใส่ในช่อง

1. นกน้อย ☐ ผินบินเกาะต้นไม้ ☐
2. ลมพัด ☐ ฟ้า ใสน้ำปะทะหิน ☐ ฟ้า
3. แมคหาบ ☐ ก หยุค ☐ ก เหนื่อย
4. เด็กอ้วน ☐ ยังก้าว ☐
5. นายพรานวางแ ☐ นจับนกยูงรำแ ☐ น
6. ต้นไม้เขียวเป็นผุย ☐ งอยู่ใน ☐ งรก
7. เขาไม่ซื้อของราคาแ ☐ งที่แ ☐ งลอย
8. คุณยายผาย ☐ นไปหาผา ☐ นคอ

แบบฝึกที่ 6 พยัญชนะ ส ข

6.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีเสียง ส ข

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	ส	ข
		สอ	ขอ
		สาง	ขาง
		สัก	ชัก
		สูบ	ชุบ
		เสอ	เซอ
		เสียม	เซียม
		เสาะ	เซาะ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่ละคู่ อ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนออกเสียงตามครูพร้อมกัน
2. นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกันทั้งชั้น
3. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ผลัดกันอ่านบัตรคำกลุ่มละแถว กลุ่มแรกอ่านเสียง ส กลุ่มหลังอ่านคำที่มีเสียง ข
4. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำทีละคน

6.2 เกมไฟคำคู่

จุดประสงค์ ฝึกสังเกตและอ่านคำที่มีเสียงพยัญชนะ ส ข

อุปกรณ์ กระดาษแข็งตัดเป็นรูปไฟ ขนาด $3" \times 2.5"$ จำนวน 50 บัตร
แต่ละบัตรเขียนคำดังต่อไปนี้

สค	ชค	สอง	ชอง	สาข	ชาว	สัก	ชัก	สูบ	ชุบ
เสา	เซา	เลียม	เชียม	เสาะ	เพาะ	ไส	ไซ	เสียง	เชียง
สาก	ชาก	สำ	ชำ	สับ	ขับ	สอง	ชอง	สอย	ชอย
सान	ชาน	ลัก	ชัก	ล่า	ชา	สาว	ชาว	สม	ชบ
สาบ	ชาบ	สม	ชม	สอม	ชอม	แสก	แซก	แสง	แซง

วิธีเล่น

1. นักเรียนทั้งหมด (6 คน) นั่งล้อมวงมีสำหรับไฟอยู่กลาง
2. เลือกผู้เล่นคนหนึ่งเป็นเจ้ามือ
3. เจ้ามือสับไฟแล้วแจกไฟเวียนให้ทุกคน ๆ ละ 6 ใบ ไฟที่เหลือวางกว่าไวกลางวง
4. ทุกคนดูไฟของตนเองโดยไม่ให้ผู้อื่นเห็น ไฟในมือของแต่ละคนจะจับคู่กันไคตามเสียงสระ และตัวสะกด จะต่างกันที่พยัญชนะต้น ส กับ ช เท่านั้น เช่น สอง ชอง สาก ชาก บางคนจะไคไฟเดี่ยวโดยไม่มืคู่เลย บางคนจะจับคู่ไค 3 คู่ ก็ถือว่าเป็นผู้ชนะโดยไม่ตองเล่น
5. ในการเล่นแต่ละรอบ เจ้ามือจะไคเล่นก่อน คือหิงไฟเดี่ยวลง 1 ใบ หยิบไฟใบบนจากกลางวงขึ้นมา ผู้ที่นั่งอยู่ทางขวามือของผู้เล่นจะไคเล่นต่อไปคือ หิงไฟของตนลง 1 ใบ แล้วหยิบไฟจากกองกลางหรือหยิบจากผู้ที่เล่นคนก่อนหิงไว้ไคไค
6. ผู้ที่สามารถจับคู่ไคจากไฟไคครบ 3 คู่ เป็นคนแรกจะเป็นผู้ชนะไคเป็นเจ้ามือในการเล่นรอบต่อไป

6.3 กิจกรรมฝึกอ่านบทร้อยกรอง

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีพยัญชนะ ส ช เป็นพยัญชนะต้น

<u>อุปกรณ์</u>	แผนภูมิ
	หนุ่มสาวทองขาวขาว สองแสงแทรกแข่งมา ชิมชบเขาสับเนื้อ ส่วนสัคน้ำชคลอย สองของทองคุดหลง เมื่อตอนเช้าเสียงสาชา ชอบเสาะหาน้ำเซาะทราย ช่างสอยเสื่ออยู่ในชอย เห็นไซนอยเสือกไสลง และตกลงจำ ส ช

- วิธีฝึก
1. ครูฝึกแผนภูมิตบกระดาน
 2. ครูอ่านบทร้อยกรองทีละวรรคให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน
 3. นักเรียนอ่านเองพร้อมกันทั้งชั้น
 4. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มผลัดกันอ่านทีละวรรค
 5. นักเรียนฝึกอ่านบทร้อยกรองด้วยตนเอง ครูต้องแก้ไขเมื่อนักเรียนออกเสียงผิด
 6. ครูให้นักเรียนอ่านแผนภูมิทีละคน

แบบฝึกที่ 7 สระ ะ ิ เ ื ี ื ื

7.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่รูปสระ ะ ิ เ ื ี ื ื

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	ปิด	เปิด
		กิน	เกิน
		ฉิน	ฉิน
		กิน	เกิน
		ชิง	เชิง
		จิก	เจิก
		มีค	มีค
		ป็น	ป็น
		คิน	คิน

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำที่ละคู่ อ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนออกเสียงตามครูพร้อมกัน
2. นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกันทั้งชั้น
3. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ผลัดกันอ่านคำจากบัตรคำคนละแถว แล้วสลับแถวกันอ่านอีกครั้งหนึ่ง
4. ให้นักเรียนสังเกตว่ารูปสระใดคล้ายรูปสระใด ให้ยกตัวอย่างคำอื่นนอกเหนือจากบัตรคำ
5. อ่านบัตรคำทีละคน

7.2 กิจกรรมฝึกอ่านคำคล้องจอง

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีรูปสระ ี ื เ อ ุ

อุปกรณ์ บทคล้องจองเพื่อฝึกอ่าน 6 บท

ยามมีคิให้หลับ	ลับมีคิให้คม
ระคมยิงปืน	ฝันปืนหนาผา
อย่าเกินคืนเปล่า	เคี้ยวเขาจะตื่น
ฟันบนฟันกิน	กินอย่าให้เกิน
ม้าเพลินเบิกปิก	บิกจนระเบิก

วิธีฝึก

1. แจกบทอ่านคนละแผ่น
2. ครูอ่านนำทีละวรรค นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน
3. นักเรียนอ่านคำคล้องจองพร้อมกันอีกครั้ง
4. นักเรียนฝึกอ่านเอง ครูต้องสังเกตการออกเสียงและแก้ไขเมื่ออ่านผิด
5. นักเรียนผลัดกันอ่านคนละบรรทัด แล้วให้อ่านทีละคน

7.3 กิจกรรมประกวดการอ่าน

- จุดประสงค์
1. ฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีลักษณะคล้ายกัน
 2. ฝึกการใช้น้ำเสียงในการอ่านให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

อุปกรณ์ บทอ่าน

กลางคืนของคืนวันหนึ่ง ทุกคนนอนหลับกันหมด แต่ฉันยังตื่นอยู่
ทันใดนั้นฉันได้ยินเสียงคนเดิน ซึ่งต้องมีเกิน 2 คนแน่ ด้วยความ
อยากรู้ ฉันค่อย ๆ แง้มหน้าต่างดูภายนอก ฟังคนยังเดินโล่ง ไม่มี
สิ่งใดผิดปกติ

เสียงเกินเปลี่ยนเป็นเสียงรื้อคนอยู่ในครัว ฉันทอย ๆ เปิด
ประตูของออกมา โดยกล่าวหามักพบในความมีจนพบ หยิบคีมมือออกมา
ควย และไม่ลืมปิดประตูทองไว้ นึกถึงปืนในทองคุณพ่อ แต่ไม่อยากจะ
บันไดขึ้นไปเรียกท่าน อาจจะไม่ใช่เรื่องราวแรงก็ได้ เสียงนั้นดัง
ชัดเจนขึ้น เมื่อฉันเดินไปจนซอกประตูครัว ก็ได้ยินเสียงเหล็กออกจาก

"มีไอ้กิมควยหรือ"

"มีสิ นี่ไงละ เอ้า ..."

"เติมอีก เยอะ ๆ สิ"

ความกลัวของฉันหมดไปทันที เปิดประตูออกโดยแรง ทุกคนตกใจจน
ทั้งชนมในมือของชายจอมตะกละของฉันนั่นเอง

วิธีฝึก

1. ครูแจกบทอ่านคนละแผ่น ให้นักเรียนอ่านเอง
2. นักเรียนผลัดกันอ่านคนละตอน ครูคอยแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านผิด
หรืออ่านไม่ได้
3. ครูอ่านบทอ่านให้นักเรียนฟัง โดยใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมตาม
เนื้อเรื่องให้นักเรียนทำเสียงตาม
4. ให้นักเรียนฝึกอ่านกับเพื่อน ครูคอยแนะนำแก้ไข
5. ให้นักเรียนผลัดกันอ่านบทอ่านคนละตอน โดยใช้น้ำเสียงให้
เหมาะสมตามเนื้อเรื่อง แล้วช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่าการอ่าน
แบบนี้ทำให้สนุกและน่าฟังมากกว่ากัน
6. แสดงบทบาทสมมุติ

แบบฝึกที่ 8 สระ เ-ีย เ-ื่อ

8.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีรูปสระคล้ายกันคือ คำที่ประสมด้วยสระ เ-ีย เ-ื่อ

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำ	เทียน	เทียน
		เีย	เื่อ
		เลีย	ลื่อ
		เจีย	เจื่อ
		เวียง	เวื่อง
		เวียน	เวือน
		เวียก	เวือก
		เยียน	เยือน

วิธีฝึก

1. ครูทึบบัตรคำทีละคู่ อ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนออกเสียงตามครูพร้อมกัน
2. นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกันทั้งชั้น
3. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ผลัดกันอ่านบัตรคำกลุ่มละแถว แล้วสลับกลุ่มกันอ่านอีกครั้งหนึ่ง
4. ให้นักเรียนสังเกตว่า รูปสระใดคล้ายกับสระใด ยกตัวอย่างคำอื่น ๆ ประกอบนอกเหนือจากบัตรคำ
5. นักเรียนอ่านบัตรคำทีละคน

8.2 กิจกรรมอ่านบทร่ายกรอง

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่รูปลักษณะคล้ายกัน คือ เีย เอื้อ

อุปกรณ์ บทร่ายกรอง

เสียงเสื่อคำรามมา	แปลกนักหนาน่าเสียใจ
มะเขือออกลูกขาว	เขี่ยเม็ดเน่าเอาลงไห
แสงเทียนส่องอำไพ	แผนกนไหวใจสะเทือน
กินนอนอยู่บนเรือน	อย่าแซ่เขื่อนเร่งเรียนเอา
ใครเรียกก็ช่างเขา	เรือกสวนเราเฝ้าใส่ใจ
รับเร่งเจียรระโน	เพื่อจะไค้ไปจนเจือ
รุ่งเรืองจนลนเหลือ	ไค้ลงเรือเรียงกันไป

วิธีฝึก

1. ครูแจกบทอ่านคนละแผ่น
2. ครูอ่านบทร่ายกรองให้นักเรียนฟังทีละวรรค นักเรียนอ่านตาม
3. นักเรียนอ่านบทร่ายกรองพร้อมกันอีกครั้ง
4. นักเรียนฝึกอ่าน โดยผลัดกันอ่านทีละวรรคได้กันไปจนจบ
5. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ผลัดกันอ่านกลุ่มละวรรค กลุ่มแรก
อ่านวรรคแรก อีกกลุ่มอ่านวรรคหลัง โดยอ่านให้ชัดเจนถูกต้อง
6. นักเรียนฝึกอ่านเอง แล้วออกมาอ่านทีละคน เน้นความถูกต้อง
ชัดเจน การเว้นจังหวะวรรคตอน

8.3 ให้เลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. ในสวนสัตว์มี (เสี้ย, เสือ) หลายตัว
2. เมื่อเกิดแผ่นดินไหวทำให้บ้าน (สะเทือน, สะเทือน)
3. ลุงกำแกมี (เรือกสวน, เรือกสวน) ไร่นามากมาย
4. ชาวจังหวัดจันทบุรีมีอาชีพในการ (เจียรไน, เจียรไน)
พลอย เพื่อให้มีรายได้ไป (จุนเจือ, จุนเจือ) ครอบครัว
5. ประเทศไทยปัจจุบันนี้ (รุ่งเรือง, รุ่งเรือง) มากจนสามารถ
จัก (เรียง, เรียง) ติดอันดับกับต่างประเทศ

แบบฝึกที่ 9 อ่านคำยาก

9.1 เกมอ่านคำยาก

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำยาก

<u>อุปกรณ์</u>	บัตรคำยาก 2 ชุด ๆ ละ 24 บัตร ดังนี้				
	อาจิน	สัจธรรม	ชื่อสัตย์	พลศึกษา	โคลงเคลง
	ผอเรือ	ปรณินิบัติ	ประพาศิ	สาขาวรรณสมบัติ	ธรรมาสัน
	เจตนา	ปรากฏ	ฤาษี	บริหาร	เอกเขนก
	ปรกติ	สรรพสิริ	ไผ่ผ่น	ธรรมคา	โทรเลข
	เหยียบ	อัปลักษณ์	ปฏิเสช	อาณัติ	

วิธีเล่น

1. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม (กลุ่มละ 3 คน)
2. แต่ละกลุ่มฝึกอ่านบัตรคำให้ใคร่ทุกคน
3. เมื่อเริ่มแข่งขันให้นักเรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันยกคำ โดยให้ทุกคนในกลุ่มโยกคำให้กันทุกคน คนที่ยกคำในกลุ่มที่ 1 จะเรียกให้สมาชิกคนใดในกลุ่ม 2 อ่านก็ได้ ถ้ากลุ่ม 2 อ่านได้จะได้ 1 คะแนน แต่ถ้าอ่านไม่ได้อ่านผิด ผู้อ่านต้องมาเป็นเฉลยของกลุ่มที่ 1 ครั้งต่อไปให้กลุ่มที่ 2 เป็นผู้อ่านให้กลุ่มที่ 1 อ่าน ถ้าเฉลยอ่านได้ให้อ่านก่อน ถ้าอ่านถูกก็กลับไปกลุ่มเดิมได้ ถ้าอ่านไม่ได้อ่านผิดจะเรียกสมาชิกคนใดในกลุ่ม 1 อ่านก็ได้ ผลัดกันเช่นนี้จนหมดบัตรคำ
4. นำบัตรคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้มาฝึกอ่านอีกครั้งหนึ่ง

9.2 กิจกรรมอ่านคำคล้องจอง

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำยาก

อุปกรณ์ บทอ่าน 2 บท ดังนี้

- ปัจจุบัน วันพฤหัสบดี จักผลไม้ ไม่ปรากฏ จดปรอท ปลอดภัยไว้
ไม่สุจริต จิตสรรเสริญ เชิญไผ่ฉัน มันคงดี มีความประสงค์
นาหลงไหล
- มีฐานะ ประพฤติดี งามชอบ มอบหลักฐาน การปฏิเสธ เจตนาร้าย
ไม่สรรเสริญ เกินประสงค์ หลงไวใจ ไผ่ฉันถึง จึงปรากฏ

วิธีฝึก

1. ให้นักเรียนจับคู่กัน แจกบทอ่านให้คนละบท ซึ่งแต่ละคู่จะได้บทอ่าน
ไม่เหมือนกัน
2. ให้แต่ละคู่ฝึกอ่านให้กันและกัน จนอ่านได้คล่อง
3. ให้นักเรียนที่มีบทอ่านเหมือนกันอ่านออกเสียงพร้อมกัน แล้วให้อ่าน
ทีละคน

9.3 เขียนวงกลมล้อมรอบอักษรหน้าข้อความที่อ่านถูกต้องในแต่ละข้อ

ตัวอย่าง สรรเสริญ

(ก.) สัน - เสิน ข. สัน - ระ - เสิน ค. สะ - ระ เสิน

1. อพยพ

ก. อบ - ยบ ข. อบ - พะ - ยบ ค. อะ - พะ - ยบ

2. ภรรยา

ก. พะ - วิ - ยา ข. พะ - ระ - ยา ค. พัน - ระ - ยา

3. สวรรค์

ก. สะ - หวัน ข. สะ - วัน ค. สะ - ระ - วัน

4. เอกเขนก
 - ก. เอก - เขก ข. เอก - เข - นก ค. เอก - ะ - เหนก
5. เจตนา
 - ก. เจก - ตะ - นา ข. เจ - ตะ - นา ค. เจก - นา
6. ปลาสติก
 - ก. ปลา - สะ - ติก ข. ปลาก - สะ - ติก ค. ปลาก - สะ - ติก
7. ฤกษ์
 - ก. ริก ข. เรอ ค. เวิก
8. จำนรจ่า
 - ก. จำ - นัน - จา ข. จำ - นัค - จา ค. จำ - นะ - จา
9. สหกรณ์
 - ก. สะ - หะ - กอน ข. สะ - หา - กอน ค. สะ - หัก - กอน
10. พลศึกษา
 - ก. พน - ลึก - ส่า ข. พน - ละ - ลึก - ส่า
 - ค. พะ - ละ - ลึก - ส่า

แบบฝึกที่ 10 อ่านคำที่เขียนคล้ายกัน

10.1 กิจกรรมฝึกอ่านคำ

จุดประสงค์ ฝึกอ่านคำที่มีลักษณะคล้ายกัน

อุปกรณ์ บัตรคำ

ผี	ฟี่	บั้ง	ขัง	ผ้า	ฝ้า	เสียบ	เสียม
มา	บา	เลี้ยง	เลี้ยง	ไหน	ไหม	ขวา	ขวา
ลื่น	ลิ่ม	ไกล	ไกล	สอง	ลอง	คู่	คู่

- วิธีฝึก
1. ครูติดบัตรคำทั้งหมดบนกระดาน โดยไม่คำนึงว่าคำที่คล้ายกันจะอยู่ใกล้กันหรือไม่
 2. นักเรียนอ่านบัตรคำพร้อมกัน แล้วให้อ่านทีละคน
 3. ให้นักเรียนออกมาจับคู่คำที่มีลักษณะคล้ายกันทีละคู่ ทีละคน
 4. นักเรียนอ่านบัตรคำที่จับคู่ไว้แล้วทีละคน

10.2 เกมฝาแฝด

จุดประสงค์ ฝึกการอ่านคำที่มีลักษณะคล้ายกัน

อุปกรณ์ บัตรคำ 2 ชุด ที่มีลักษณะคล้ายกันดังนี้

ชุดที่ 1 ความ สำนวน แสง สุภาพ หอม เส็จ
 วิทยา บอล หวัด เม็ค

ชุดที่ 2 ควาย ตำรวจ แสงแดด สุภาพ หมอ เส็จ
 ภริยา ลอบ หวัด เม็ค

วิธีเล่น

1. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม
2. แจกบัตรคำให้กลุ่มละชุด คำในแต่ละชุดจะคล้ายกัน จึงเรียกว่า ฝาแฝด
3. แบ่งกระดานเป็นสองฝ่าย ของกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2
4. กลุ่มที่ 1 หยิบบัตรคำมาติด 1 บัตร ให้กลุ่มที่ 2 อ่าน ถ้าอ่านได้จะนำบัตรคำนั้นไปติดที่ฝ่ายของตน แล้วหาคำในชุด บัตรคำที่เขียนคล้ายกันมาติดคู่กันไว้อ่านให้เพื่อนฟัง
5. สลับให้กลุ่มที่ 2 เป็นผู้ติดบัตรคำ ให้กลุ่มที่ 1 อ่านถ้าอ่านถูก กลุ่มที่ 1 จะไต่บัตรคำนั้นไปติดบนกระดานของตน แล้วหา บัตรคำที่มีลักษณะคล้ายกันมาติดคู่ไว้ อ่านให้เพื่อนฟัง เช่นเดียวกัน สลับกันเช่นนี้จนบัตรคำหมด กลุ่มที่จับคู่ฝาแฝดได้มากเป็นผู้ชนะ
6. ถ้ากลุ่มใดอ่านคำของฝ่ายตรงข้ามไม่ได้อ่านผิด ต้องยอมให้ ฝ่ายตรงข้ามมาหาคำคู่แฝดในชุดบัตรคำของตนไปติดไว้ที่ กระดานฝ่ายตรงข้ามได้
7. เมื่อจบการแข่งขันให้แต่ละกลุ่ม ออกมาอ่านคำคู่แฝดของตนอีกครั้ง

10.3 อ่านออกเสียงประโยคต่อไปนี้ให้ถูกต้องและรวดเร็ว

1. แดงหวัดจะเป็นไข้หวัดเพราะสุขภาพไม่ดี
2. ภริยานายทหารเรือมีภริยาสุขภาพ
3. พวกเราต้องทำงานให้เสร็จ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาถึง
4. ตำรวจสำรวจหาสถานที่กอนวางกำลังป้องกันเหตุร้าย
5. หมอห้ามเขากินผักหอม
6. ความจริงแล้วควายเป็นสัตว์มีประโยชน์มาก
7. เขาชอบเอาลูกบอลไปซ่อน
8. แสงแดดแรงเช่นนี้แสดงว่าฝนไม่ตก

เฉลยแบบฝึกกลุ่มที่ 4

กลุ่มอ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่านออกเสียงคู่คำ

แบบฝึกที่ 1.1 อักษร ค 4 ตัว
 อักษร ค 5 ตัว
 อักษร ค 4 ตัว

แบบฝึกที่ 5.3 1. โผ โฟ 2. พา ผา 3. ผัก พัก 4. พี่ ผี
 5. แพน แพน 6. ผง พง 7. แผง แผง 8. ผัน พัน

แบบฝึกที่ 8.3 1. เสื่อ 2. สะเทือน 3. เรือสวน 4. เจียรไน จุนเจือ
 5. รุ่งเรือง เรียง

แบบฝึกที่ 9.3 1. ช 2. ก 3. ก 4. ค 5. ก 6. ช
 7. ค 8. ก 9. ก 10. ค

แบบฝึกกลุ่มที่ 5

กลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

กลุ่มที่ 5 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

แบบฝึกที่ 1 ฝึกความเข้าใจความหมายของคำ

1.1 คำสั่ง ชี้คําเสนอคำหรือกลุ่มคำทางคานขว ที่ให้คํ่าจำกัดความคํ่าแรกทางคานขวใดคํ่าที่สุด

1. กุฎิ	(ก) ที่อยู่ของพระสงฆ์	(ค) ที่อยู่ของเจ้าอาวาส
	(ข) ที่อยู่ของพระ	(ง) ที่อยู่ของสามเณร
2. กรมธรรม์	(ก) หน่วยราชการในกระทรวง	(ค) ผลที่ได้
	(ข) สัญญา	(ง) ปัญหา
3. คีล	(ก) คำสั่งสอน	(ค) ขอบปฏิบัติ
	(ข) ขอบห้าม	(ง) ขอบบังคับ
4. ทโมน	(ก) ภูเขา	(ค) ใหญ่
	(ข) ชน	(ง) บึกบึน
5. ทะลาน	(ก) ซ่อมค	(ค) ชีขลาค
	(ข) รับรอน	(ง) ภาชนะคล้ายโถงน้ำ
6. สุวาน	(ก) ทอง	(ค) หมู
	(ข) สุนัข	(ง) วันคี่
7. ขนาย	(ก) งาขาว	(ค) แปลกใจ
	(ข) รัว	(ง) ลำภู
8. เทริก	(ก) ยกยอง	(ค) เครื่องประดับศีรษะ
	(ข) เชื้อชู	(ง) กลาวขวัญ
9. จำเรียง	(ก) เป็นระเบียบ	(ค) ชับรอง
	(ข) เรียบเรียง	(ง) คอกไม้
10. รโหราน	(ก) ใหญ่โต	(ค) ที่เฉพาะ
	(ข) แข็งแรง	(ง) มากมาย

- 1.2 คำสั่ง อ่านคำในแต่ละข้อแล้วกากบาท (X) ทับคำในช่อง ☐ ของข้อนั้น
ที่มีความหมายสัมพันธ์กัน

ตัวอย่าง

พลศึกษา

~~การหักกายบริหาร~~	ลูกฟุตบอล	เส้นทางแข่งรถกีฬา

1. ราษฎร

พระสงฆ์	ลิเก	พระมหากษัตริย์

2. ศาสน์

พระ	โรงเรียน	พ่อแม่

3. คาชาย

แมงดา	ชาวนา	ตำรวจ

4. ฉันท

ตำรวจ	ลิเก	พระ

5. จันทรา

ดวงอาทิตย์	ดวงดาว	พระจันทร์

6. ยอมรับ

วันนี้ไม่ใช่วันหยุด	ใจของเราเอง	ฉันไม่ชอบของหวาน

7. สาธารณสมบัติ

โทรศัพท์ที่บ้าน	ถนน	ดอกไม้ในแจกัน

8. พระหัตถ์

พระสงฆ์	เศรษฐี	พระมหากษัตริย์

9. ชอบ

นั่งดูโทรทัศน์	ภูบ้าน	ถูกทำโทษ

10. รถไฟ

คัน	ตู้	ขบวน

- 1.3 คำสั่ง เขียนเครื่องหมาย ✕ กับคำใน ☐ ที่ไม่ต้องการทิ้งแล้วอ่านออกเสียงให้ประโยคได้ใจความถูกต้อง

ตัวอย่าง ก่อนรับประทานยาต้อง

~~เชียว~~
เท
ล้าง

ทุกครั้ง

1. เทียน

แท่ง
เล่ม
อัน

นั้นสีสวยงามจริง ๆ

2. มานะ

ชอบใจ
ชอบใจ
ขอบคุณ

ที่คุณลุงซื้อกางเกงกีฬาตัวใหม่ให้ที่วิ่งไ้ที่ 1

3. ถนนที่เราหมู่บ้านของเราเกียวนี่

เจริญ
สมบูรณ์
เติบโต

ขึ้นมาก

4. จันทรา

ชอบใจ
ภูมิใจ
ชอบใจ

ที่เก็บเงินได้แล้วส่งคุณครู

5. ในป่าที่บนแห่งนี้ยังมีช้าง

โหล่ง
หมู่
ฝูง

หนึ่งที่อยู่หลายตัว

6. สมบัติส่ง

จดหมาย
โทรเลข
ธนาคา

ไปไหน่องเพื่อเป็นเงินค่ารถกลับบ้าน

7. การแข่งขันวอลเลย์บอลเมื่อวานนี้คุณครูของเรา

ดี
ลบ
แกะ

ได้เฉียบขาดมาก

8. ความ

พร้อมเพรียง
สามัคคี
พยายาม

เท่านั้นที่จะทำให้ทีมโรงเรียนของเราชนะเลิศฟุตบอลได้

9. มานีไม่สบายมากคุณครูจึง

อนุญาต
บอก
ทำโทษ

ให้เขากลับบ้านก่อนเวลาเลิกเรียน

10. กระเจกเงา

อัน
บาน
หลัง

นี้ใหญ่มากจริง ๆ

แบบฝึกที่ 2 ฝึกความเข้าใจประโยคและข้อความ

2.1 กิจกรรมปริศนาคำทาย

จุดประสงค์ ฝึกการจับใจความและติดตามประโยคที่อ่าน

วิธีฝึก

1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลม
2. ครูวางกล่องใส่สมานปริศนาคำทายไว้กลางวง
3. เลือกนักเรียนหนึ่งเป็นผู้เริ่มเล่นก่อน
4. ผู้เล่นคนแรกจับฉลากปริศนาขึ้นมาอ่านดัง ๆ ให้เพื่อนฟัง 2 ครั้ง คนที่ตอบได้จะยกมือขึ้นตอบ ถ้าตอบถูกจะได้เป็นผู้ทาย ปริศนาคำทายต่อไป ถ้าตอบไม่ถูกก็เปิดโอกาสให้ผู้อื่นตอบ ถ้าไม่มีใครตอบถูกต้องเลยให้ผู้ทายได้จับฉลากอ่านปริศนาอีกครั้งหนึ่ง

อุปกรณ์

ฉลากปริศนาคำทาย 20 แผ่น ดังนี้

1. อะไรวะไร เห็นลำน้อย ๆ ลอยลอยบนฟ้า พอรอนลงมา โตกว่าบ้านฉัน (เกรียงบิน)
2. อะไรวะไร สืบค้นขึ้นมาหลังคามุงสังกะสี หูไม่มี หางก็ไม่มี (ปู)
3. อะไรวะไร สองขาเก็นวนอยู่บนหน้าตนเอง (นาฬิกา)
4. อะไรวะไร แล่นมาจากฟ้า ชวานากีใจ (ฝน)
5. อะไรวะไร เม็กเล็กสีขาว ชวานาปลูกไว้ ให้เราชาวไทย อิ่มหน้าสำราญ (ข้าว)
6. อะไรวะไร ตอนซื้อมาเป็นสีคำ นำมาใช้เป็นสีแดง พอหมกแรง เป็นสีเทา (ถ่าน)
7. อะไรวะไร คนเห่าล่ำเรื่อ ใบห่อเกลือไม่มีค (ต้นสน)

8. อะไโรเอ่ย ฝนตกแดดจ้า น้ำมาทางออก หมดแล้วเท่าไม้กระบอก
กิดออกหรือยัง (รม)
9. อะไโรเอ่ย ยืนต้นกับที่ ไม่มีไปไหน ประโยชน์มากมาย
ทายว่าอะไรดี (ต้นไม้)
10. เมื่อคำว่าสะอาด แปลกประหลาดสกปรกเมื่อขาว (กระดานดำ)
11. อะไโรเอ่ย เล่มบางเล่มหนา ชื่อหามาได้ ความรู้มากมาย
อยู่ในนั้นเอ๋ย (หนังสือ)
12. อะไโรเอ่ย ฉีกฉีก ฉีกฉีก แล่นเร็วยิ่งนัก หยุดพักสถานี (รถไฟ)
13. อะไโรเอ่ยมาจากเมืองแขก ตีไม้แตกฟันไม้เสา (เงา)
14. อะไโรเอ่ย มากมายหลายสี กลิ่นหอมยวนยี้ สตรีชอบใจ (ดอกไม้)
15. อะไโรเอ่ย บินมาทั้ง ๆ กลิ้งเคล้ามาลี คุกน้ำหวานดี ไปเก็บไว้
เอ๋ย (ผึ้ง)
16. ใครกันเล่าหนู เฝ้าเลี้ยงอุ้มชู เลี้ยงดูพวกเรา (พ่อแม่)
17. แหวนกับแหวนชนกันที่ต้นอากาศ เกิดเป็นทิวประหลาด
ชอบกินหญ้า (วัว)
18. อะไโรเอ่ย มีลมอยู่ข้างใน สีสวยสดใส ลอยไปหาเด็ก ๆ
(ลูกโป่ง)
19. ตัวเล็กเสียงดัง พังขาวพังเพลง บรรเลงทั้งวัน ทายกันว่า
อะไร (วิทยุ)
20. นกอะไร ไรปีกไรขน เจ้าจอมชนร้องเสียงดัง (นกหวีด)

2.2 เกมหาหัวใจของประโยค

จุดประสงค์ ฝึกจับใจความของประโยค

วิธีเล่น

1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลม
2. ครูวางบัตรรูปปลาและรูปหัวใจไว้กลางวง

3. เริ่มเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบบัตรรูปปลาและรูปหัวใจ
อย่างละบัตร อ่านประโยคในบัตรรูปปลาแล้วโยนประโยคให้ใคร
เฉพาะใจความของประโยค เขียนลงในรูปหัวใจ เมื่อเขียน
เสร็จแล้วก็หยิบบัตรคู่ใหม่ขึ้นมาทำต่อไปเรื่อย ๆ จนหมด
จำนวนบัตร
4. ให้แต่ละคนอ่านบัตรรูปปลาและบัตรรูปหัวใจที่เขียนย่อไว้
ทุกคนช่วยกันตัดสินใจว่าใจความสำคัญในรูปหัวใจถูกต้องหรือไม่
ผู้ชนะคือผู้ที่มีบัตรรูปหัวใจที่ถูกต้องมากที่สุด

อุปกรณ์

1. บัตรรูปหัวใจ 15 บัตร
2. บัตรรูปปลา 15 บัตร เขียนประโยคด้านหลัง บัตรละ 1 ประโยค
ดังนี้
 1. เขาปิดโทรทัศน์ที่กำลังดูอยู่ที่
 2. เด็กชายและเด็กหญิงกำลังเล่นอย่างสนุกสนานพลิกเฟลน
กลางสนามหน้าโรงเรียน
 3. ประชาชนทุกคนต้องให้ความร่วมมือในการช่วยกันรักษา
สิ่งของที่ เป็นสาธารณสมบัติไม่ให้เสียหาย
 4. เสียงที่ก้องเอะอะโถมครมนอกบ้านทำให้เขาสะดุ้งตื่น
ขึ้นมาทันทีทันใด
 5. ปกติทำกินสอสีแดงและกินสอสีเขียวหายไปพร้อม ๆ กัน
 6. การเล่นกีฬาเป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่งที่ทำให้
ร่างกายแข็งแรง
 7. วันนี้พ่อและแม่จะพาไปชมไปกุสัศวินต่าง ๆ ที่สวนสัตว์
 8. แอ้งและเพื่อนของเขาอีกหลายคนจะพากันไปงานวันเกิด
ของเด็กชายปรีชา

9. แมคที่หน้าตลาดขายขนุนเนื้อก็ไ้กำไรมากมาย
10. พอชอบเป็ควิทยุฟังข่าวจากวิทยุในตอนเช้าทุกวัน
11. โดยทั่วไป สุนัขเป็นสัตว์ที่รักเจ้าของมากกว่าสัตว์ชนิดอื่น ๆ
12. นกน้อยบินฉวัดเฉวียนไปมาเพื่อหาเหยื่อเป็นอาหาร
13. ในห้องสมุดของโรงเรียนมีหนังสือมากมายหลายชนิด
14. มีผีเสื้อสวยสองสามตัวบินตอมดอกไม้หลายสีอย่าง
เฟลิกเฟลิน
15. ราษฎรทุกหลังคาเรือนต่างพากันมารอรับเสด็จตั้งแต่
เช้าตรู่

ตัวอย่าง

แบบฝึกที่ 3 ฝึกจับใจความจากข้อความ

3.1 โฆษณา

"เราขายอะไร"

คำสั่ง

อ่านข้อความโฆษณาต่อไปนี้ เพื่อหาคำตอบว่าเราขายอะไร ให้อ่าน
คนละ 1 ปัญหา

วิธีเล่น

1. ยืนเป็นวงกลม
2. ให้นักเรียนส่งลูกบอลกับเพื่อนไปเรื่อย ๆ พอลูกบอลมาถึงมือใครก็ให้เพื่อนส่งลูกบอลต่อให้เพื่อนอีกคนหนึ่งไปหยิบคำโฆษณามาอ่านให้เพื่อนฟัง
2 ครั้ง
3. ให้เขียนคำตอบลงในกระดาษที่แจกให้ ใครตอบได้มากเป็น
ผู้ชนะ

อุปกรณ์

บัตรโฆษณา 5 บัตร

1. พกง่าย ใส่สะดวก แกล้มวิ่งเวียน แกล้มเมื่อไหร่ คนแก่ก็ชอบ
คนหนุ่มก็ใจดี ๆ ยิ่งพอใจ ใส่แถมลงก็ตกใจ
2. ทำกายไม้อย่างดี มีสีสวยงาม อ่อนนุ่มแต่ทนทาน เหล่ากาย
ใส่ใส่ของที่มีคุณภาพดี ไม่เปราะและหักง่าย เป็นของใช้
ประจำตัวคุณหนู รีบซื้อไปใช้สิครับ
3. นุ่มเทาสมสบาย ใส่ได้ทนทาน มีหลายแบบทั้งชายและหญิง
4. พักเกาะไค นอนก็เกาะดี เกาะกันไคทั้งครอบครัว รับรองว่าทนทาน
เพราะว่ากายหนึ่งแต่อย่างใด จะเล่นคนเดียวหรือเป็นทีมก็ไคครับ
5. แกร่ง ๆ มาแล้วครับ ของอร่อยของคุณหนู หวาน ๆ เย็น ๆ
กินแล้วชื่นใจ มีหลายรสหลายกลิ่น แท่งละบาทเดียวครับ

3.2 ประกาศ

คำสั่ง

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

วิธีเล่น

ทำฉลาก 5 อันให้นักเรียนจับใครมีฉลากคำว่า "โชคดี" ก็ออกไปอ่านให้เพื่อนฟัง แล้วให้ทุกคนอ่านตาม

"ในขณะนี้ห้องสมุดของเราได้ปรับปรุงใหม่มีหนังสือใหม่ ๆ มากมายหลายประเภท ทั้งหนังสือความรู้ หนังสือภาพ หนังสือการ์ตูน ขอเชิญมาใช้บริการของห้องสมุดได้ทุกวัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 7.00 – 16.00 น. และตลอดสัปดาห์นี้ยังเปิดรับสมาชิกใหม่ด้วย"

คำถาม

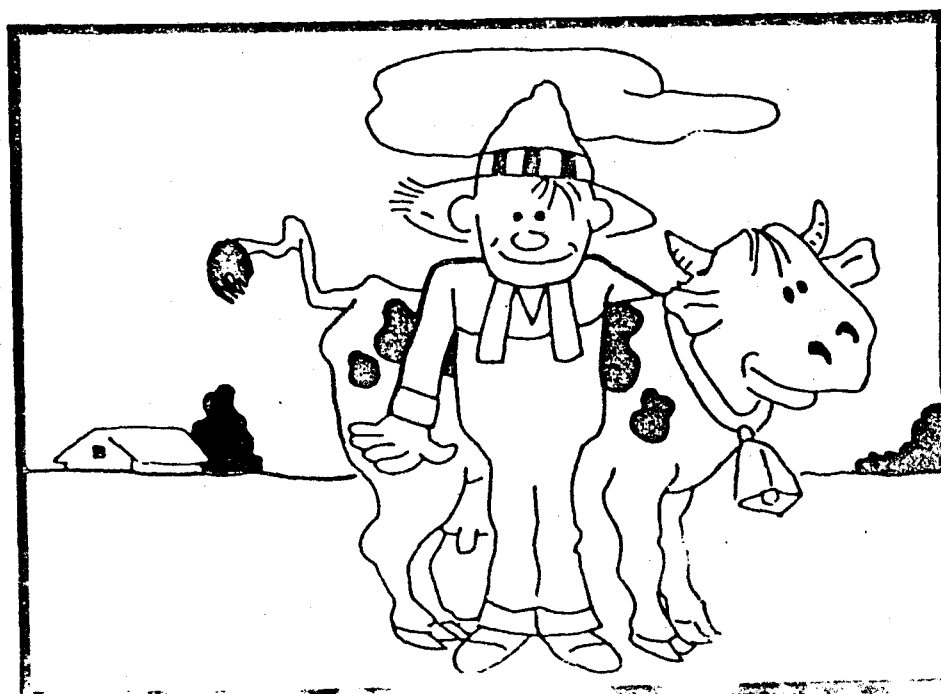
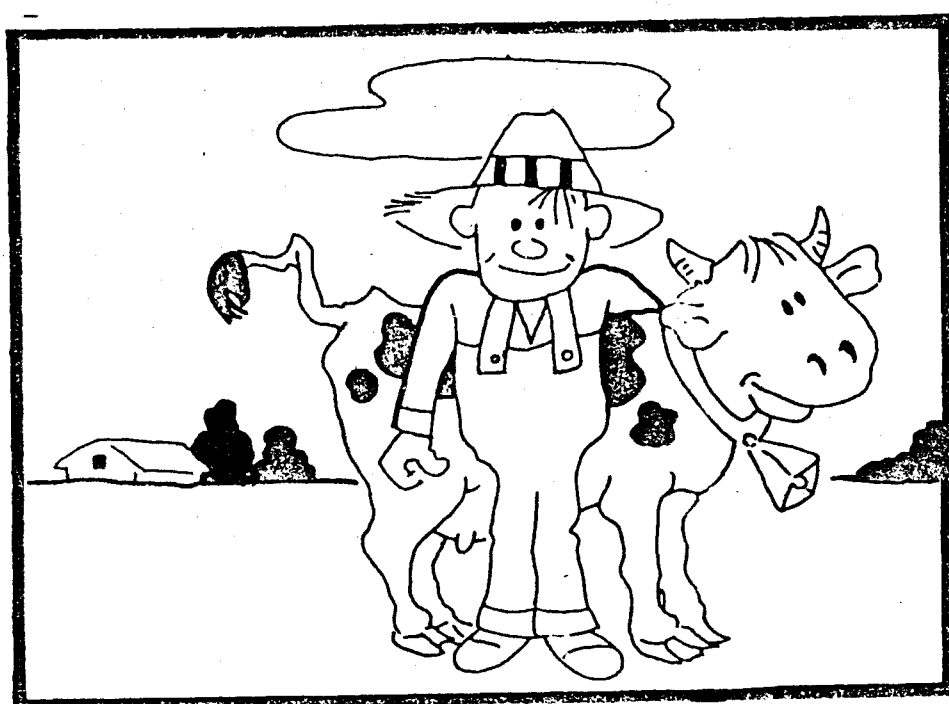
(เขียนเฉพาะคำตอบลงในกระดาษที่ครูแจกให้)

1. ข้อความนี้เป็นประกาศของใคร
2. ข้อความนี้ควรติดที่ไหน
3. ข้อความนี้ต้องการให้ใครอ่าน
4. มีหนังสือประเภทใดบ้าง
5. ห้องสมุดเปิดบริการกี่วัน

3.3 เกมสังเกตให้ดี

คำสั่ง

รูปสองรูปดูแล้วก็คล้ายกันแต่มีอยู่ 6 สิ่งที่แตกต่างกันมีอะไรบ้าง เขียนลงใน
กระดาษที่แจกให้แล้วนำออกมาอ่านให้เพื่อนฟัง พร้อมทั้งบอกประโยชน์ของ
สิ่งเหล่านั้นด้วย

แบบฝึกที่ 4 ฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุป ที่ความ

4.1 ฝึกอ่านข้อความขนาดสั้น

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแล้วสังเกตการไฮไลต์คำให้ถี่ถ้วนแล้วพิจารณาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วกาเครื่องหมายกากบาท (X) ลงหน้าข้อที่เกี่ยวข้องกับข้อความในโจทย์มากที่สุด

1. "อีกนานไหมนี้จะถึงจังหวัดชัยภูมิ"

ก. อีกประมาณ 2 กิโลเมตร	ค. อีกประมาณ 400 เมตร
ข. อีกประมาณ 2 ชั่วโมง	ง. อีกประมาณ 50 หลา
2. ลูกแมววิ่งไป ลูกไก่วิ่งมา ลูกแมวเหียวหา ลูกหมาแอบมอง

ก. พุคถึงสัตว์ 4 ชนิด	ค. พุคถึงสัตว์ 2 ชนิด
ข. พุคถึงสัตว์ 3 ชนิด	ง. สัตว์ทั้งหมดกำลังเล่นซ่อนหา
3. วันเสาร์นี้ ร้านตัดเสื้อจะปิดกี่โมง

ก. เปิดประมาณ 9 โมงทุกวัน	ค. ปิดประมาณ 4 ทุ่มของทุกวันเสาร์
ข. ปิดประมาณ 4 ทุ่มของทุกวันอาทิตย์	ง. ปิดประมาณ 4 ทุ่มของวันนักขัตฤกษ์
4. ล่ายองไม่ได้ตั้งใจจะไปเที่ยวงานเจ้าพ่อพญาแลหรือก แต่เขาเปลี่ยนใจในนาที่สุกทหาย

ก. ล่ายองไปเที่ยวงาน	ค. ล่ายองไปช้า 1 นาที
ข. ล่ายองไม่ไปเที่ยวงาน	ง. ล่ายองมีแผนการที่จะไปเที่ยวงาน
5. "เกิดมาเป็นคน หนังสือเป็นคน วิชานาเจ้า หากแมนไม่รู ออกสู่อายเขา เพื่อนฝูงเยาะเย้ย ว่าเงาวาโง่" ข้อความนี้ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเห็น

ความสำคัญของสิ่งใด

ก. ความเป็นคน	ค. ความโง่เงา
ข. ความเป็นเพื่อน	ง. ความรู้

4.2 แบบฝึกอ่านบทสนทนา

คำชี้แจง แบบฝึกนี้เป็นบทสนทนายระหว่างชายกับหญิง เมื่อนักเรียนอ่านบทสนทนาจบแล้ว จงพิจารณาเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วกากบาท (X) ทับตัวอักษรที่คิดว่าเหมาะสมกับโจทย์มากที่สุด

6. หญิง เด็กชายอ่านหนังสือ

ช. ผมมาแล้วครับ

หญิง กี่ละ เธอช่วยลบกระดานให้หน่อย

ถามว่า ใครเป็นคนสั่งเด็กชายอ่านหนังสือ

ก. แม่

ค. ครู

ข. เพื่อน

ง. ตำรวจ

7. หญิง วาย! ตายแล้ว

ช. อะไรละเธอ

หญิง มันลวกเอากะ

ช. ก็เรอบอกแล้ว มันกำลังเคี้ยวคอยาเข้าไปใกล้

ถามว่า ผู้หญิงคนนี้โดนอะไร

ก. น้ำร้อน

ค. ของแข็ง

ข. ไฟ

ง. มีดบาด

8. ช. ทำไมเรอนอนตัวสั้นละ

หญิง บ้าจริง อย่าถามไถ่ไหน มันยังมีค้อยู่ควย

ช. ทำไมเรอนอนคลุมโปงละ มือเธอเย็นเย็น จู! จู! เสียงหมาทอนอีกแล้ว

หญิง เจ็บที่ไถ่ไหนคนยังกลัวอยู่ควย

ถามว่า ผู้หญิงคนนี้กลัวอะไร

ก. เสือ

ค. หมา

ข. ผี

ง. ความเจ็บ

9. กริ่ง กริ่ง ฮัลโหล สวัสดีครับ

ต้องการพบกับใครครับ ไม่อยู่ครับ ครับ สวัสดีครับ

ถามว่า ใครทำอะไร

ก. ผู้ชายทอนรับแขก

ค. ผู้หญิงพูดโทรศัพท์

ข. ผู้หญิงทอนรับแขก

ง. ผู้ชายพูดโทรศัพท์

10. อ. เด็กชายเคน เธอทำอะไรมาบ้าง

ข. ผมทำสามช่อครับ

อ. ฉันให้เธอทำอะไร

ข. ให้ทำทั้งหมดหาช่อครับ

อ. ก็แล้ว ยื่นมือออกมาให้ ช่อละที

ถามว่า เด็กชายเคนจะถูกกี่ที

ก. 5 ที

ค. 2 ที

ข. 3 ที

ง. 1 ที

4.3 แบบฝึกอ่านข้อความขนาดยาวขึ้น

คำชี้แจง

แบบฝึกนี้ต้องการให้นักเรียนอ่านเนื้อความขนาดยาวขึ้น โดยเริ่มจากข้อความสั้น ๆ จนถึงข้อความที่ยาวขึ้น เพื่อช่วยให้เป็นคนอ่านหนังสืออย่างตั้งใจ รู้จักสังเกตข้อความเล็ก ๆ น้อย ๆ อันจะเป็นหนทางให้ก้าวหน้าไปสู่การอ่านเรื่องราวขนาดยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เรื่องที่ 1 อธิบดีกรมพลศึกษาอิหร่าน นายพลอาลี โฮจัท แถลงข่าวเมื่อเดือนที่แล้วว่าอิหร่านจะสมัครเข้ารับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกโลก ประจำปี 2531 นอกจากนี้ยังจะขอเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกนักศึกษา ประจำปี 2530 อีกด้วย

11. เนื้อความเท่าที่อ่านนี้จัดเป็นข้อเขียนประเภทใด

ก. ข่าว

ข. บทความ

ค. บทวิจารณ์

ง. บทปฏิทัศน์

แบบฝึกที่ 5 ฝึกความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง จงอ่านเนื้อเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

งูเขียวกับตุ๊กแก

งูเขียวเลื้อยไปในปากของตุ๊กแกนั้นเป็นประโยชน์สำหรับตุ๊กแกเอง เพราะงูเขียวกับตุ๊กแกนั้นธรรมชาติสร้างมาให้มีอุปการะต่อกัน ธรรมชาติตุ๊กแกนั้นเมื่อกินแมลงมาก ๆ ทุกวันแล้วก็อ้วนพี มีมันจับในกระเพาะอาหาร เมื่อไขมันจับหนาเข้า ตุ๊กแกกินอาหารเข้าไปอีก ก็ไม่ย่อย เกิดความอึดอันแน่นทรวง นอนอาปากอยู่ ฝ่ายงูเขียวเมื่อเห็นตุ๊กแกมีอาการเช่นนั้นก็เลื้อยคลานเข้าไปในปากตุ๊กแก แล้วส่งหัวเข้าไปถึงกระเพาะก็จะกินเศษอาหารในนั้น ทลอคจนไขมันที่จับอยู่ในกระเพาะ เมื่อมันคั่งไขมันออกจากกระเพาะ เป็นเหตุให้ตุ๊กแกเลือดคอกบ้าง หัวงูเขียวจึงเปื้อนเลือดบ้าง แต่ตุ๊กแกไม่บาคเจ็บอะไรกลับสบายขึ้นเสียอีก

เมื่องูเขียวกินจนหมดแล้วก็จะถอนตัวกลับ ตุ๊กแกก็จะนอนพักเอาแรงสักครู่หนึ่งก็จะวิ่งไปได้ งูเขียวนอนอยู่สลักลิบนาที่นั่นเป็นธรรมชาติของงูทุกชนิด กินอะไรเข้าไปแล้วก็จะนอนสักครู่หนึ่งเสมอ แล้วจึงจะเคลื่อนไหวต่อไป งูเหลือมที่กินสัตว์ใหญ่ ๆ เช่น หมู ลูกรักทองนอนนิ่งอยู่กับที่เป็นวัน ๆ

สัตว์ที่เป็นอุปการะแก่มันนี้ มีอีกหลายอย่าง เช่น จระเข้กับนกเล็กชนิดหนึ่ง เรียกว่านกจิมพันจระเข้ เวลาจระเข้นอนฝั่งแคคอาปาก นกพวกนี้จะเข้าไปจิกตามไรฟันเพื่อกินเศษอาหารตะไคร่น้ำ ที่จับอยู่ตามฟัน เป็นการช่วยรักษาฟันไปในตัว เธอคงจะเคยเห็นนกเอี้ยงหรือนกยางที่ชอบจับบนหลังควายแล้ว นกพวกนี้ทำประโยชน์ให้ควายโดยช่วยจิกเห็บหรือปลิงที่เกาะกินเลือดควายออกเสีย

คำชี้แจง จงวงกลมล้อมรอบคำตอบที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. จากเรื่องที่อ่าน นักเรียนคิดว่างูเขียวเข้าไปกินอะไรในท้องของตุ๊กแก

ก. คับ	ค. เศษอาหาร
ข. ไชมัน	ง. ขอ ข และ ค
2. งูเขียวจะเข้าไปกินของในท้องตุ๊กแกเมื่อใด

ก. เมื่องูเขียวหิว	ค. เมื่อตุ๊กแกชูหัว
ข. เมื่อตุ๊กแกนอนอาปาก	ง. เมื่อตุ๊กแกร้อง
3. ไชมันในท้องของตุ๊กแกเกิดจากอะไร

ก. การกินคัปลั๊ก	ค. อาหารซึ่งไม่ย่อย
ข. การกินแมลง	ง. การกินน้ำ
4. เหตุใดตุ๊กแกจึงยอมให้งูเขียวเอาหัวเข้าไปในท้อง

ก. เพราะงูเขียวกลัวตุ๊กแก	ค. เพราะอยากให้งูเขียวกินคัปลั๊ก
ข. เพราะตุ๊กแกชอบ	ง. เพราะรู้สึกอึดอัดอาหารไม่ย่อย

ไชมันมีมาก
5. เมื่องูเขียวเอาหัวออกจากท้องตุ๊กแกแล้ว ตุ๊กแกจะเป็นอย่างไร

ก. ตาย	ค. สบายขึ้น
ข. ไม่มีคัปลั๊ก	ง. วิ่งหนีไป
6. จระเข้รักษาพันตนเองโดยวิธีใด

ก. นอนผึ่งแดด	ค. ให้นักจิกเศษอาหารที่ติดพันออก
ข. นอนอาปาก	ง. โดยให้ตะไคร่น้ำจับ
7. สัตว์ใดที่ช่วยเหลือกัน

ก. งูเขียวกับนกยาง	ค. ควายกับนกจิ้งจก
ข. นกเอี้ยงกับควาย	ง. จระเข้กับตุ๊กแก
8. เหตุใดควายจึงยอมให้นักเอี้ยงจับอยู่บนหลัง

ก. เพราะนกเอี้ยงเสียงไพเราะ	ค. เพราะช่วยจิกเห็บ เลือด ไรให้
ข. เพราะนกเอี้ยงช่วยเลี้ยงควาย	ง. เพราะนกเอี้ยงเป็นเพื่อนกับควาย

9. ถ้า^๑งู^๒เขียว^๓ไม่^๔ช่วย^๕เหลือ^๖ตุ๊ก^๗แก^๘ นัก^๙เรียน^{๑๐}คิด^{๑๑}ว่า^{๑๒}ตุ๊ก^{๑๓}แก^{๑๔}ว^{๑๕}จะ^{๑๖}ทำ^{๑๗}อย่าง^{๑๘}ไร^{๑๙}จึง^{๒๐}จะ^{๒๑}
หาย^{๒๒}อ^{๒๓}ค^{๒๔}ค^{๒๕}
- ก. กิน^{๒๖}ผล^{๒๗}ไม^{๒๘}มาก^{๒๙} ๆ ค. ไป^{๓๐}หา^{๓๑}งู^{๓๒}ชนิด^{๓๓}อื่น^{๓๔}ใด^{๓๕}ช่วย^{๓๖}
- ข. กิน^{๓๗}อาหาร^{๓๘}พวก^{๓๙}โปร^{๔๐}ตีน^{๔๑}มาก^{๔๒} ๆ ง. กิน^{๔๓}อาหาร^{๔๔}ใ^{๔๕}น^{๔๖}อย^{๔๗}ลง^{๔๘}แต่^{๔๙}มี^{๕๐}ประ^{๕๑}โย^{๕๒}ชน^{๕๓}
10. จาก^{๕๔}เรื่อง^{๕๕}นี้^{๕๖} นัก^{๕๗}เรียน^{๕๘}คิด^{๕๙}ว่า^{๖๐}อาหาร^{๖๑}ที่^{๖๒}กิน^{๖๓}เข้า^{๖๔}ไป^{๖๕}มาก^{๖๖} ๆ เหลือ^{๖๗}แล้ว^{๖๘}จะ^{๖๙}กลาย^{๗๐}เป็น^{๗๑}
อะ^{๗๒}ไร^{๗๓}
- ก. น้ำ^{๗๔} ค. ไขมัน^{๗๕}
- ข. เล^{๗๖}ือก^{๗๗} ง. อุ^{๗๘}จ^{๗๙}าร^{๘๐}ะ^{๘๑}

๑ ๒ ๓ ๔

อานบทยประพันธ์ แดวตอบคำถามขอ 11 - 13

- แสงทองส่องขอบฟ้า
 แพร่รอร่องแล้วบิน
 ลมโชยโรยรวน
 ประมวงเรือใบ

11. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ใด
 ก. ชายป่า
 ข. ในสวน

12. เหตุการณ์นี้จะเกิดในเวลาใด
 ก. เช้าตรู่
 ข. พลบค่ำ

13. "บอกพวกเพื่อนเตือนกันไป คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร
 ก. ปู่
 ข. นก

เหล่านกออกหากิน
 บอกพวกเพื่อนเตือนกันไป
 แสนสกซันแลสก็โส
 จับปลาปูสู่สำราญ

ค. ชายทะเล
 ง. ริมลำธาร
 ค. ตอนบ่าย
 ง. ตอนเที่ยงวัน
 ค. ปลา
 ง. ชาวประมง

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 14 – 17

ในสมัยก่อน บรรพบุรุษของเราเดินทางไปเชียงใหม่กินเวลาแรมปี ทั้งนี้ เพราะทางคมนาคมแสนทุรกันดาร แต่บัดนี้เรามีทางหลวงสายใหม่ที่กว้างขวางราบเรียบ เราอาจเดินทางถึงเชียงใหม่ได้ภายในไม่กี่ชั่วโมง

14. "บรรพบุรุษ" ในที่นี้หมายถึงใคร

ก. คนไทยทุกคน	ค. พ่อแม่พี่น้องของเรา
ข. กองทัพเดินเท้า	ง. คนไทยเมื่อหลาย ๆ ปีล่วงมาแล้ว

15. จากข้อความนี้ชี้ให้เห็นว่า บรรพบุรุษของเราเป็นอย่างไร

ก. อ่อนแอ	ค. ขยันขันแข็ง
ข. กลาหาญ	ง. รอบคอบถี่ถ้วน

16. การเดินทางเช่นไรเรียกว่า ทุรกันดาร

ก. เดินทางคนเดียว	ค. เดินทางคดเคี้ยว
ข. เดินทางลำบาก	ง. เดินทางระยะไกล

17. "ทางหลวงสายใหม่" หมายถึงอะไร

ก. ทางรถไฟ	ค. ทางรถยนต์
ข. ทางน้ำ	ง. ทางอากาศ

อ่านบทสนทนา แล้วตอบคำถามข้อ 18 – 20

นายแดง : อายหนู ขายตัวจะเท่าไร

คนขาย : ตัวละบาทครึ่ง

นายแดง : เอาสักตัว

คนขาย : ดูนะเอาตัวผู้หรือตัวเมีย

นายแดง : ตัวเมีย

นายแดง : อ้าว ทำไมไม่มีหนวดล่ะ

คนขาย : ดูนะเอาตัวเมียก็ไม่มีหนวดสิครับ

18. นายแดงกำลังซื้ออะไร
ก. ลูกแมว	ค. ของเล่น
ข. ปลาหมึก	ง. รูปภาพสัตว์
19. นายแดงกับคนขายใครอายุมากกว่ากัน
ก. นายแดง	ค. เท่ากัน
ข. คนขาย	ง. ไม่แน่นอน
20. เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นที่ไหน
ก. บ้านของคนขาย	ค. หน้าตลาด
ข. บ้านของนายแดง	ง. ร้านขายอาหาร

แบบฝึกที่ 6 ฝึกความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง จงอ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ตอนนี้เรามีชีวิตอยู่ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งจะสิ้นสุดลงและเริ่มคริสต์ศตวรรษใหม่ในปี ค.ศ. 2000 อีก 12 ปี นับจากปีนี้ นับว่าไม่นานนัก นักเรียนจะเรียนหนังสือจบเริ่มทำงาน เริ่มเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว นักเรียนอยากรู้ไหมว่าโลกในอนาคตจะเป็นอย่างไร มีผู้ไปถามความเห็นจาก ไอแซค อสิมอฟ นักเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ ผู้มีชื่อเสียง ได้รับคำตอบว่า คริสต์ศตวรรษที่ 21 จะเริ่มเป็นยุคเริ่มแรกของสังคมที่พึ่งทรัพยากรจากอวกาศ เขาพยากรณ์ไว้ดังนี้

ตอนนี้เรามียานที่บินออกไปในอวกาศ และบินกลับมาเองได้แล้ว ต่อไปเราจะสามารถนำดาวเทียมขึ้นไปปล่อยในอวกาศโดยใช้ยานอวกาศชนิดนี้ แล้วเราก็จะสามารถใช้ยานชนิดนี้นำชิ้นส่วนของสถานีอวกาศขึ้นไปให้มนุษย์อวกาศช่วยกันประกอบขึ้นเป็นสถานีอวกาศขนาดใหญ่ได้ มนุษย์ในคริสต์ศตวรรษที่ 21 จะใช้สถานีอวกาศที่สร้างขึ้นมานั้น เป็นศูนย์กลางควบคุมการก่อสร้างในอวกาศ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างคือสถานีพลังงาน กว่าจะถึงคริสต์ศตวรรษที่ 22 โลกมนุษย์จะใช้พลังงานแสงอาทิตย์จากนอกโลก มาเป็นพลังงานบนโลก สถานีพลังงานจะรับแสงโดยตรงตลอดวงอาทิตย์ โดยไม่ต้องให้แสงอาทิตย์ผ่านบรรยากาศของโลกมาก่อน

ด้วยวิธีนี้พลังงานจะรับแสงได้จำนวนมาก แปลงแสงอาทิตย์ให้กลายเป็นพลังงานไฟฟ้า แล้วส่งกลับมายังโลกในรูปของไมโครเวฟ สถานีบนพื้นโลกจะแปลงกลับเป็นไฟฟ้าสำหรับใช้ในโลกรมนุษย์ พลังงานที่ได้รับจะผิดจากพลังงานที่ได้จากน้ำมัน หรือถ่านหิน เพราะเป็นพลังงานที่ไม่มีวันหมด ทรายเท่าที่ยังมีดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างอยู่

จากสถานีอวกาศ มนุษย์จะเดินทางไปยังดวงจันทร์ เพื่อขุดเอาแร่ธาตุจากดวงจันทร์มาใช้ ดวงจันทร์มีแร่ธาตุหลายอย่างที่มนุษย์ต้องการ เช่น เหล็ก อะลูมิเนียม และไททาเนียม แม้ออกซิเจนซึ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ก็สามารถสกัดออกมาได้จาก

โมเลกุลในดินของดวงจันทร์ถึงขั้นนั้นแล้ว มนุษย์ก็อาจจะเริ่มคิดเอาโรงงานที่ก่อให้เกิดมลภาวะต่อโลกขึ้นไปไว้ในอวกาศ เพราะอวกาศกว้างใหญ่ไพศาล ควันเสียจากโรงงานไม่มีมากพอจะสร้างมลภาวะให้กับอวกาศได้ มนุษย์อาจจะสร้างสถานีปลูกพืชขึ้นในอวกาศได้

ในปี ค.ศ. 2000 โลกเราจะยังไม่ก้าวไปไกลจนถึงขั้นที่ ไอแซค อาสิมอฟ วาดภาพเอาไว้ แต่ความฝันของอาสิมอฟก็เป็นสิ่งที่จะต้องเป็นไปได้ในวันหนึ่งข้างหน้า ถ้าหากว่ามนุษย์เราจะใช้สมองให้เป็นประโยชน์ในการสร้างความก้าวหน้าให้กับวิทยาการทางอวกาศ และไม่รบราฆ่าฟันทำลายกันเองด้วยสงครามนิวเคลียร์เสียก่อน

มนุษย์ยุคนี้ก็ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่คนรุ่นเก่าเพียงฝันเอาไว้ได้หลายอย่างแล้ว เช่น การเดินทางออกไปจนถึงดวงจันทร์ รวมทั้งส่งยานอวกาศออกไปสำรวจดาวพฤหัสบดี และดาวเสาร์ เมื่อมนุษย์ส่วนหนึ่งเดินทางไปถึงดวงจันทร์ เดินทางออกไปอยู่บนสถานีอวกาศและเรียนรู้วิธีมีชีวิตอยู่ในอวกาศได้แล้ว มนุษย์ส่วนหนึ่งนั้นอาจจะพอใจที่จะมีชีวิตอยู่บนอวกาศก็ได้ พวกเขาอาจจะเริ่มเดินทางไกลออกไปในอวกาศ จนในที่สุดคนหนึ่งในพวกเขา หรือลูกหลานของเขาอาจจะเดินทางออกไปจนถึงดาวฤกษ์ดวงอื่น ๆ ก็ได้ใครจะรู้

คำชี้แจง จงวงกลมล้อมรอบตัวอักษรหน้าข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. ข้อเขียนที่นักเรียนอ่านนี้เป็นเรื่องประเภทใด

ก. เรื่องจริง	ค. คาคหัง
ข. กำลังจะเกิดขึ้น	ง. เพอฝัน
2. ผู้ที่พยากรณ์โลกในอนาคตเป็นใคร

ก. นักดาราศาสตร์	ค. นักพยากรณ์
ข. นักวิทยาศาสตร์	ง. นักเขียน
3. อะไรเป็นความก้าวหน้าที่จะเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21

ก. สงครามนิวเคลียร์	ค. ใช้พลังงานแสงจากนอกโลก
ข. สถานีอวกาศ	ง. สถานีพลังงาน

4. มนุษย์ได้ออกไปสำรวจดวงดาวใดมาแล้ว
 - ก. ดาวพฤหัสบดี ดาวเสาร์ ค. ดวงจันทร์ ดาวพฤหัสบดี
 - ข. ดวงจันทร์ ดาวเสาร์ ง. ดาวพฤหัสบดี ดาวพุธ
5. มนุษย์คิดที่จะนำเอาอะไรจากดวงจันทร์มาใช้
 - ก. แร่ธาตุ ค. ออกซิเจน
 - ข. ไททาเนียม ง. อะลูมิเนียม
6. การเกิดมลภาวะ หมายถึงแร่ธาตุชนิดใดมีน้อยลง
 - ก. คาร์บอนไดออกไซด์ ค. ไนโตรเจน
 - ข. คาร์บอนมอนอกไซด์ ง. ออกซิเจน
7. เพราะเหตุใดจึงคิดว่าไม่เกิดมลภาวะในอวกาศ
 - ก. เพราะก๊าซไนโตรเจนมีมาก ค. เพราะอวกาศมีความกว้างใหญ่ไพศาล
 - ข. เพราะก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มีมาก
 - ง. เพราะยังมีโรงงานไม่มากพอ
8. พลังงานภายนอกโลกที่จะนำมาใช้ขึ้นอยู่กับข้อใด
 - ก. สถานีอวกาศ ค. สถานีพลังงาน
 - ข. ดวงอาทิตย์ ง. ไมโครเวฟ
9. ถ้ามมนุษย์สร้างสถานีสถานีอวกาศสำเร็จ ข้อใดน่าจะเป็นจริง
 - ก. ปริมาณแสงอาทิตย์จะมากกว่าบนโลก
 - ข. ปริมาณก๊าซออกซิเจนจะมากกว่าบนโลก
 - ค. อุณหภูมิที่สถานีสถานีอวกาศจะสูงกว่าโลก
 - ง. ข้อ ก และข ค
10. ความหวังขั้นสูงสุดของมนุษย์ในอนาคตคือสิ่งใด
 - ก. นำพืชไปปลูกในอวกาศ
 - ข. ออกไปสร้างอาณานิคมในนอกโลก
 - ค. ออกไปสร้างโรงงานอุตสาหกรรมในอวกาศ
 - ง. นำแร่ธาตุต่าง ๆ จากดวงจันทร์มาใช้

อ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 11 – 15

โรงเรียนต่าง ๆ นำธงสีสวยส่งกองงานตระการตามาปักเรียงรายกันรอบ ๆ บริเวณสนามกีฬาจังหวัด แดกกำลังออกลงแล้ว นักกีฬาทุกคนสวมเสื้อสีโรงเรียนของตน ทุกคนกำลังเตรียมตัวจะเข้าแข่งขันกีฬาประจำปี กองเชียร์ทุกโรงเรียนส่งเสียงร้องป่านประหนึ่งยาฐูกำลังใจให้นักกีฬาของตน และแล้วเวลาที่รอคอยก็มาถึง เมื่อกรรมการเป่านกหวีดให้นักกีฬาทั้งสองทีมลงในสนาม

11. ธงที่นำมาปักเรียงรายรอบบริเวณสนามกีฬาจังหวัดเป็นธงอะไร

ก. ธงประจำสนามกีฬา	ค. ธงประจำโรงเรียน
ข. ธงชาติ	ง. ธงประจำตัวนักกีฬา
12. กีฬาที่จัดขึ้นนี้เป็นกีฬาประเภทใด

ก. กีฬาสี่	ค. กีฬานักเรียน
ข. กีฬาประเพณี	ง. กีฬาเอเชียนเกมส์
13. กีฬาที่ลงสนามครั้งนี้จะเป็นกีฬาวชนิดใด

ก. ฟุตบอล	ค. ตะกร้อ
ข. วอลเลย์บอล	ง. บาสเกตบอล
14. คำว่า "แดกกำลังออกลงแล้ว" น่าจะเป็นเวลาเท่าใดมากที่สุด

ก. 8.00 น.	ค. 13.00 น.
ข. 9.30 น.	ง. 14.30 น.
15. ควรตั้งชื่อบทความนี้ว่าอย่างไร

ก. การเตรียมตัวเพื่อแข่งขันกีฬา	ค. การแข่งขันกีฬานักเรียนประจำปี
ข. การแข่งกีฬาประเพณี	ง. ยาฐูกำลังของนักกีฬา

อ่านบทประพันธ์ แล้วตอบคำถามข้อ 16 – 18

กิจเอ๋ยกิจวัตร	ทางถนัดทำไปในหน้าที่
คืนเขางานคอยอยู่เรารู้ก็	ขมั้นขมิ้นไม่ครานงานก่แล้ว
ขึ้นทั้งไวเป็นคินพอกหางหมู	กว่าจะรุ่งงานประคังคังเป็นแถว
งานทั้งหลายงายยากหากรูแนว	ทำเสร็จไวใจแฉ่วขันบานเอ๋ย

16. กลอนนี้มีลักษณะกลายคำประพันธ์ชนิดใดมากที่สุด

ก. กลอนคอกสรอย	ค. กลอนสุภาพ
ข. กาพย์ยานี	ง. กลอนบทละคร

17. "คินพอกหางหมู" หมายความว่าอะไร

ก. แก่ไม่หาย
ข. เลวร้ายยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ
ค. คังคางพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ
ง. เป็นการะหนักขึ้นเรื่อย ๆ

18. กลอนนี้มีใจความสำคัญอย่างไร

ก. ให้ทำงานตามความถนัด
ข. ไม่ละเลยงานไวให้กังคาง
ค. ให้ทำงานอย่างขยันขันแข็งไม่ละเลยให้กังคาง
ง. ความสุขอยู่ที่ความสำเร็จของงาน

แบบฝึกที่ 7 ฝึกความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ประเพณีขอฝน

ประเทศไทยเราเป็นประเทศที่ถือประเพณีและมีวัฒนธรรมมาแต่โบราณ ไม่ว่าจะเป็นภาคกลาง ภาคใต้ ภาคเหนือหรือภาคอีสาน ก็มีประเพณีของตนเองแต่ละอย่าง ซึ่งไม่ค่อยจะเหมือนกัน ของภาคไหนก็มีคนยอมรับนับถืออยู่ไคร่นาน สิ่งไหนไม่ดีไม่มีคนยอมรับนับถือก็เสื่อมและสาปสูญไป

ภาคอีสานหรือภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยเรา ที่ใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นดินแดนที่แห้งแล้งก็มีประเพณีหลายอย่างที่คุณเขียนจะเล่าให้ฟังคือ "พิธีแห่นางแมว" ซึ่งหาคนที่อื่นไม่ไถ่ขาย ๆ นัก ปี่ไหนฝนตกก็ตกตามฤดูกาล ประเพณีนี้จะหาไม่ได้นอกจากว่า ปี่ไหนแห้งแล้งฟ้าฝนไม่ตก ชาวบ้านจึงจะทำกัน ที่เป็นอย่างนี้เพราะภาคอีสานไม่มีการชลประทานไม่ว่าจะเป็นที่ไหนในสมัยเก่าก่อน เพิ่งจะเริ่มกันเดี๋ยวนี้ แต่ก็ยังไม่ไถ่ผลนัก น้ำฝนจึงเปรียบเสมือนเส้นเลือดใหญ่ให้ชาวอีสานมีชีวิตอยู่รอดได้

การแห่นางแมวมักจะทำในเวลาจวนจะมืด หรือพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว โดยคน ๆ หนึ่งที่ชาวบ้านให้ความเคารพเชื่อถือในการทำพิธี ซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า "จ่า" หรือ "กาจ่า" เมื่อจ่าจับเอาแมวมาตัวหนึ่งก็เอาผูกคอกไว้ที่คานหาม จะใช้สองคนหรือสี่คนหามก็ได้ พอทุกคนพร้อมแล้ว จ่าก็จะเริ่มพิธีป่าวร้องเหวภาอารักข์ทั้งหลาย แล้วพาเดินไปตามหมู่บ้าน ผู้คนก็เดินตามกันเป็นแถว ๆ ขณะที่เดินก็จะมีคนร้องขอฝนเป็นภาษาอีสานว่า

"เซิ้งนางแมวขอฟ้าขอฝน	ขอน้ำมนต์หคหัววานอย
พวกกูขอยอดอยากมานาน	ใหญ่หลานกูชาอยู่รอด
อย่าให้หมอกหมกม้วยมรณัง	เป็นอันหยั่งเจ้าจ้งบตก
ถึงเคื่อนหกเคื่อนแปดเคื่อนเก้า	เขาอยู่เลาตูขอยมมี
แมนอิหลี่ตูชาบหลอก	ให้เจ้าบอกรมือโกลีตก"

เมื่อแหหลายรอบแล้วก็ไปหยุดเอานอกบ้าน แล้วปล่อยแมวไป แมวก็จะวิ่งเข้าป่าไป แล้วชาวบ้านก็จะคอยเวลาที่ฝนจะตก

คำชี้แจง จงเลือกตัวเลขหน้าคำที่นักเรียนเห็นว่ามีความหมายตรงกับข้อความหลังตัวอักษร แล้วใส่ลงในช่องว่างหน้าตัวอักษร

..... ก. พวกเรา	1. หก
..... ข. ค่าย	2. ชานอย
..... ค. ชาว	3. อันหยัง
..... ง. ไม่	4. บ
..... จ. เลขา	5. มรณัง
..... ฉ. วัน	6. เขา
..... ช. จริง	7. เล
..... ซ. จะ	8. แม่นือหล
..... ฅ. รก	9. ลี
..... ญ. อะไร	10. มื่อ

คำชี้แจง จงวงกลมล้อมรอบคำตอบที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. ประเทศไทยแบ่งออกเป็นกี่ภาค

ก. 2	ค. 4
ข. 3	ง. 5
2. เหตุใดประเพณีบางอย่างจึงไม่มีในปัจจุบัน

ก. เพราะตายไป	ค. เพราะไม่มีคนปฏิบัติ
ข. เพราะคนลืม	ง. เพราะคนไม่รู้จัก
3. "ภาคอีสาน" หมายถึงภาคใด

ก. ภาคกลาง	ค. ภาคใต้
ข. ภาคเหนือ	ง. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4. "การแหนางแมว" เป็นประเพณีของภาคใด
 - ก. ภาคกลาง
 - ข. ภาคเหนือ
 - ค. ภาคใต้
 - ง. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
5. "การแหนางแมว" ทำเพื่ออะไร
 - ก. เพื่อไล่แมวออกจากหมู่บ้าน
 - ข. เพื่อความสนุกสนาน
 - ค. เพื่อขอให้ฝนตก
 - ง. เพื่อจะไถนา
6. "การแหนางแมว" นิยมแหในคอนใด
 - ก. เขา
 - ข. สาย
 - ค. เที่ยง
 - ง. เบน
7. จากข้อ 6 เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
 - ก. เพราะฝนชอบตกตอนเย็น
 - ข. เพราะจะไถไม่รอน
 - ค. เพราะทำตามประเพณี
 - ง. เพราะตาจำบอก
8. คำว่า "จำ" ในเรื่องนี้มีความหมายตรงกับภาษาไทยในข้อใด
 - ก. รับผิดชอบ
 - ข. รับผิดชอบ
 - ค. เลือก
 - ง. เลืียง
9. คนที่ชาวบ้านเลือกเป็น "จำ" ควรเป็นผูใด
 - ก. ผู้ชาย
 - ข. ผู้หญิง
 - ค. เด็กผู้ชาย
 - ง. เด็กผู้หญิง
10. เหตุใดในบางปีจึงไม่มีการแหนางแมว
 - ก. เพราะมีน้ำมากพอ
 - ข. เพราะชาวบ้านไม่มีเวลาพอ
 - ค. เพราะชาวนาไม่ทำนา
 - ง. เพราะไม่มีฝนตกเพียงพอ

คำชี้แจง จงอ่านเนื้อเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามท้ายเรื่องข้อ 11 – 15

แม่น้ำมีอยู่ทั่วประเทศของเรา มีทั้งสายเล็ก สายใหญ่ สายยาวและสายสั้น ที่สำคัญอันนับเป็นเส้นเลือดใหญ่ของประเทศก็คือแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งมีกำเนิดจากภูเขาทางภาคเหนือ ต้นน้ำเกิดจากแควสำคัญถึงสี่สาย แควนั้นคือ ปิง วัง ยม น่าน ไหลมาบรรจบกันเป็นแม่น้ำเจ้าพระยาที่ตำบลปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ แล้วไหลผ่านที่ราบลุ่มอันมโหฬารในภาคกลางลงสู่ทะเลลึก คืออ่าวไทย

นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำที่ไหลผ่านทางภาคตะวันออก ตะวันตก และมีไปจนถึงภาคใต้ แม่น้ำเหล่านี้นอกจากจะเป็นที่เกิดจากทรัพยากรธรรมชาติในน้ำแล้ว ยังเป็นที่อาศัยที่กินที่ใช้อย่างยิ่งยังเป็นปัจจัยสำคัญในการเพาะปลูกอีกด้วย การคมนาคมอันสำคัญก็อาศัยแม่น้ำนี้เอง ในสมัยที่บ้านเมืองยังไม่ไต่คัตถนนหนทางมากเท่าทุกวันนี้ แม่น้ำก็มีความหมายเป็นอันค้ำหนึ่งในทางคมนาคม ในการขนส่งสินค้าและลงแพทุง แม้ในปัจจุบันแม่น้ำก็ยังมีความจำเป็นในทางคมนาคมอยู่มิใช่น้อย

เรือเป็นพาหนะทางน้ำมาแต่สมัยดั้งเดิมจนทุกวันนี้ เรือที่ใช้กันอยู่มีหลายชนิดหลายแบบ มีชื่อต่าง ๆ กันตามรูปลักษณะของเรือ เช่น เรือหมู เรือมาด เรือพายมา เรือแปะ เรือบด เรือจาง เป็นต้น เรือเหล่านี้แยกออกได้ตามลักษณะการทำให้เป็นสองพวกใหญ่ ๆ คือ เรือชุกและเรือทอ

11. จากเรื่องนี้กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่ช่วยในการปลูกพืชมาแต่โบราณคืออะไร

ก. ปุย	ค. น้ำ
ข. กิน	ง. ฝน

12. แม่น้ำมีประโยชน์อย่างไร

ก. สำหรับอาศัย และอยู่อาศัย
ข. ขนส่งสินค้า
ค. ใช้ในการเกษตรกรรม
ง. ถูกทุกข้อ

13. พื้นที่ภาคกลางส่วนมากเป็นอย่างไร
- ก. เป็นที่ราบลุ่ม ค. เป็นภูเขา
ข. เป็นที่ราบสูง ง. เป็นที่มีเนินมาก
14. จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในภาคเหนือเป็นอย่างไร
- ก. ต่ำกว่าภาคกลาง ค. สูงกว่าภาคกลาง
ข. สูงเสมอกับภาคกลาง ง. ยังสรุปแน่นอนไม่ได้
15. แม่น้ำเจ้าพระยามีที่่เกิดอยู่ที่ใด
- ก. จังหวัดนครสวรรค์ ค. ตำบลปากน้ำโพ
ข. ภูเขาทางภาคเหนือ ง. แควบึง วัง ยม น่านมาพบกัน

8.1 เกมคำทายใจของอรอย

จุดประสงค์ฝึกจับใจความจากคำคล้องจอง

- อุปกรณ์
1. กินสอสีคนละแท่ง
 2. บัตรของอรอย ดังนี้

วิธีเล่น

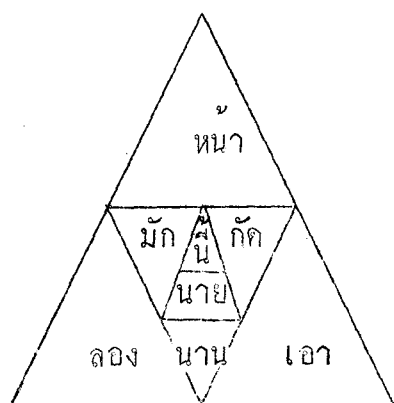
1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลม
2. ครูวางกระดาษปริศนาใส่กล่องไว้กลางวง
3. นักเรียนผลัดกันหยิบปริศนาขึ้นมา อ่านออกเสียงผู้อ่านต้องตอบปริศนาให้ได้ จะได้ระบายสีลงในใส่กรอก 1 ของถาดหาไม้ไผ่ของคันบักตรวางคว่ำไว้ตามเดิม บักที่หายถูกแล้วเอาออกไว้นอกกล่อง
4. ผู้ที่ระบายสีได้จำนวนช่องมากกว่าจะเป็นผู้ชนะ (ระบายตามหมายเลข)

ปริศนาคำคล้องจอง

1. ขนมะไรเอ๋ย สีเหลืองกังทอง ขอลองสักหน่อย หอมหวานแสนอร่อย หยอกไว้เป็นคำ
2. คนอะไร มีใบเรียกกอง ออกดอกเนืองนอง เรียกว่าหัวปลี
3. สองตาอยู่บนหน้า สองขาไว้ที่หู ถอดออกไม่รู้ มองดูไม่เห็น
4. เป็นวงกลม ๆ เหมาะสมกับนิ้ว ตัวเล็กกระฉิว แตรคาแพง
5. อะไรเอ๋ย สองล้อสองขา บอกหน่อยเถิดหนา วารอะไร
6. ซื่ออยู่ในครัว ทั่วอยู่ในป่า สรรพคุณหา ห่วงกับเตา
7. ขนมะไร ทั้งคล้ายเสียงปี่ มาจากเมืองอื่น คนไทยชอบกิน
8. ร่องเสียงมอมอ อยู่ข้างกอหญ้า เนื่อนมีคำ กินกันทั้งเมือง
9. แปดขาเก่งกาง เยื้องย่างริมทะเล บางวาขาเก เทียวเตร่ทุ่งนา
10. แมลงหัวเขียว นึกเคี้ยวว่ารำคาญ บินตอมอยู่นาน บนของสกปรก
11. หวานหวานเย็นเย็น เป็นแท่งแสนสวย หรือว่าใส่ถ้วย เด็กก็พอใจ ผู้ใหญ่ยังชอบ หนูตอบได้ไหม ว่าฉันคือใคร จะให้กินฟรี
12. ตัวฉันทกลมิใหญ่ ข้างในสีชมพู เชิญมาออกดู อุณากิน มีเม็คน้อยน้อย กินแล้วอร่อยลิ้น มีน้ำไหลริน หวานลิ้นชื่นใจ

13. ในวัดก็มี บางทีอยู่ที่บ้าน กราบกรานบูชา บอกหนอยเถิดหนา ว่าทานคือใคร
14. ทางแหงทางสี่ พอดีเหมาะมือ ไข่เขียนฝักปรี๊ด เป็นภาพสวยงาม อาจใจซึกเขียน เรียนอ่านขอความ อยากจะขอลถาม ว่าคืออะไร
15. ตัวฉันทักกลม มีลมข้างใน เด็กชายชอบไข โล๊ะทะไปมา ลูกใหญ่ ลูกเล็ก เด็กเด็กชอบหา ทุกคนเรีงรา เพราะฉันทักเอง
16. มีแต่แขน ไม่มีขา มีแต่ขา ไม่มีแขน ไม่มีแขน ไม่มีขา บอกไป ไหวว่า เป็นเครื่องนุ่งห่ม
17. โบกมือไปมา ทั้งขวาทั้งซ้าย เป่าให้รถไป กันให้คนเดิน แดงสีกาก็ มองก็ดูเพลิน อยากรู้เหลือเกิน ว่าเราเป็นใคร
18. ตัวฉันทักแดง เปลี่ยนแปลงไคยาก มีปากสองปาก เพื่อรับจดหมาย

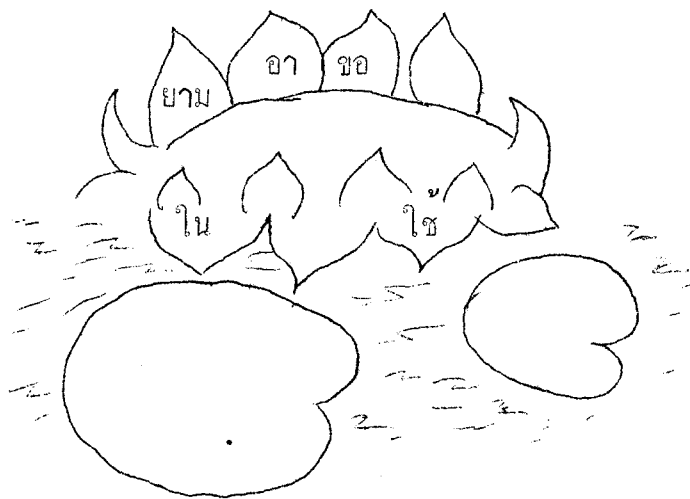
8.2 คำสั่ง นำคำที่อยู่ในรูป เติมลงในช่องว่างให้มีเสียงคล้องจองและอ่านได้ใจความ

เป็นสัตว์สี่ขา _____ มันยาวยาว
 _____ ไว้เผ่าบ้าน _____ วัฏใจ
 เจ้า _____ ก็รัก เพราะ _____ ซื่อสัตย์
 ไม่ _____ เจ้าของ _____ หายคูซี้ สัตว์ _____
 คืออะไร

คนเล็กคนใหญ่
มีดอกแสนงาม
ผักกึ๋นได้
ตัวฉันนั้นหนา
ใบใหญ่ใบหอ
คุณหนูช่วยที

อยู่_____สระน้ำ
_____เขากลับบ้าน
ราก_____ทำยา
เป็น_____หารัก
คน_____มากมี
บอกชื่อว่าอะไร

แบบฝึกที่ 9 การอ่านจับใจความตอนที่ 1

คำสั่ง จงอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วทำเครื่องหมายกากบาท (X) บนตัวอักษรหน้าข้อความที่เลือกลงในกระดาษคำตอบ

เรื่องที่ 1

ลูกหมูชอบยืนในรางข้าวแล้วแย่งกันกินอาหาร ลูกหมูกินอาหารได้เกือบทุกอย่าง เช่น ข้าวสุก รำ ผัก และเศษอาหารที่เหลือจากครัวลูกหมูก็กินได้

1. ลูกหมูกินอาหารเป็นอย่างไร

ก. กินจุ	ค. กินเก่ง
ข. กินง่าย	ง. กินมูมาม
2. ลูกหมูมีนิสัยที่ไม่ดีอย่างมากในเรื่องใด

ก. กินมูมาม	ค. ยืนกินในรางข้าว
ข. แย่งกันกินอาหาร	ง. กินอาหารจุ

เรื่องที่ 2

พรานบุญเล่าว่า แกไปไล่เนื้อในป่าริมเชิงเขา ยิ่งถูกเนื้อตัวหนึ่งขาดเจ็บหนีขึ้นไปบนไหล่เขา เขาพุ่มไม้ไป แต่สักประเดี๋ยวก็เห็นมันวิ่งออกจากพุ่มไม้เป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แกแปลกใจจึงปีนขึ้นไปดูบนไหล่เขา เห็นมีรอยในศิลาเหมือนรูปเท้าคน และมีน้ำขังอยู่แกคิดว่าปากแผลของเนื้อตัวนั้นคงหาย เพราะกินน้ำนั้น แกจึงลองดักเอาน้ำมาดื่มตัวดู กลาก เกลื้อน ที่แกเป็นมานานก็หายหมด

3. เรื่องนี้ต้องการกล่าวถึงอะไร

ก. น้ำในรอยเท้า	ค. เนื้อที่ถูกยิง
ข. พรานบุญ	ง. รอยเท้าในศิลา

8. สำคัญของคำประพันธ์ข้างต้นนี้ คืออะไร

ก. ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด	ค. มีปัญหาประจักษ์แจ้ง
ข. รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี	ง. รู้สิ่งใดไม่สู้วิชา

เรื่องที่ 5

ชายสองคนช่วยกันจับกวางป่าไผ่มาตัวหนึ่ง คนหนึ่งพูดว่า

"ฉันจะชิงกวางตัวนี้ไว้ดูเล่นที่บ้านของฉัน" อีกคนแย้งว่า

"ฉันเป็นคนเห็นก่อน ต้องเอาไว้ที่บ้านฉัน"

ต่างโต้เถียงกันแล้วผูกกวางไว้กับต้นไม้เพื่อครองกัน ขณะที่ยังตกลงกันไม่ได้
เชือกที่ผูกไว้หลุด กวางจึงวิ่งหนีไปได้

9. ชายสองคนสูญเสียกวางไปเพราะเหตุใด

ก. โลกมาก	ค. เกราะทราย
ข. ประมาท	ง. ไม่สามัคคี

10. เหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเป็นอันดับที่ 4

ก. ผูกกวาง	ค. โต้เถียงกัน
ข. เห็นกวาง	ง. กวางหนี

แบบฝึกที่ 10 การอ่านจับใจความตอนที่ 2

คำสั่ง จงอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วทำเครื่องหมายกากบาท (X) บนตัวอักษรหน้าข้อความที่เลือกลงในกระดาษคำตอบ

เรื่องที่ 1

คนเป็นจำนวนไม่น้อยคิดว่า นกเพนกวินอยู่ในแถบแอนตาร์กติกหรือแถวขั้วโลกใต้แหล่งเดียว แท้จริงแล้วมีนกเพนกวินในออสเตรเลีย แอฟริกาใต้ และอเมริกาใต้อีกด้วย เพนกวินบินไม่ได้ แต่มักใช้ปีกแทนกรีบสำหรับว่ายน้ำ มันกิน กุ้ง ปลา และปลาหมึกเป็นอาหาร ขามันสั้นและเดินเตาะเตาะบนพื้นดินโคลงา ๆ เมื่อต้องการไปเร็ว ๆ จะใช้หน้าท้องไถลไป แล้วใช้ปีกและเท้าช่วยกันอีกทอดหนึ่ง

นกเพนกวินใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในน้ำ มันมีเกราะป้องกันความหนาว คือมีขนหนา และมีไขมันใต้ผิวหนัง มันสร้างรังด้วยกรวดหรือหญ้า นกเพนกวินบางชนิดจะอาศัยอยู่ในรู ส่วนเพนกวินเอมเปอเรอร์จะยืนกกไข่เอาไว้ที่เท้า

1. ใจความสำคัญของเรื่องนี้กล่าวถึงอะไร

ก. ทวีปที่มีนกเพนกวิน	ค. ลักษณะเด่นของนกเพนกวิน
ข. ความเป็นอยู่ของนกเพนกวิน	ง. ลักษณะและความเป็นอยู่ของนกเพนกวิน

2. นกเพนกวินแตกต่างจากนกชนิดอื่น ๆ เรื่องใดมากที่สุด

ก. อาหาร	ค. การเคลื่อนไหว
ข. การสร้างรัง	ง. การออกลูก

3. นกเพนกวินอาศัยอยู่ในเขตภูมิอากาศแบบใดมากที่สุด

ก. เย็น	ค. หนาว
ข. หนาวจัด	ง. ค่อนข้างหนาว

4. ทวีปใดที่ไม่มีนกเพนกวินอาศัยอยู่

ก. ยุโรป

ค. เอเชีย

ข. แอฟริกา

ง. ออสเตรเลีย

เรื่องที่ 2

ชายคนหนึ่งควักกระเป๋าออกมาจากกระเป๋า เพื่อนเห็นเข้ากรองทักว่า
"นี่คุณผูกปมไว้ทำไมนะ"

"ภรรยาผมชกครับ เขาผูกไว้ เขากลัวว่าผมจะลืมทิ้งจดหมายของเขา"

"แล้วคุณลืมหรือเปล่าเล่า"

"ก็เขาเองชกครับที่ลืมให้จดหมายผม"

5. "ปม" อยู่ที่ไหน

ก. ที่กระเป๋า

ค. ที่กระเป๋า

ข. ที่สามี

ง. ที่จดหมาย

6. จงเรียงลำดับเหตุการณ์

1. สามีพบเพื่อน

3. ภรรยาผูกปมไว้

2. ภรรยาฝากส่งจดหมาย

4. สามีออกจากบ้าน

ก. 1, 2, 3, 4

ค. 4, 2, 3, 1

ข. 2, 3, 4, 1

ง. 4, 1, 2, 3

เรื่องที่ 3

หนูแดง หยิบตุ๊กตาตัวใหม่ที่คุณแม่ซื้อให้มาเล่นอยู่คนเดียวอย่างเพลิดเพลิน เธอได้รับ
ตุ๊กตาตัวนี้เป็นรางวัลจากการที่สามารถสอบได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิมมาก หนูแดงลืมนึกถึง
กาน้ำที่คุณแม่สั่งให้ตั้งเอาไว้บนเตา เมื่อชั่วโมงก่อนเสียสนิท จนคุณแม่มาพบเข้า

7. "รางวัล" หมายความว่าอย่างไร

ก. ของให้ด้วยความรัก

ค. ของให้เพื่อตอบแทนความชอบ

ข. ของให้ตามสัญญา

ง. ของให้เพื่อจะไถ่ทำความดี

เฉลยแบบฝึกกลุ่มที่ 5

กลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

- แบบฝึกที่ 1.1 1.ข 2.ข 3.ก 4.ค 5.ก 6.ก 7.ก 8.ค 9.ค 10.ค
- แบบฝึกที่ 1.2 1.ลิเก 2.พระ 3.แม่คำ 4.พระ 5.พระจันทร์ 6.ไข่ของเราเอง
7.ถนน 8.พระมหากษัตริย์ 9.นั่งดูโทรทัศน์ 10.ขบวน
- แบบฝึกที่ 1.3 1.เล่ม 2.ชอบคุณ 3.เจริญ 4.ภูมิใจ 5.โหลง 6.ชนาธิก
7.ทบ 8.สามัคคี 9.อนุญาต 10.บาน
- แบบฝึกที่ 3.1 1.ยาหม่อง 2.กินสอ 3.รองเท้า 4.ลูกฟุตบอล 5.ไอศกรีม
- แบบฝึกที่ 3.2 1.บรรณารักษ์ห้องสมุด 2.หน้าห้องสมุด 3.นักเรียนทุกคน
4.หนังสือความรู้ หนังสือภาพ หนังสือการ์ตูน 5.5วัน
- แบบฝึกที่ 4.1 1.ข 2.ข 3.ค 4.ก 5.ง
- แบบฝึกที่ 4.2 6.ค 7.ก 8.ข 9.ง 10.ค
- แบบฝึกที่ 4.3 11.ก 12.ข 13.ข 14.ค 15.ง 16.ง 17.ง 18.ค
- แบบฝึกที่ 5 1.ง 2.ข 3.ข 4.ง 5.ค 6.ค 7.ข 8.ก 9.ง 10.ค
11.ค 12.ก 13.ข 14.ง 15.ก 16.ข 17.ค 18.ค 19.ก
20.ค
- แบบฝึกที่ 6 1.ค 2.ง 3.ง 4.ก 5.ก 6.ง 7.ค 8.ข 9.ง 10.ข
11.ค 12.ก 13.ก 14.ง 15.ค 16.ก 17.ค 18.ค
- แบบฝึกที่ 7 2ก 5ข 6ค 4ง 7จ 10ฉ 8ข 9ข 1ฉ 3ญ
1.ง 2.ค 3.ง 4.ง 5.ค 6.ง 7.ค 8.ข 9.ก 10.ก
11.ค 12.ง 13.ก 14.ค 15.ข

- แบบฝึกที่ ๘.๑ 1.ทองหยอด 2.ทนกลว้ย 3.แวนตา 4.แหวน 5.จักรยาน
 6.กระต่ายหูกระปาว 7.ขนมปัง 8.วัว 9.ปู 10.แมลงวัน
 11.ไอศกรีม 12.แกงโม 13.พระพุทธรูป 14.คินสอ ปากกา
 15.ฟุตบอล 16.เสื้อ กางเกง 17.จรวด 18.ตู้ไปรษณีย์
- แบบฝึกที่ ๘.๒ รูปแรก หน้า เา นาน นาย มัก กัก ลอง นี้
 รูปที่สอง ใน ยาม ไร่ อา ขอ
- แบบฝึกที่ 9 1.ข 2.ข 3.ก 4.ง 5.ข 6.ค 7.ก 8.ค 9.ก 10.ง
- แบบฝึกที่ 10 1.ง 2.ค 3.ข 4.ก 5.ก 6.ข 7.ง 8.ค 9.ข 10.ง

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายวิชัย ช่อสกุล เพ็ชร เรือง

เกิดวันที่ 3 เดือน มิถุนายน พุทธศักราช 2502

สถานที่เกิด อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 482 ก/11 ถนนโนนม่วง ซอย 3
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ 36000.

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 3

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านวังโพน ตำบลท่าหินโงม อำเภอเมือง
จังหวัดชัยภูมิ 36000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2512

ป.4 จากโรงเรียนวัดคงขอย ตำบลวังวิกุล
อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

พ.ศ.2515

ป.7 จากโรงเรียนครูประชาขนูทิศ (วันครู 2504)
อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

พ.ศ.2520

ม.ศ.5 (ศิลปศึกษา) จากโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม

พ.ศ.2525

กศ.บ. (ชีววิทยา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก

พ.ศ.2531

กศ.ม. (การประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริม กับกลุ่ม
ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ของโรงเรียนสุนทรวัฒนา
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอมะนัง จังหวัดชัยภูมิ

บทคัดย่อ

ของ

วิชัย เพ็ชรเรือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2531

การศึกษากครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 80 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรที่มีชื่อกรรณังคนในการอ่าน จำนวน 200 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 40 คน ซึ่งแต่ละกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 5 กลุ่มปัญหา กลุ่มปัญหาละ 8 คน ได้แก่ กลุ่มอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดเพี้ยน กลุ่มอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน กลุ่มอ่านออกเสียงเพิ่มคำหรืออ่านออกเสียงลดคำ กลุ่มอ่านออกเสียงคู่ตัวหรืออ่านออกเสียงคู่คำ และกลุ่มความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มปัญหาละ 20 คาบ รวม 100 คาบ คาบละ 20 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเองทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control group pretest - posttest design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบอ่านออกเสียงภาษาไทย และแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงฉบับที่ 1 เรื่อง อาชีพซ่อมรองเท้า แบบสอบอ่านออกเสียงภาษาไทยและแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง ฉบับที่ 2 เรื่อง เด็กดี 2) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 1 เรื่องอาชีพซ่อมรองเท้า จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ฉบับที่ 2 เรื่อง เด็กดี จำนวน 20 ข้อ 3) แบบฝึกซ่อมเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย จำนวน 10 ชุด ชุดละ 10 แบบฝึก รวม 100 แบบฝึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ t-test for independent samples

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 5 กลุ่มปัญหา มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF THAI READING ABILITY OF PRATHOM IV STUDENTS WHO
SPEAK DIALECT USING THE REMEDIAL TEACHING PATTERN PRACTICE,
PLANNED BY THE RESEARCHER AND BY THE MINISTRY OF
EDUCATION, AND AT SOONTHONWATANA SCHOOL
UNDER THE OFFICE OF ELEMENTARY
EDUCATION, AMPHOE MUANG,
CHAIYAPHUM PROVINCE

AN ABSTRACT

BY

WICHAI PETCHDRUANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1988

The purpose of this research was to compare Thai reading ability of prathom IV students who speak dialect using two types of remedial teaching pattern practice, one was planned by the researcher and the other was planned by the Ministry of Education.

The sample was Prathomsuksa IV dialect speaking students in the third term of Academic Year 1988 studying at Soonthonwatana School under the Office of Elementary Education, Amphoe Muang, Chaiyaphum Province. The sample size of 80 students was simply randomed from the population of 200 students. The sample were assigned into the experimental group I and the experimental group II of 40 students in each. Each group was divided into 5 sub-groups of 8 students in each according to 5 problem areas: alphabetical mispronunciation, undistinctive cluster-sound pronunciation, increasing / decrcasing word pronunciation, misled alphabet / word pronunciation, and reading comprehension. The experimental Group I was taught by the remedial pattern practice planned by the researcher; whereas the experimental group II was taught by the general remedial exercised planned by the Ministry of Education. It took 20 teaching periods with 20 minutes in each for the experiment. The researcher conducted the experiment in both groups by using the randomized control group pretest-posttest design.

The instruments used in the study included 1) Thai Reading Pronunciation and Behavior Recording Test I on Shoe Repairing; Thai Reading Pronunciation and Behavior Recording Test II on Good Children, 2) Comprehension Test I on Shoe Repairing with 20 question

items, Comprehension Test II on Good Children with 20 question items, and 3) Thai Reading Ability Remedial Pattern Practice with 10 sets of 10 exercises in each. The independent t-test was statistically used for data analysis.

The finding revealed that the students in the group taught by the remedial pattern practice planned by the researcher had significantly higher reading ability scores than the students taught by the general remedial pattern practice at the .01 level.